

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BRITISH
BILLIONAIRE
NOVEL

TELL ME YOU'RE MINE

NEW YORK TIMES AND USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

J.S. Scott

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BANA BENİM OLDUĞUNU SÖYLE.

BİR İNGİLİZ MİLYARDER ROMANI

BİRİNCİ KİTAP

J. S. SCOTT

Bana Benim Olduğunu Söyle

Telif Hakkı © 2020 J. S. SCOTT

Tüm hakları saklıdır. Bu belgenin hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez.

ISBN: 979-8-662623-64-4 (Baskı)

ISBN: 978-1-951102-32-6 (E-Kitap)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1: *Damian*

Bölüm 2: *Nicole*

Bölüm 3: *Damian*

Bölüm 4: *Nicole*

Bölüm 5: *Damian*

Bölüm 6: *Nicole*

Bölüm 7: *Damian*

Bölüm 8: *Nicole*

Bölüm 9: *Damian*

Bölüm 10: *Nicole*

Bölüm 11: *Nicole*

Bölüm 12: *Damian*

Bölüm 13: *Nicole*

Bölüm 14: *Damian*

Bölüm 15: *Nicole*

Bölüm 16: *Nicole*

Bölüm 17: *Damian*

Bölüm 18: *Damian*

Bölüm 19: *Nicole*

Bölüm 20: *Damian*

Bölüm 21: *Nicole*

Bölüm 22: *Damian*

Bölüm 23: *Nicole*

Bölüm 24: *Nicole*

Bölüm 25: *Damian*

Damian

Bölüm 26: *Nicole* 27.

Bölüm *Damian* 28.

Bölüm *Nicole* 29.

Bölüm: *Nicole* 30.

Bölüm: *Nicole Nicole*

31. Bölüm *Damian*

32. Bölüm *Nicole* 33.

Bölüm: *Damian* 34.

Bölüm: *Nicole Nicole*

35. Bölüm: *Nicole* 36.

Bölüm: *Kylie*

Sonsöz: *Damian*

BÖLÜM 1

Damian

"Açıkçası, bunun ben olmadığımı zaten biliyorsun anne." Annemin endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda elimdeki gazeteyi yakındaki bir masaya fırlattım.

Lanet olsun! Londra'daki magazin haberlerini görür görmez Surrey'deki malikânesine gitmiştim ama anlaşılan yeterince hızlı davranamamıştım. Annem, basından yeni çıkmış skandal sayfasının *kendi kopyasını* dirseğinin hemen yanında tutuyordu ve *makalenin tamamını* okuduğuna bahse girmeye hazırdım.

Muhtemelen birden fazla kez.

Kaşlarını kaldırıp çocukluğumdan beri nefret ettiğim o her şeyi bilen ebeveyn bakışlarıyla beni süzdüğünde sessiz cevabını almıştım.

Isabella Lancaster altmış üç yaşına merdiven dayamıştı ama hâlâ çok güzeldi. Koyu renk saçları zarif bir şekilde beyazlamıştı ve koyu kahverengi gözleri hâlâ yıllar önce olduğu kadar keskin bakıyordu.

Her şeyi

biliyordu...

Her şeyi

gördü...

Belki de bu öğleden sonra gazetelerde çıkan haberleri *öğrenmeden önce* Londra'dan Surrey'e gidebileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. Annem dedikoducu, üst sınıf kalabalığına benden çok daha iyi tahammül ederdi, bu yüzden haberleri çoktan almış olması gerçekten şaşırtıcı mıydı?

"Onu korumaya devam edemezsin, Damian." Sesi sertti ama altında yatan sıkıntıyı fark edebiliyordum.

Omuz silktim. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Dylan şu anda iyi bir durumda değil."

Doğrusu, benden on beş dakika küçük tek yumurta ikizi kardeşimin son iki yıldır aklı başında değildi. Yaşadığı onca şey düşünüldüğünde, bunun için onu suçladığımdan değil.

"İki yıl oldu Damian. Dylan'ın kötü maceralarının suçunu daha ne kadar üstlenmeyi planlıyorsun?"

Geniş oturma odasında bir ileri bir geri yürümeye başlarken başımı salladım. İkiz kardeşimin davranışlarını *tam olarak* "yanlış maceralar" olarak sınıflandırmazdım. Başını küçük bir belaya sokan ergen bir parti çocuğu değildi. Dylan otuz üç yaşındaydı ve kendini yok etme yolunda ilerliyordu. Hiç kimse ya da hiçbir şey umurunda değildi.

"İnsanların *hakkında* ne düşündüğü umurumda değil," dedim savunmacı bir tavırla.

Tamam, belki *bu* tam olarak doğru değildi. Dylan'ın kameraya yakalanan son patavatsızlığı *çırılçıplak*, etrafı aynı derecede *çıplak* olan birkaç kadınla çevrili ve muhtemelen fotoğraf çekildiğinde olduğu kadar sarhoştı.

Bu sefer, insanların *bunun* kameraya yakalanmasına izin verecek kadar cahil olduğumu düşünmelerine izin vermeye o kadar da hevesli değildim.

Ben *çekingen* bir Lancaster kardeşim ve bundan hoşlanıyordum. Rakiplerimin ve müttefiklerimin iş dünyasında beni ciddiye almalarını istiyordum.

Bir muhabirin Dylan'ın sarhoş alemine nasıl girebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kardeşim bugünlerde kötü basından kaçınmak için çok az şey yaptığı için bu şaşırtıcı değildi.

Durdum ve gazeteyi aldım.

Gerçekten hatırladığım kadar kötü olabilir mi? Londra'daki resme sadece kısa bir bakış atabildim.

Ön sayfadaki resme ve üzerindeki yaltaklanmaya değer başlığa bakarken yüzümü buruşturdum:

ÜZGÜNÜM, BAYANLAR! MİLYARDER DAMIAN LANCASTER'A BİR KADIN ASLA YETMEYECEK!

Kahretsin! Hatırladığım kadar kötüydü.

Sanırım çıplak vücutlardaki bazı açık detayları bulanıklaştırdıkları için minnettar *olmalıydım*. Kardeşimi çocukluğumuzdan beri çıplak görmemiştim.

Çocuklar ve *hayatımın geri kalanında* onun çıplak kıcını görmeden çok iyi yapabilirdim.

Tiksintiyle, metni taramadan kâğıdı tekrar kenara fırlattım. İsteyeceğim son şey kardeşimin seks hayatının bir özetini okumaktı. *Hayır, teşekkür ederim!*

"Umursamalısın." Annemin sesi şimdi daha sakindi. "Herkes *sen* olduğunu varsayıyor. Fotoğrafın üstünde *senin* adın yazıyor. Dylan onları düzeltmeyecek. Tanrı biliyor ya, sen de kardeşini korumak için yanlış yönlendirilmiş arzun yüzünden düzeltmeyeceksin. Bundan sonra kimsenin seni ciddiye alması zor olacak. Bir iş toplantısında oturup anlaşma yapmaya çalışırken, odadaki her yöneticinin o seks partisinin ayrıntılarını sormak için *can* attığını bilmek ister misin?"

Teşekkür ederim anne, diye düşündüm. *Bu* olası sonucu hiç düşünmemiştim ama gelecekte düşüneceğimden şüphem yok. *Bundan sonra ne zaman bir iş toplantım olsa.*

İnsanların benim hakkımda ne düşündüklerini pek umursamasam da Lancaster International ve tüm iştiraklerimiz *umurumdaydı*. Bir zamanlar Dylan da şirketimizin çıkarlarını önemsiyordu.

Sinirli bir elimle boynumdaki gerginliği ovuşturdum, beni rahatsız etmeye başlayan baş ağrısının daha da kötüleşeceğinin çok iyi farkındaydım. *Çok daha kötü.* "Ben Amerika'ya gidiyorum," dedim. "Oraya vardığımda Dylan'la konuşacağım." Her zamanki gibi, ikizim inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptıktan sonra medyanın dikkatini çekmemek için göletin diğer tarafına kaçmıştı.

Suçu üstlenmem ve temizlik yapmam için *beni* bıraktılar.

Şimdiye kadar Dylan'ın dengesiz davranışlarının çoğunu örtbas etmekte oldukça iyi bir iş çıkarmıştım.

Mesela... popüler bir gece kulübünde elinde mikrofonla bir masanın üzerine çıkmış ve herkesi şu anki başbakanımızın İngiltere'yi komünist bir ülke yapmaya çalıştığına ikna etmeye çalışmıştı.

Ya da... bir poker oyununa gittiği ve saygın bir şampiyon poker oyuncusunu hile yapmakla suçladığı zamanki gibi.

Dylan iyice sinirlendiğinde ne olacağı ya da aklının nereye gideceği belli olmazdı.

Neyse ki ikizimin sarhoşken yaptığı kaçamakların çoğu dedikodu sütunlarına bile yansımamıştı. İnsanların skandaldan daha çok sevdiği bir şey varsa, o da paraydı, bu yüzden olayların çoğunu basından uzak tutmak için para ödeyebildim.

Gerçekten de, benim olduğumu iddia etmek zorunda kaldığım böyle birkaç olay vardı.

Neyse ki başbakan ve ben nadiren aynı ortamlarda bulunuyorduk.

Ne yazık ki ikizim bu kez kötü şöhreti bambaşka bir boyuta taşımıştı ve Dylan'ın tüm o çılgın davranışlarına başlamasından bu yana ilk kez bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum.

Annem kaşlarını çatarak bana baktı ve ısrar etti: "Bu sefer *konuşmaktan* fazlasını yapmalısın Damian. Suçu üstlenmeyi ve onun arkasını toplamayı reddetmelisin."

"Yapamam," dedim. "Dylan'a bir söz verdiğimi biliyorsun ve sözümünden dönmeyeceğime yemin ettim. Ona Lancaster'dan ve basın da dahil olmak üzere şirketimizle ilgili her şeyden uzak bir zaman vereceğimi, böylece olanlardan sonra kafasını toparlayabileceğini söyledim. İnsanların onun yaptıklarının bana ait olduğunu düşünmelerine izin vermekten ya da tamamen gömülmelerini sağlamaktan başka seçeneğim yok."

İki yıl önce *her şeyden* uzaklaşmak için bana yalvaran ikizimin görüntüsü hâlâ aklımdan çıkmıyor. Dylan tamamen kırılmıştı ve ben de ona istediği yalnızlığa ve boşluğa sahip olacağına dair söz vermekte tereddüt etmemiştim.

Dylan'ın varlığını internetten silmek için mümkün olan her şeyi yaptım ve bu konuda uzmanlaşmış çok yetenekli bir şirketle anlaştım. Hatta mahremiyetine sahip olabilmesi için şirketin web sitesinden adını ve fotoğraflarını bile kaldırmışlardı. Son iki yıl içinde ortaya çıkan her şey de silinmişti. Kabul *ediyorum*, birkaç şey için suçu üstlenmiştim ama o makaleler hiç olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, tüm kimliğinin silindiği, sanki hiç var olmamış gibi hissettiği o eski Sandra Bullock filmi *The Net*'e ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Tamam, belki de *o kadar* kötü değildi. Kaybolan sadece internetteki parmak iziydi ve orada hâlâ birkaç iş makalem vardı. Saklamıştım.

O kadar düşük profilli biriydim ki, zaten haberlerde bundan daha fazla yer almamıştım.

"Damian," dedi annem yumuşak bir sesle. "Kardeşine söz verdiğinde, sonunun böyle olacağını hiç düşünmediğini biliyorum. İki yıl önce alkolik değildi. Sen sözünü tuttun ve o da yeterince tecrit edildi. Ne yazık ki Dylan ona verdiğin fırsatı akıllıca kullanmadı. İyileşmek için bu sessiz zamanı kullanmak yerine kaçtı. Bu son dublör Lancaster International için iyi bir imaj değil ve Dylan'ın davranışları için suçu üstlenmeyi bırakmazsan hiçbir düzgün kadın sana sahip olamayacak."

Harika! İşte yine başlıyoruz.

Kaşlarımı kaldırdım. "Şu anda bana sahip olacak *düzgün birisinin* olduğunu nereden çıkardın anne?"

Muhtemelen onu yemlememeliydim ama konuyu değiştirmek için çaresizdim. Bu mevcut durumu düzeltmek için planımı ortaya koymaya hazır değildim. Muhtemelen henüz bir planım olmadığı için... henüz.

Yüzünü buruşturdu. "Ölmeden önce torunlarımı görmeyi gerçekten çok isterim Damian."

Annemi severdim. Gerçekten severdim. Ama iş torunlarıyla çevrelenebilmek için hepimizi evlendirmeye geldiğinde çok inatçıydı.

Dylan'ın yakın zamanda kendine bir eş bulamayacağı kesindi.

Ve küçük kardeşim Leo, bırakın bir kadınla evlenmeyi, bir kadınla sohbet edecek kadar uzun süre bir yerde nadiren kalırdı.

Doğal olarak, annemin tüm çöpçatanlık çabaları en büyük oğluna yönelmişti.

"Benim evlenmemi bekleyerek nefesini tüketme anne," diye uyardım onu.

Evet, ben de en az bir sonraki erkek kadar sevişmeyi seviyordum ama özgürlüğünü benim kadar seven kadınlarla görüşerek bu ilişkileri karmaşık olmaktan çıkardım.

Son zamanlarda, karşılıksız bir şeyin peşinden koşacak zamanım bile olmamıştı. Lancaster'ı tek başıma yönetmekle çok meşguldüm.

Leo babamın işlerini devralmakla hiç ilgilenmemişti. Babam öldüğünde Leo onun mirasından payına düşeni almıştı ve şu anda muhtemelen dünyanın en zengin yaban hayatı biyoloğuydu.

Annem uzun bir iç çekti. "Kardeşin Damian için endişelendiğini biliyorum. Ben de endişeliyim ama bu, her olaydan sonra seni zor durumda bıraktığı için ona hesap soramayacağın anlamına gelmiyor. Bu sefer çok ileri gitti. Bu makale ve fotoğrafın ortadan kalkması için bir çek yazamazsınız. Onlar zaten dışarıda."

Kadın haklıydı. Dylan son iki yılda aptalca şeyler yapmıştı ama ilk kez *çıplak bir şey* yapıyordu, *hem de lanet olası bir haremle*. "Artık umursadığını sanmıyorum. Yaptığı şeyler yüzünden basın beni suçladığını bildiğinden bile emin değilim. *Biliyorsa* da bunun onun için önemli olduğunu sanmıyorum. Ne zaman bir şey olsa Amerika'ya kaçıyor."

Kardeşim bana bir kez olsun utanç verici davranışlarının onu yakalamasını *nasıl* engellediğini sormamıştı. Sormasına gerek yoktu. Dylan *beni* tanıyordu ve ona hiçbir şeyin dokunmasına izin vermeyeceğime dair söz vermişti.

"O zaman bunu görmesini sağla, Damian. Dylan için birkaç yılın zor geçtiğini biliyorum ama Lancaster International'ı tek başına yönetirken kendini yerin dibine sokmanı izlemek bana acı veriyor. Hem kendi işini hem de onunkini yapıyorsun. Her şey olmadan önce kimsenin ikiz kardeşin olduğunu bilmemesini sağlamak için harcadığın çabadan bahsetmiyorum bile."

Anneme sorgulayıcı bir bakış attım. "Hiç şikayet ettim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yapmazsın. Asla yapmazsın. Ama ben senin annenim. Bu durumun seni ne kadar yıprattığını görebiliyorum. İyi beslenemediğini ya da daha önce hiç yaşamadığın baş ağrılarını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Geceleri ne kadar uyuyorsun?"

"Uyuyorum," diye güvence verdim.

"Birkaç saat, belki," diye alay etti. "İki yıldır gerçekten dinlenmiş ve sağlıklı görünmüyorsun Damian. Dylan'la yüzleşmeli, o istemese bile hayatına devam etmen gerektiğini anlamasını sağlamalısın. Lancaster International'ı tek başına yönetmeye devam edemezsin. Gelmesi gerek."

Eve. Ya da işleri yeniden yapılandırmanız ve yüksek maaşlı yöneticilerinizin maaşlarını gerçekten hak etmelerini sağlamak için yetkilendirmeye başlamanız gerekecek."

Tamam, belki de soyadı Lancaster olmayan birine sorumluluk vermekte zorlanıyordum. "Benim bir kontrol manyağı olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun anne?"

"Gerçekten mi? *Kontrol manyağı mısın* Damian? Yemin ederim, bazı sorumluluklarından vazgeçmektense ölmeyi tercih ediyorsun ve bu beni endişelendiriyor. Bence Dylan'ın geri dönmesini ve sorumluluklarını geri almasını bekliyorsun. Bu arada, iş yükü seni öldürüyor ve Dylan'ın kafasını toplamasının ne kadar süreceğini Tanrı bilir."

Annemin kararlı ses tonu beni şaşırtmıştı. Son iki yıldır Dylan'ın davranışları konusunda son derece bağışlayıcıydı, ama görünüşe göre tavrı... değişmişti.

Belki de haklıydı.

Belki de Dylan'ı yaptığı her aptalca şey için affetmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Fikrini değiştirmesi benim için gayet iyiydi.

Sadece kendimi suçlu hissetmeden bunu yapmanın bir yolunu bulamamıştım.

Açıkçası Dylan'ın neden Kaliforniya'da bu kadar çok vakit geçirmeyi sevdiğini anlıyordum. Lancaster ailesi orada nadiren tanınırdı. Burada, İngiltere'de Lancaster adı efsaneviydi ve nesiller boyu öyle kalmıştı, bu yüzden yüzümüzü medyadan uzak tutmak için her türlü tanıtımdan kaçınıyorduk. Amerika'da çok daha fazla özgürlüğümüz vardı çünkü orada birkaç İngiliz milyarderin davranışlarından çok daha iyi hikayeler vardı. A-listesindeki film yıldızları Amerikan basınına yazacak bir sürü skandal veriyordu.

"O hâlâ orada, Damian." Annemin sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. "Dylan bunu atlatacaktır. O inatçıdır. Değiştiremeyeceği bir şeyi kabullenmesi her zaman uzun zaman almıştır."

Bunu söylediğini duyduğuma sevindim, hala iyimser *olduğuna* sevindim, çünkü eski Dylan'dan herhangi birinin hala var olup olmadığını merak ettiğim anlar oldu. O artık tanıdığım adam, tanıdığım *ağabey* değildi. "Umarım her şeyi yoluna koyar."

Dylan kendini toparlayana kadar onu korumaya devam edecektim çünkü benim işim buydu. Belki sadece birkaç dakika farkla en büyük bendim ama en büyük bendim ve babam öldüğünden beri aileme bakmak benim görevimdi.

Ayrıca, ikizim ve ben çocukluğumuzdan beri birbirimizi korurduk ve bu içgüdü hiç kaybolmamıştı. En azından benim için geçmemişti.

Annem öfkeli bir nefes verdi. "Kaliforniya'ya gittiğinde onunla konuş. Ona ulaşabilecek biri varsa o da sensin. Siz ikiniz her zaman çok yakındınız. Sana açılabilir."

Dylan'ın eninde sonunda iyi olacağına dair umutlarını kırmak istemediğim için, sadece "Muhtemelen haklısın anne," diye cevap verdim.

Annem burnunu çekti. "Ben her zaman haklıyım. Ve oğullarımı tanırım."

Belki de bizi *çok iyi* tanıyordu. Annem bu yönden oldukça korkutucuydu. "Gitsem iyi olacak. Yetişmem gereken bir uçak var."

"Gidiyor musun?" diye sorarken kara gözlerinde bir pırıltı vardı. Yine mi *reklam*?"

Aslında bir yıldan uzun bir süredir ticari uçuş yapmıyordum ama annem arada sırada Transatlantik Havayolları'yla uçup şirketimizin performansını görmem konusunda bana zorluk çıkarmayı severdi. "Sorun yaşayıp yaşamadığımızı başka nasıl bilebilirdim ki? Transatlantik en kârlı şirketlerimizden biri. Bu şekilde kalmasını istiyorum. Tam olarak acı çekmeyeceğim anne. Business class'ta yer ayırttım."

Evet, müşterilerimizin benim havayolu şirketimle uçarken nasıl hissettiklerini görmek istiyordum, ancak on iki uzun ve acı verici saat boyunca neredeyse hiç bacak boşluğu olmayan bir koltuğa 1.80 boyundaki bedenimi tıktırmam mümkün değildi.

Ben endişeli bir CEO'ydum, mazoşist değil.

Annem ayağa kalktı. "Dikkatli ol. Oradayken biraz izin almaya çalış. Seni özleyeceğim."

Yanağından öperken sertçe başımı salladım ve onu kucakladım. "Döner dönmez seni görmeye geleceğim ve seni arayacağım. Makale için endişelenme. Bir yolunu bulacağım."

Zamanımın çoğunu Londra'daki evimde geçiriyordum ama annemi görmek için mümkün olduğunca sık Surrey'e gidiyordum. Şakalar ve alaylar bir yana, oldukça yakındık ve babamın ölümünü hiçbir zaman gerçekten atlatamamıştı, bu yüzden Dylan'ın aileyi terk etmesini oldukça zor karşılamıştı.

Kimse annemin *kırılğan* olduğunu iddia edemezdi ama son beş yılda çok şey yaşamıştı.

Geri çekilmeden önce bana sıkıca sarıldı. "Kraliyet ailesinden biri ilginç bir şey yaptığı anda herkes Dylan'ın çıplak fotoğrafını unutacak."

Gülme modunda olmasam da kıkırdadım. "Umalım da kraliyet ailesi gelecekte uslu durma havasında olmasın."

Bir kraliyet skandalı beklemek oldukça acınası bir durumdu ama İngiliz medyası kararsızdı. Kraliyet ailesinden biri çuvallarsa Dylan'ın gafıyla ilgili haberleri birkaç saniye içinde yayından kaldırırlardı.

Annem başını salladı. "Yarın manşetlere çıkacak başka bir şey olacak ve medya bugünkü haberi unutmaya bir adım daha yaklaşıacak."

Annemin güçlü bir omurgası vardı ve her zaman soğukkanlılığını korurdu ama bu sefer *gerçekten* endişelendiğini biliyordum.

Benim

hakkımda.

Dylan

hakkında.

Ailemizin nesillerinin yıllar boyunca tertemiz ve onurlu tutmak için çok uğraştığı itibarı hakkında.

Lancaster ailesi saygın bir aileydi ve annem dedikoduları teşvik edecek bir konumda olmamaya önem verirdi. O kadar ki, babamın dünyasına mümkün olduğunca az kınamayla uyum sağlamak için gençken kendini ters yüz etmişti.

İçten içe ben de aile onurunu önemsiyordum. Bunun muhtemelen DNA'ma işlemiş olduğunu biliyordum.

Ancak benim önceliğim *mevcut* nesil Lancaster'lar ve özellikle de kardeşim Dylan'dı.

Anneme her şeyi çözeceğime ve asi oğlunu daha fazla skandal olmadan yakında geri alacağına d a i r güvence vermek istedim.

Sorun *şu ki, kendim* ne olacağından emin değilken *onu* bir şeye ikna etmek gerçekten zordu.

BÖLÜM 2

Nicole

Belki **de** herkesin hayatında kariyer seçimlerinin doğruluğunu sorguladığı bir dönem vardır.

Ne yazık ki *o* anı şu anda yabancı topraklarda, Heathrow Uluslararası Havaalanı'nın ortasında, ait olduğum yere, Kaliforniya'ya dönebilmek için uçağıma binmek üzere sırada beklerken yaşıyordum.

İşimi Londra'da yapıyordum ve İngiltere'deki ilk büyük uluslararası müşterimi kazanma girişimimi tamamen boşa çıkardığımı bilerek ayrılıyordum.

Muhtemelen bu işi Kylie'ye bırakmalıydım. Ama yardımcımın ABD'deki müşterilerimizle planlanmış bazı önemli toplantıları vardı, bu yüzden aslında bu felaket için *gönüllü olmuştum*.

Uçağıma binme sırası o kadar yavaş ilerliyordu ki, *asla* koltuğıma oturamayacağıma yemin edebilirdim.

Arkamda sinirli bir bebeğın ağladığını duyabiliyordum.

Ben de seninle aynı fikirdeyim, küçük dostum. Ben de İngiltere'den defolup gitmek istiyorum.

Tamam, Ashworth Kriz Yönetimi'nin şu anda Londra'da müşteri edinmemesi belki dünyanın sonu değildi, ama gerçekten genişleyebileceğimizi umuyordum.

Bekle! *Düzelتيyorum:* Annemin hedefi her zaman dünyaya açılmak olmuştı.

Ne yazık ki ben annem değildim ve ACM benim kontrolüm altında gelişip büyümüyordu.

Nihayet uçağa bindiğimde uçuş görevlisine zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardım, berbat ruh halimden kurtulmaya ve Londra'daki iş başarısızlığımı kafamda tekrar tekrar canlandırmamaya çalıştım.

Lanet olsun!

Hazırlanmıştım. Hazırdım.

Lancaster International'ı yetenekli bir kriz yönetimi ekibine *ihtiyaç duyduklarına* ikna etmek için ne söyleyeceğimden tamamen emindim.

Belki zor bir satıştı. Lancaster International'ın genel halkla ilişkiler personeliyle dolu bir departmanı vardı ama bu *imkansız* değildi. ACM farklıydı, acil durumlarla başa çıkmak için son derece nitelikliydi.

İşte tam da bu yüzden batırdım. Lancaster'a gerçek zamanlı olarak tam olarak ne yapabileceğimizi kanıtlama şansım vardı ama yapmadım.

Kendime olan güvenimi iyi korumuştum... ta ki Lancaster'ın CEO'su *dün gecenin*, kendisinin ve bir grup çıplak kadının çıplak fotoğraflarıyla magazin basınına patlatmak için ideal bir zaman olduğuna karar verene kadar.

Makaleyi ya da resmi görmeye vaktim olmamıştı. Haber benim sunumumdan yaklaşık *üç dakika* önce yayınlanmıştı.

Takım elbiseli bir konferans salonunun tamamıyla yüzleşmek zorunda kaldım, her biri bana beklenti içinde bakıyordu, sanki mega felaketleri için anında bir çözüm bulabilmeliymişim gibi.

Yapamadım.

Buna hazırlıklı değildim.

Evet, Lancaster ailesiyle ilgili *temel bilgileri* biliyordum ama hiçbiri hakkında skandal fısıltısı duyulmadığı için daha çok şirkete ve şirketin batan şirketleri satın alıp onları yeniden kârlı hale getirme konusundaki uzun geçmişine odaklanmıştım.

Lancaster International'a sunum yapma fırsatı çok önceden haber verilmeden ortaya çıkmıştı, bu yüzden aceleyle ama kapsamlı olduğunu düşündüğüm bir sunum hazırlarken *şirket* için neler yapabileceğime odaklanmıştım.

Araştırmamın hiçbir yerinde Lancaster'lardan birinin hâlâ seks yapacak kadar genç olduğu bilgisine rastlamamıştım.

Görünüşe göre, Lancaster'ın en yaşlı erkeği birkaç çıplak kadınla yattıysa hâlâ yeterince gençti.

Vites değiştirmeli ve sorunlarını çözmek için onları kurtarmaya gitmeliydim. Ben bir kriz yöneticisiyim. Tanrı aşkına, benim işim bu.

Onlar için hiçbir şeyim yoktu. Tek bir öneri bile. Üstesinden gelmeye hazır olmadığım bir şeyle başa çıkma konusunda söyleyecek tek bir kelime bile yoktu. Daha çok olası kimyasal dökülmeler, çevresel tehlikeler, ani stok istikrarsızlığı vb. konulara odaklanmıştım.

Aile üyelerinden birinin aniden tüm ülkenin dikkatini çekecek bir şey yapacağını nereden bilebilirdim ki? Elbette devasa şirketin arkasında Lancaster ailesinin *olduğunu* biliyordum ama araştırmamı yaparken *onlarla* ilgili basında çok az şey görmüştüm. Böyle bir şeyin olma ihtimali radarıma bile girmemişti.

Lancaster International'ın saygın bir itibarı vardı ve bu itibarını nesiller boyu korumuştı.

Stres yapmayı bırak, Nicole. Zaten olmuş bir şeyi değiştiremezsin.

Omuzlarımı yuvarladım, orada biriken gerginliği boşaltmaya çalıştım. Genelde bir başarısızlığı unutup yoluna devam edebilen bir kadındım ama bu seferki bana yapışıp kalmıştı. Aşağılanma hâlâ çok tazeydi.

Tanrıya şükür. Bu aptal hat sonunda hareket ediyor.

Ön koltuklarda oturan bazı yolcular çantalarını yerleştirmiş ve koridordan uzaklaşmışlardı. Kendi koltuğumu ararken, kendime söyleyebileceğim ya da yapabileceğim şeylerle ruhuma eziyet etmeyi bırakmam gerektiğini söyledim.

Bitmişti ve ACM'nin dünyanın en büyük, en güçlü şirketlerinden biri için ne kadar esnek olabileceğini kanıtlama fırsatı *çoktan* elimden uçup gitmişti.

Endişelenmek için çok geç... şimdi.

Lancaster'ın acil ihtiyaçlarını karşılamamanın bir yolunu bulmak yerine *hazırladığım* sunumda tökezleyerek donup kalmıştım.

Pek spontane değildim.

Hiç olmamıştı.

Plan yaptım, *bu planı* harfiyen uyguladım ve sonra da fethettim.

İyi hazırlanmış sunumuma büyük bir darbe vurulması beni tamamen sakat bırakmıştı.

Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını severdim ve esneklik eksikliğim ortaya çıkıp beni kıcımdan ısırmıştı.

Elbette, sizinle iletişime geçeceklerini *söylediler*, ancak sunumumun sonunda bizi aramayın, biz sizi ararız mesajı yüksek ve net bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Lancaster International'dan bir daha haber alamayacaktım ve dürüst olmak gerekirse, o anda kriz yöneticisine bu kadar ihtiyacı olan bir şirkete hizmetlerimizi satamazsam, gelecekte kimi ikna edebilirdim ki?

Annem anında vites değiştirebilir ve yeni bilgileri kendi yararına kullanabilirdi.

Sorun şuydu ki, ben annem değildim ve muhtemelen bu işte asla onun kadar keskin olamayacaktım.

Ben mi? Ben spontanlık konusunda başarısızdım ve onun geçebileceği kritik bir sunumu batırdığım gerçeğiyle yaşamak zorundaydım.

Pencere kenarındaki koltuğuma çöktüğümde gergin bedenimi bir rahatlama kapladı ve yanımdaki boş alana bakarak boş kalmasını umdum. Yanımdaki koltukla aramda geniş bir kolçak vardı ama yalnız seyahat ederken işler biraz garipleşiyordu.

Yanımdaki kişiyle konuşmalı mıydım yoksa orada yokmuş gibi mi davranmalıydım hiç bilemedim. Henüz sık uçan yolcuların görgü kurallarını bilecek kadar uçmamıştım.

El çantamı beceriksizce sağlanan küçük bölmeye sokarken telefonum *çaldı*. Elimi çantama attım ve telefonumu bulana kadar içindekileri karıştırdım.

Metne baktım.

Kylie: *Nasıl gitti?*

Ben: Sorma. Annemin cazibesine sahip değilim. Lancaster'ın yakın zamanda arayacağından şüpheliyim. Yerli müşterileri alıp bu geziyi senin yapmana izin vermeliydim. Sunumu sen yapsaydın muhtemelen en büyük müşterimiz olurdu.

O kadar da kötü olamaz. Lancaster'ın başkanıyla tanıştın mı? Onu hiç görmedim ama oldukça seksi olduğunu duydum.

Ateşli mi? Lancaster International'ın CEO'su seksi miydi? Belli ki Kylie aile hakkında benden çok daha fazla şey biliyordu. Devasa şirketleri yöneten milyarder CEO'ları düşündüğümde, aklıma kirden daha yaşlı olan kır saçlı büyükbabalar gelirdi. Görünüşe göre bu CEO düşündüğümünden daha gençmiş. Ya öyleydi ya da en iyi arkadaşım birdenbire büyükbabası yaşındaki erkeklere karşı fetiş duymaya başlamıştı.

Ben: Bilemem. Orada değildi. Toplantıdan üç dakika öncesine kadar bilmediğim bir skandala neden olduktan sonra muhtemelen hala uyuyordu. Uzun hikaye. Sonra anlatırım.

Gözlerimin dolduğunu hissettim ama onları geri kııptım. Bir yanımda sadece şirketimi değil, merhum annemi de hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordu.

Eminim her şey yolunda gitmiştir. Çok fazla endişeleniyorsun. Kendine biraz izin ver. Şirketler hukukunda her şeyin düzenli ve tertipli olmasına alışmıştın. Halkla ilişkiler gerçekten dağınıktır. Umarım en azından güzel bir İngiliz bulmuşsundur ve bir kaçamak yapmışsındır. Yatak odasındaki seksi aksanın her kadının ilk orgazmını çığlık çığlığa yaşamasına yeter.

Gözlerimi devirmiştim. Kylie Hart sadece Ashworth Kriz Yönetimi'nin harika yöneticisi değildi; ilkokuldan beri en iyi arkadaşımdı. O ve diğer arkadaşımız Macy, çıktığım erkeklerin hiçbirisiyle o ele avuca sığmaz büyük O'yu yaşayamadığımı bilen tek kişilerdi. Yanlış yönlendirilmiş arkadaşımın bildiği sözde anıtsal olay hayatımı ve kendime bakış açımı değiştirecekti. Kylie, Bay Orgazm'ımı bulmaya çok hevesliydi.

Ancak ben artık bunu pek düşünmüyordum bile.

Ben: Kaçamak yok. Orgazm yok.

Şahsen, seks sırasında kadın orgazmının muhtemelen çok abartıldığına ikna olmuşum. İki cinsel ilişkim olmuştu. Bir kadın

bir erkekle yatmadan otuz iki yaşına gelmedi. Tamam. Evet. Seks doğru kişiyle güzeldi ama kadınların bahsettiği çığlık çığlığa zevkin tek boynuzlu at gibi olduğuna ikna olmuştum: Var olduğuna inanmak istiyordum ama kanıt bulmak oldukça zordu.

"Sen hiç orgazm olmadın. Cidden mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Hemen yanımda derin, *kesinlikle İngiliz* bir erkek sesi duyulunca donakaldım.

İrkilerek bakışlarımı telefonumdan yanımdaki boş alana çevirdim ve bana şaşkınlıkla bakan bir çift seksi yeşil gözle karşılaştım.

Bu İngiliz Adonis ne zaman oturdu?

Belli ki yanımdaki koltuk boş kalmayacaktı. Aslında, birkaç dakika önce boş olan yeri dolduran çok kaslı, çok çekici bir vücut vardı.

Nefes aldığımda tüm duyularım harekete geçti ve koku alma reseptörlerimin şimdiye kadar deneyimlediği en çekici, erkeksi kokuyu yakaladım.

Gözlerimi kapatıp sıcak, dizginlenemez, lezzetli ve kirli seksin çığlığını atan kokunun içinde yuvarlanma dürtüsüyle savaştım. Bunu nasıl fark ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü kişisel olarak *bu* tür bir cinsel ilişkiye hiç girmemiştim. *Asla*.

Koltuğumda kıpırdandım. Adam çok yakındı. *Çok yakındı*. Aslında, bana doğru yanlamasına eğiliyordu, böylece...

Telefonumu göremeyeceği şekilde ters çevirdim ve sonra bu adamın bolca yaydığı seksi feromonlardan kaçınmak için arkama yaslandım. "Mesajlarımı mı okuyorsun? Bunu kim yapar?"

Elimi omzuna koyup onu iterken sertçe yutkundum, böylece kişisel alanıma tecavüz etmemiş olacaktı.

Birdenbire inanılmaz derecede kaba davrandığını fark etmiş gibi hareket etti.

Cep telefonumu tekrar çevirdim ve parmaklarım Kylie'ye kısa bir mesaj gönderdi.

Ben: *Gitmeliyim. Çıkıyorum. Evde görüşürüz.*

Mesaj penceresinden hızla çıktım, telefonumu uçak moduna aldım ve yanımda oturan pisliğe bakmadan çantama geri soktum.

Sanki bütün gün yeterince berbat geçmedi mi?

Tabii ki yanımda oturan adam bir sürüngen! Gerçekten kötü bir gün için mükemmel bir son. Mükemmel. Sadece. Mükemmel. Mükemmel.

Sonunda konuşurken koltuğunda tamamen doğruldu. "Üzgün görünüyordun, ağlayacak gibiydin, ben de neden bu kadar mutsuz görüldüğünü öğrenmek için mesajlarını okudum. Mesajlarını büyüleyici buldum."

Gözlerimi tekrar ona çevirdim ve artık kendi alanına dönmüş olan suçluma uzun uzun baktım.

Kızgındım ama kör değildim. Adam muhteşemdi ve peridot yeşili gözlerinin bana bakışına bakılırsa biraz da eğleniyordu.

Gördüğüm en çekici sürüngen *olduğunu* kabul etmek zorundaydım.

Bön bön ona baktım çünkü bakabiliyordum. *Bana* bakıyordu, ben de onu pervasızca süzdüğüm için zerre kadar pişmanlık duymadan onu iyice değerlendirmeye başladım.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının başında ya da ortasıydı. Koyu gri özel takım elbisesini giyme şekli onu sofistike gösteriyordu. Kibir derecesinde kendinden emin görünüyor. Koyu renk, gür saçlarından, hafif kolonyasına kadar her şeyi kusursuzdu; kokusundan sarhoş olana kadar içime çekebilmek için ona yaklaşmak istedim.

Bu adamla ilgili her şey sıkı kontrol ve öz disiplin diye bağırıyordu.

O zaman neden mesajlarımı okumak için eğilmiştin?

Görünüşü ve davranışları birbirini tutmuyordu.

Bu adamı daha yumuşak yapan tek şey şu anda gözlerindeki alaycı bakış ve rahatsız edici derecede hoş bariton sesiydi.

Hiç şüphe yok ki o seksi, alçak bariton ve çekici İngiliz aksanı çoğu kadının külotunu indirmesine neden olabilir.

Ama ben çoğu kadın gibi değildim. Ben Nicole Ashworth'tüm, hayatım boyunca hiç kıpırdamadım ya da külotumu düşürmedim. Kendi hayatımın kurbanı değildim.

cinsel arzular. En azından ben hiç *olmamıştım*.

Bakışlarımı pencereye doğru çevirdim, vücudumun bu adamın vücuduna girmeye ve yarattığı şeyi tatmin etmesini talep etmeye tamamen hazır ve hazır hissetme şeklini görmezden gelmeye kararlıydım.

Lanet olsun! Bana hissettirdiklerinden *nefret ediyordum* ve gizliden gizliye bana gülüp gülmediğini merak ediyordum.

Dürüst olmak gerekirse, tüm uçuş boyunca başka bir şey söylememesini umuyordum. Kylie haklıydı. Alçak baritonunda ve seksi İngiliz aksanında mahremiyetimi işgal ettiğini unutmamı sağlayan bir şeyler vardı. Aslında bir yanım onun kişisel alanıma tecavüz etmeye devam etmesini *istiyordu*, böylece onun kışkırtıcı kokusunu tekrar içime çekebilecektim.

Birden beynim hormonlarla uyarılmış bedenime baskın çıktı. Ne düşünüyordum ki ben?

Kendime hakim olmalıyım. Çekici olsun ya da olmasın, çok ısrarcı ve mesajlarımı okuyarak meraklı olmaktan çıkıp rahatsız edici olmaya başladı.

Sonunda sesimi buldum çünkü sessizliğimle onun paçayı sıyırmasına izin veremezdim.

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama *özel* bir konuşma yapıyordum. Mesajlarımı okumak için alanımı işgal etmen çok tuhaf ve müdahaleci."

Çok geniş omuzlarını silkti. "Bu tartışmayı yüzlerce yolcunun olduğu bir jette yapıyorsan pek de özel sayılmaz, güzelim."

O pisliğe dersini vermek için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım.

Güzel mi? Bana güzel dedi.

Bunu duymaya alışık değildim ve beni sersemleterek susturdu.

Gerçekten bana asılıyor muydu?

Hayır! Tabii ki kullanmıyor. Beni spor olsun diye kullanıyor. Tüm bu durumdan bir çeşit çarpık eğlence çıkarıyor.

Hiçbir zaman bir erkeğin bana ikinci kez bakmasını sağlayacak bir kadın olmadım. Kahretsin, ilk seferinde oyalanmadılar bile. Sarışındım, ama daha çok

Kıvırcık saçlarımı, yüzümden uzakta tutacak şekilde örerek evcilleştiriyordum. Açık renk saçlarım dışında akılda kalıcı çok az fiziksel özelliğim vardı.

Daha üniversiteye başlamadan birinci sınıfta on beş kilo almıştım ve sonra bu kilo artışı ikinci sınıfta yirmiye dönüştü.

Bir metre on santim boyum çoğu erkeği korkuturdu. Topuklularla, odadaki çoğu erkekten daha uzun olurdum. *Tamam, tamam.* Düz ayakkabılarla bile bir oda dolusu insanla boy ölçüşüyor ya da onlardan daha uzun oluyordum. Kendimi büyük, garip hissediyordum ve daha rahat hissetmek için kambur durmamam gerektiğini kendime sık sık hatırlatmam gerekiyordu.

Bugün düz ayakkabı giyiyordum ve on iki saatlik bir uçuşa hazırlandığım için fazla makyaj yapma zahmetine girmemiştim. Çılgın saçlarımı örmüş, rahat bir bluzla bir kot pantolon giymiş ve kendimi tamamen bitkin hissederek havaalanına doğru yola çıkmıştım.

Bir kadının olabileceği *kadar güzel değildim.* Özellikle de bugün.

Kendimi tam olarak aşağılamıyordum. Zekiydim. Bunu biliyordum. Üniversiteyi ve ardından Harvard'daki hukuk fakültesini bitirmem için bir sürü burs almıştım.

Gen havuzu piyangosunda tamamen batmıştım ama gerçekçi olmanın gerçekten bir zararı var mıydı? Korkunç derecede uzun boyluydum, iri kemikliydim ve kıvrımlı ve dolgun arasında bir sınırdaydım. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir erkeğin fiziksel görünüşüm hakkında iltifat etmemiş olması çok da şaşırtıcı değildi.

Yanımda oturan mükemmel Bay Orgazm'ın beni çarpık bir oyun oynamak için kullanmasına gerçekten sinirlenmiştim.

"Bana *güzel deme.* Beni anlatmaya çalıştığım şeyden uzaklaştırmaya çalışma. Mesajlarımı okuman çok kaba ve ürkütücüydü." Konuşurken rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Nedendir bilinmez, yine onun ürkütücü yeşil gözlerine bakıyordum, sanki mükemmel yüz hatları gözlerimi ona çeken bir mıknatıs gibiydi.

Tek niyeti beni iğnelemek olan bir adama ağzımın suyunu akıttığım için kendime kızarak, tekrar pencereden dışarı bakmak için başımı sertçe çevirdim.

Gördüğüm en çekici adam olması önemli değil. Ted Bundy zaman zaman çekici ve cazibeli olmuştu.

Yoluna çıkan neredeyse her kadın için. Bu adam açıkça çok cazip bir pakete sarılmış bir psikopat, bu da onu daha da tehlikeli kılıyor.

Boğazını temizledi. "Dikkatini dağıtmaya alışmıyorum. Sadece senin gibi bir kadının neden hiç orgazm olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Öfkelendim. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Eğer var olmayan seks hayatım hakkında bilgi arıyorsa kesinlikle sapığın teki.

"Belki de bunu kendi işim haline getirmek *istiyorum*. Belki de anlamak istiyorum," diye yanıtladı aldatıcı bir rahatlıkla. "Ve Lancaster International'da neler olduğunu bilmek isterim."

"Her zaman istediğini elde eder misin?" diye terslerken başımı pencereye doğru çevirdim.

"Evet. Neredeyse her zaman," diye yanıtladı.

Lancaster International hakkında soru sorduğunu fark ettiğimde küstahlığını görmezden geldim.

Vay anasını! Mesajlarımı *o kadar uzun süredir mi* okuyordu? En başından beri Kylie ile olan konuşmamı incelediğini bilmek beni öfkелendirdi. "Lancaster International da seni ilgilendirmez," dedim onu susturacağını umduğum ters bir ses tonuyla.

Tanrım, gerçekten konuşmayı kesmeliydi. O sinir bozucu sıcak aksanıyla konuşulan bir kelime daha duymak istemiyordum.

Beni gerçekten etkilediğinden değil. Çünkü gerçekten, benimle bir aptalmışım gibi oynamak isteyen bir adamın nasıl seksi bir yanı olabilir ki?

Piç kurusu, bu gülünç derecede uzun uçuşta zaman geçirmek için dikkatini dağıtacak bir şey istiyorsa uçak içi eğlence sistemini kullanabilirdi.

Güzel ya da değil, bu adam baş belasıydı ve onunla sohbet etmeyi bırakmam gerekiyordu. *Nokta.*

Vücudunun değıştiğini hissettim ve dolaba asması için uçuş görevlisine vermek üzere takım elbise ceketini çıkarmak için ayağā kalktığında yan gözle baktım.

Yüce İsa!

Nefesim kesildiği için kendimden nefret ediyordum çünkü inanılmaz derecede uzun, iri yarı ve bir Yunan tanrısı gibi yapıydı. Geniş omuzları çok fit bir bele doğru sivriliyordu. Bembeyaz gömleğinin pahalı keten kumaşının altında ağız sulandıran karın kasları olduğundan neredeyse emindim.

Dilini ağzına geri sok, Nicole! Fiziksel olarak çarpıcı olabilir, ama aynı zamanda deli bir adam, ve iyi anlamda değil.

Ellerim emniyet kemerimi bağlamak için uğraşırken kendimden iğrenerek gözlerimi Adonis'ten ayırmaya zorladım. Devasa jet hareket etmeye başlamıştı ama ben şehvete o kadar kapılmışım ki bunu hemen fark edemedim.

Havalanmaya hazırlanırken gözlerimi pencereden ayırmadım.

Uçak havalandıktan sonra dizüstü bilgisayarımı çıkarıp biraz çalışabilirdim. Yanımda yanan ateşli adam sanki hiç var olmamış gibi olacaktı. İşe gömüldüğümde *her şeyi unutabilirdim*.

Tekrar yerine otururken hareket ettiğini hissettim. "Senden bilgi alabilmem için on iki saatimiz var" derken emniyet kemerini bağladığını duydum.

Küstah ses tonu dişlerimi gerdi ve o muhteşem ağzını kapalı tutmaması beni sinirlendirdi. "Seyahat ederken konuşmayı sevmiyorum. Yapacak işlerim var."

Uzun, erkeksi bir iç geçirdi. "Aslına bakarsanız, benim de tamamlamam gereken oldukça büyük miktarda iş var. Ama korkarım ki dizüstü bilgisayarım şu anda sizin kadar ilgi çekici değil. Kendi işime konsantre olabilmem için merakımı gidermek ister misiniz?"

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. İşleri basit tutmaya karar verdim. "Yorgunum. Londra'daki işim tam bir fiyaskoydu ve eğer senin için de sakıncası yoksa, eve dönerken sessiz bir uçak yolculuğunu tercih ederim."

Londra girişiminin devasa bir başarısızlık olduğunu ona neden söylemeye karar verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de bunun onun kendi işine bakmasını sağlayacağını umuyordum.

"Bu konuda konuşmak istediğini biliyorsun," dedi ikna edici bir şekilde - o lanet olası seksi İngiliz aksanıyla. "Ben bir yabancıyım, değil mi? Beni bir daha asla görmeyeceksin. Neden tanımadığın ve bir daha asla görmeyeceğin birine içini *dökmeyesin* ki?"

Ugh! Bu adamın o şehvetli dudaklarına bağı bir *kapatma* düğmesi yok muydu? "Belki de senden hoşlanmadığım hiç aklına gelmedi mi? Tanrı aşkına, mesajlarımı okuyordun. *Böyle* bir şey yapan rahatsız birinden hoşlanmak ya da ona güvenmek neredeyse imkânsızdır."

Bu yorumun onu birazcık rahatsız etmesini umdum, o da... Sadece.
Dur. Konuşuyoruz.

Garip bir şekilde, konu sinir bozucu koltuk arkadaşına geldiğinde *hiçbir süzgecim* yokmuş gibi görünüyordu. Genelde, özellikle de çalışırken etrafımda olup bitenleri görmezden gelebilirdim, ama şu anda kendi çenemi kapalı tutamıyor gibiydim.

Yanımda kısık bir kahkaha sesi duyduğumda, onu susturma taktiğimin tamamen başarısız olduğunu kendime itiraf etmek oldukça can sıkıcıydı.

Az önce neredeyse her zaman istediğini elde ettiğini söylememiş miydi?

Bu iğrenç adam belli ki tatmin olana kadar bana arzuladığım huzuru vermeyecekti.

İçimi çektim. Bir konuda haklıydı. Öfkemin altında, Lancaster International'da olanlar hakkında içimi dökmek istiyordum çünkü son derece zeki bir kadının bu kadar önemli bir sunumu neden mahvettiğini anlamak istiyordum.

Sadece beni bir eğlence kaynağı olarak kullanmaktan zevk alan bir adamla bunu yapmak istemedim.

Belki düzgün bir adam olsaydı, Bay Orgazm'a içimi dökerdim. Onu bir daha asla göremeyecek olmam bu ihtimali oldukça cazip kılıyordu.

Keşke tanıdığım en sinir bozucu adam olmasaydı.

BÖLÜM 3

Damian

EĞER BU KADIN Lancaster International ile bir tür iş yapmış olsaydı, beni tanımamasına şaşırırdım.

Daha da garibi, *onu* daha önce hiç görmemiştim ve hiçbir yüzü unutmadım. Kabul edelim ki, o zamandan beri çalışanlarımın hepsini tanıyamazdım.

Lancaster International'ın dünya çapında yüz binlercesi vardı. dünya. Ancak, belli ki Londra'daki genel merkezimden yeni gelmişti ve orada ofisi olan her üst düzey yöneticiyi tanıyordum. Onların işlerini bilmeye özen gösterirdim çünkü sonuçta bu benim de işimdi ve bu muhteşem sarışın Amerikalı kadını hiçbirleriyle görüşmek için yönetici katlarında dolaşırken görmemiştim.

Onu kesinlikle hatırlardım.

İşte buradaydım, garip olması gereken bir pozisyondaydım, ama gerçekten değildi. En azından benim için. Sadece... farklıydı. Kadının kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu ve beni tanımayı da umursuyor gibi görünmüyordu.

Ona göre ben, uçakta yanında oturan rastgele, sevimsiz bir adamdım.

Hakkımda *böyle bir* ilk izlenime sahip olduğu için onu suçladığımdan değil. Mesajlarını okumak haddimi aşmış ve iğrenç bir şekilde rahatsız edici olmuştu, ama o kadar ilgi çekiciydi ki, onun yanındaki koltuğa oturduğumda neden bu kadar yenilmiş görüldüğünü öğrenmeye direnmek imkansızdı.

Davranışlarım benim karakterime o kadar aykırıydı ki, hâlâ onun mahremiyetini *neden* ihlal ettiğimi anlamaya çalışıyordum.

Hiçbir zaman kardeşim Leo gibi dünyanın tüm sorunlarını çözmek zorunda olduğumu hissetmemiştim.

Normalde, seyahat ederken bir yabancıyla sohbet etmek gibi bir isteğim *hiç* olmadı. Onun gibi ben de ticari uçuş yaptığım nadir durumlarda içime kapanmayı tercih ederdim.

Kimsenin beni tanımadığına sevinmeli ve çalışmaya başlayabilmek için dizüstü bilgisayarımı çıkarmaya heveslenmeliydim. Bunun gibi uzun bir uçuşta biriken işlerin önemli bir kısmını halledebilirdim.

Odak noktamı her zaman Lancaster International'da tutmak konusunda disiplinli biriydim.

Tek amacımdan *hiç sapmamıştım...* ta ki şimdiye kadar tanıştığım en ilgi çekici kadının yanına oturana kadar.

Bu sefer, bilinmeyen bir nedenden dolayı, tek yapmak istediğim *onu* izlemektir.

O kadar hoşlanmadığı o *güzel* yorumun nereden geldiğini ya da neden söylediğimi bilseydim lanet olsun. Pek de kurnaz bir operatör sayılmazdım. Dylan her zaman çekici biriydi. Peki ya ben? Ben her zaman sessiz, kendi halinde, titiz bir program izleyen, Lancaster International'ı rakiplerimden farklı kılma takıntımından başka hiçbir şeye zaman ayırmayan ya da çok az zaman ayıran Lancaster'dım. İkizim, samimiyetsiz ya da bayağı görünmeden insanlara aşırı övgüler yağdırabilen biriydi.

Açıkçası yanımdaki kadını pohpohlamak gibi bir niyetim yoktu. Aslında güzeldi ve bunu bilmiyor gibi görünmesi inanılmaz derecede kışkırtıcıydı.

Onun gibi heykelsi, kıvrımlı bir kadını takdir eden iri bir adamdım, bu yüzden yanındaki koltuğa oturduğum ilk andan itibaren onu fark etmiştim.

Genelde hafif bir çekiciliği atlatıp elimdeki işe geri dönebiliyordum.

Flört edecek zamanım yoktu. Hiç hevesim bile olmamıştı.

Kimseyi herhangi bir konuşma için zorlamadım çünkü ben de pek konuşkan biri sayılmazdım.

Mevcut zamanımı akıllıca kullandım, bu da Lancaster International'a odaklandığım anlamına geliyordu.

Normalde, nadir ticari uçuşlarımdan birinde yanımdaki koltuğa kimin oturduğunu *fark etmezdim* bile.

Ama bu sefer işler pek *normal* değildi. Yanımda *o* otururken değil. Bu özel kadınla ilgili bir şey beni tamamen büyüledi. Sanki yerimi bulduğum anda o zarif parmaklarını taşaklarıma dolamış ve şimdi de bırakmayı reddediyormuş gibi hissediyordum.

Onun hakkında daha çok şey bilmek istedim.

Ve evet, onu tatmin edemeyen ne tür aptallarla çıktığını bilmek istiyordum.

Hiç orgazm olmadın mı? Hiç mi? Bir kere bile mi?

Sikim hemen meydan okumaya kalktı. Gerçekten. Benden hoşlanmadığını itiraf etmiş olması önemli *değilmiş* gibi görünüyordu. Aslında, beni caydırma çabası tamamen geri tepmişti.

Dünyada Damian Lancaster'a *herhangi bir şey* için gerçekten seslenen çok az insan vardı ve ben aslında bundan hoşlandığımı keşfediyordum.

Lancaster International ile nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrenmek istedim. Ne de olsa benim şirketimdi.

Kabul, onun seks hayatı muhtemelen beni ilgilendirmezdi ama neden bu kadar çok otuzbirciyle çıktığını öğrenmeden tatmin olmayacaktım.

Boğazımı temizledim. Daha önce hiçbir şey için iki kez rica etmek zorunda kalmadığımdan, nasıl daha ikna edici olabileceğimden tam olarak emin değildim. "Konuşmaya başladığında benden daha çok hoşlanacaksın. Bana Lancaster'dan bahset. Onlarla ne işin vardı? Ama başlamadan önce bana adını söyle."

Kollarını bir çift dolgun göğüs üzerinde kavuşturduğunda aletim seğirdi.

Cevap vereceğinden emin değildim. Konuşma ihtiyacı ile sessiz kalma arzusu arasındaki iç savaşı yüz ifadesinden anlaşıyordu.

Kazanmak *istiyordum*. Her zaman istedim.

Bekledim...

Ve

bekledim...

"Nicole." Sesi kızgındı. "Benim adım Nicole."

Ciğerlerimdeki havayı boşalttım. Belki soyadını paylaşmamıştı ama *bir şey* söylediği için rahatlamıştım, çünkü mesajlarını okuduğum için hâlâ benim tam bir aptal olduğumu düşündüğünden emindim.

"Damian." Gerçek ismimi kullanmanın ne kadar akıllıca olacağını düşünmemiştim bile, ki bu biraz endişe vericiydi çünkü hiçbir şeyi düşüncesizce yapmamaya özen gösterirdim.

Neyse ki, adımın onun için bir şey ifade ettiğine dair belirgin bir işaret görmedim.

"Lancaster felaketi hakkında gerçekten konuşmak istediğimden emin değilim," dedi. "Ve tanımadığım ve benimle dalga geçmeyi seven bir adamla başarısızlıklarım hakkında konuşmak, hayal kırıklığımı tartışmak için oldukça kötü bir seçim olurdu, sence de öyle değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Seninle hiç dalga geçmedim Nicole. Samimiyetsiz olduğuma dair bir izlenim edindiysen yanılıyorsun." Ne tür bir pislik ona *böyle* bir şey yapar ki? "Eğer gerçekten dinlemek istemeseydim, sormazdım."

Sesi isteksizdi ama gerçekten biriyle konuşmak istediği belliydi ve ben de şu anda o sırdaş olmak istiyordum. Özellikle de hikâyenin Lancaster International ile bir ilgisi varsa. "Dediğim gibi, ben bir yabancıyım. Hadi canım. Yargılayacak değilim."

Jetin havalandığını hissedebiliyordum ama aldırmadım. Nicole'ün söyleyeceklerini duymak için çok hevesliydim ve bir uçağın içinde olmak benim için ikinci bir ev gibiydi.

Teslimiyet dolu bir iç çekti ve ben de bunu kutlamak istedim çünkü bu sesin, ona akıllıca bir karar gibi gelse de gelmese de konuşacağı anlamına geldiğini biliyordum.

En iyi hareket tarzımın o konuşana kadar sessiz kalmak olduğunu hesapladım, ki sonunda konuştu.

"Annem bir yıl önce kanserden vefat etti. Şirketi... şimdi benim şirketim... onun bebeğiydi. Ashworth Kriz Yönetimi'ni sıfırdan kurdu ve bu işte gerçekten çok iyiydi. Lancaster International'a hizmetlerimizi sunmak için Londra'ya geldim. Şirket sahibinin bir tür erkek düşkünü olduğunu ve bunu sunumumdan sadece birkaç dakika önce öğreneceğimi bilmiyordum. Gerçek zamanlı bir skandal yaşanmasına hazırlıklı olmadığım için işi tamamen batırdım. Karşı karşıya oldukları yakın sorunu ele almak için bir şeyleri değiştirmek yerine donup kaldım."

Ben konuşmadım. Devam etmesini bekledim. İçini dökmeye devam etmesi gerektiğini hissediyordum ve ben de çok istekli bir izleyiciydim.

"Lancaster yöneticilerinin önünde yaptığım sunumda çuvalladım. Sadece... tılandım. Ben bir planlamacıyım. Her şeyi kafama göre yapmakta iyi değilimdir. Her yerdeydim ve içinde bulundukları durumda onlar için ne yapabileceğimizi anlatamadım."

O kadar kederli görünüyordu ki, lanet olası göğsüm ağrıyordu. Ona ne olduğunu anlayabiliyordum. Tam olarak Bay Spontane değildim. Ben de titiz bir planlamacıyım. "Aniden, o toplantıda üstesinden gelmeye hazır olmadığın bir şey ortaya çıktı Nicole. Bu senin suçun değil."

Başını iki yana salladı. "Bunun *bana* doğal geleceğini *hiç* sanmıyorum. Şirket avukatı olmak için okula gittim ve çok da iyiydim. Elbette yöneticilerle konuşmam gerekiyordu ama bu normalde bir seferde birkaç kişiydi. Ve ne yaptığımı biliyordum. Annemin yerine geçmeye çalışmak çok... zor."

Tanrım, *bunu* anlayabilirim. "İster inanın ister inanmayın, bunu ben de anlıyorum. Beş yıl önce beklenmedik bir şekilde kalp krizinden öldüğünde babamın yerine geçtim. Doldurulması gereken büyük bir görevdi ve kendimi hazır hissetmiyordum. Kendinizi rahat hissetmeniz biraz zaman alacaktır. Şirketler hukukunu neden bıraktınız?"

Nicole belli ki zeki ve yüksek eğitimliydi. Annesinin ölümünden sonra hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünyaya adım atmıştı. Bu sıçramayı yapmak için gereken cesarete saygı duymalıyım. Dylan ve ben, bir gün babamın yerine geçmek üzere yetiştirilmiş olmanın avantajını yaşadık.

Bu kadının gücüne ve kararlılığına hayran kaldım. Rahat olduğu bir dünyada her şeyi bırakıp tamamen farklı bir dünyaya girmişti.

farklı bir evren. Benim sorum *şu* olurdu... *Şu anda bulunduğu yerde mutlu muydu?*

Ben daha soramadan konuşmaya başladı. "Sanırım ACM'yi bırakmak istemedim çünkü çok başarılıydı ve onun bu başarı için savaştığını görmek için oradaydım. Ben devam ettirmek istedim çünkü o... yapamadı. Onun için bu kadar önemli olan bir şeyi satamazdım."

Nicole, ebeveyni öldükten sonra bile annesinin bir parçasını canlı tutmak istemişti. Bunu anlıyordum. "Bunu yapmanı o mu istedi?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır. Şirket avukatı olarak mutlu olduğumu biliyordu. Annem öyle biri değildi. Tek istediği benim mutlu olmamdı. Benden satış yapmamı bekledi ama ben yapamadım. Bu yüzden o öldükten sonra New York'tan California'ya temelli olarak taşındım ve ACM'de bir şeyler yapıp yapamayacağımı görmek istedim."

Yüzündeki ezilmiş ifadeden gerçekten nefret ediyordum. Bunu gidermek için doğru kelimeleri söylemek istedim ama Dylan değildim. Doğru kelimeler benim için her zaman orada değildi ve kimsenin kışına güneş ışığı üfleme konusunda gerçekten iyi değildim, ama Nicole'un durumunda denemek istedim. "Bu sadece başarısız bir sunum. Bir şansın daha olacak."

Nicole'e kesinlikle söyleyemediğim şey, onun sunumunda olmam *gerektiği*ydi. Toplantı benim programımda vardı. Dylan'ın çıplak kışının tüm ülkeye teşhir edildiği magazin haberlerini gördükten sonra annemi görmek için Surrey'e gitmek istediğimden bu sözümünden caymak zorunda kalmıştım.

Nicole'ün sesi bana çaresizlikle çıkıyordu, "Anlamıyorsun Damian. Mesele *başka bir anlaşma* yapmak değildi. Annemin hep istediği bir şeyi başarmakla ilgiliydi. Onun elde edemediği fırsatı ben elde ettim ve berbat ettim."

*Ahhh...*yani onun için mesele para değildi. Maddi değildi; kişiseldi.

O toplantıda bulunmamış olmamdan nefret ediyordum ve Lancaster International merkezinden başarısız olmuş gibi hissederek ayrılmıştı.

Garip bir nedenden dolayı elimi uzatıp yüzünü bana çevirmek istedim, böylece ifadesini görebilecektim ama yapmadım.

Birincisi... Onun muhteşem mavi gözlerinde yaralı bir bakış görmenin benim için karnıma hızlı bir tekme atmaya benzemeyeceğinden emin değildim.

Ve ikincisi... Onun alanını tekrar işgal etmek istemedim. Tamam, belki de onun alanını işgal etmek istiyordum ama kendini rahatsız hissetmesini istemiyordum. Muhtemelen onu temkinli hale getirmek için yeterince şey yapmışım ve yapmak istediğim son şey onu uçuşun geri kalanı için kapatmaktı.

Benimle konuşmaya devam etmesini istiyordum, bu da normal kişiliğime çok aykırı olan düşüncesiz şeyler yapmayı bırakmam gerektiği anlamına geliyordu.

Birinin benimle konuşmasını istemek bile son derece anormaldi.

Lancaster'da olanların dünyanın sonu olmadığını anlamasını sağlamak için ne yapabilirim?

Belki de sadece bir tür yeniden yapmaya ihtiyacı vardı. "O zaman *bana* hemen şimdi söyle Nicole. Lancaster için ne yapabileceğini söyle. O toplantıyı baştan yapma şansın olsaydı ne derdin?"

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Onlara CEO'nun yaptığı şeyin, eğer bunu hemen düzeltmeye çalışmazlarsa muhtemelen onları yakalayacağını ve gelecekte benzer bir şeyin olmasını engelleyeceğini söyledim. Böyle devam ederse eninde sonunda işlerinde bir düşüş göreceklerini söyledim çünkü insanlar her zaman cüzdanlarıyla satın almazlar. Bazen içgüdüleri ve kalpleriyle satın alırlar. Bir noktada, eğer şirket sahibi bu saçmalığa bir son vermezse, Lancaster 'ick faktörü' olan bir şirket haline gelecektir. Bazı insanlar *ürünlerinden* soğuyacak ve hemen yanlarındaki Lancaster adını taşımayan ürünü satın alacaklar."

Kardeşimi savunmak gibi bir niyetim yoktu ama Lancaster International'ı destekleme ihtiyacı hissettim. "Ya satış trendlerinde bir düşüş görmezlerse? Tanrı aşkına, yirmi birinci yüzyıldaız. Herkes namuslu değil."

Nicole bana doğru döndü ve bilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Henüz sosyal medyadaki tepkileri görmediler. Belki kısa sürecek ve çabuk sönecek ama çok fazla eleştiri olacak. Eminim insanların daha azı için sosyal medyada şirketleri boykot etme çağrısı yaptığını biliyorsunuzdur. Adam sadece bir çapkın ya da çok sayıda kadınla seri olarak birlikte olan biri değil. Bu kimsenin pek umurunda değil. Ancak çok okunan bir gazetenin ön sayfasında bir grup çıplak kadınla birlikte çıplak görünmek, kadın cinsiyetine karşı genel bir saygısızlık ve küçümseme *anlamına gelebilir*.

İnsanlar onun bu resimleri satın aldığını düşünecektir.

ve onları kullanabildiğini, çünkü kendilerini geçindirmeleri gerektiğini ve sonsuz fonları olduğunu söyledi."

Kardeşimi savunmak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek dişlerimi sıktım. Büyük olasılıkla o kadınları cömertçe ödüllendirmişti, her ne kadar onunla isteyerek birlikte olmuş olsalar da.

Elbette haklıydı. Müstehcen bir resimden ve sansasyonel, müstehcen bir hikâyeden çok şey çıkarılabilirdi. "O zaman tüm bunların olmasını engellemek için ne yapardın, söyle bana," diye sordum acımasızca.

Homurdandı. "CEO'yu kaçıtır ve Sibirya'da bir yere gönderirdim, böylece başka bir şey olmazdı."

Kabul ediyorum! Dylan'a tek yön bilet almaktan mutlu olurdum ama kardeşimi tanırıyorsa İngiltere'ye dönmenin bir yolunu bulurdu.

Devam etmeden önce tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse, ben olsam her şeyin önüne geçmeye çalışırdım. Erkek fahişeye dolabında iskelet olmayan bir kız arkadaş bulun ve kamuoyunun bunun tek seferlik bir sarhoşluk olayı olduğunu bilmesi için biraz olumlu tanıtım yapın. Araştırma yaparken Bay Lancaster'ın bekar olduğuna dair bir şeyler görmüştüm. Sanırım dul olduğunu düşünmüştüm. Ama yaşlı adam bir seks partisine katılacak kadar sağlıklıysa, kendine kesinlikle güzel bir kız arkadaş bulabilir. Bazı iğrenç şeyler yapmanın sorumluluğunu üstlenmeli ve sonra da halka değiştiğini göstermelidir."

Kaşlarımı kaldırdım. Benim yaşlı bir adam olduğum izlenimine mi kapılmıştı? "Kaç yaşında olduğunu düşünüyorsun?"

Kendime engel olamadım. Sormak *zorundaydım*. Belli ki bir fotoğraf bulmayı hiç başaramamıştı, yoksa şu anda benimle konuşuyor olmazdı.

Uzmanlara tüm bu bilgileri internetten sildirmek ucuza mal olmamıştı ama buna değmişti. Belki aileyi biraz daha derinlemesine araştırırsaydı, benim bir fotoğrafımı bulabilirdi ama orada bulabileceği pek bir şey yoktu.

Nicole omuz silkti. "Bilmiyorum. Onun hakkında hiç resim ya da makale görmedim. Başlangıçta sunumumun aileyle hiçbir ilgisi yoktu. Bir şirket olarak Lancaster'ın genel imajını iyileştirmek ve gelecekte onları ihmalkâr gösterebilecek herhangi bir şeyle başa çıkmakla ilgiliydi.

genel nüfus. Bu son seks partisi olayını duyana kadar *aileden* herhangi birinin kötü reklam yapmaya eğilimli olduğunu bile bilmiyordum. Adi bir milyarder üzerinde hasar kontrolü yapmak radarımda bile değildi."

"Aslında *o kadar* da yaşlı değil." Sesimde duyduğum savunmadan nefret ediyordum. "Fotoğraflarını gördüm. Otuzlu yaşlarda olabilir." Yorumlarımı belirsiz tutmak zorundaydım. Tehlikeli bir alana giriyordum. Ama ben *İngilizdim*, bu yüzden İngiliz milyarderler hakkında ondan daha fazla şey biliyor olmam ona mantıklı gelmeliydi.

"O kadar genç mi?" Sesi tamamen hazırlıksız yakalanmış gibi geliyordu. "O zaman gerçekten bir düzelticiye ihtiyaçları var. Bu olayı kesinlikle bir tür bunama olarak geçiştiremezler. Bakın, adam bekar ve ne yaptığı gerçekten umurumda değil, ama bazı insanlar *umursayacaktır*. Genel olarak, Lancaster her zaman büyük bir üne sahip olmuştur. Ben sadece bunu böyle tutabilecek bir halkla ilişkiler şirketi olmak istedim. Büyük bir seks skandalına hazır değildim."

"Yaptığım aptalca bir şeydi," diye homurdandım, başımı belaya sokmadan önce ailem hakkındaki tartışmadan vazgeçmem gerektiğini biliyordum.

Başını yavaşça salladı. "Öyleydi ama yargılamamayı öğrendim. Koşulları bilmiyorum. Bir tür tuzak olabilirdi ve adamın da kendi sapkınlıklarına hakkı var. Ama belki de kapının kilidini kontrol etmeliydi. Dünyanın en güçlü şirketlerinden birinin başındayken, özel şeylerin gizli kalması gerekir."

Elbette, az önce söylediği şey, kadının kendi sapkınlıkları olup olmadığını ve *bunların* tam olarak ne olabileceğini merak etmeme neden oldu.

Ben bir süredir seks yapmayan kırmızı kanlı bir erkeğim, bu yüzden cinsel merakım konusunda beni yargılamayın.

Şu anda ona cinsel fantezileri hakkında soru sormamanın en iyisi olacağına karar verdim. "Oradayken neler olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ve o sunumu gerçekten batırdığından da şüpheliyim. Bence yanlış zamanda yanlış şeyi sunuyordun; bunda senin hiçbir hatan yoktu."

Bu kadarının doğru olduğunu biliyordum. Ben Surrey'e gitmek için ayrılmadan önce bile tüm şirket ofisi medya tarafından bombardımana tutulmuştu.

Çalışanlarım yangınları söndürmeye çalışıyordu ve Nicole itfaiyeci olmak için hazırlıksızdı.

"Bu mümkün, sanırım." Ses tonu pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Ayaklarını koltuğa uzattı ve başını arkaya yasladı. "Pek sayılmaz. Ama denediğiniz için teşekkürler."

İnkârını görmezden geldim. *Sesi* daha iyi geliyordu ve bu benim işime yaradı. "Diğer küçük sorunun hakkında konuşalım mı?"

Gözlerini kapattı. "Ne sorunu?"

"Hiç orgazm olmadığın gerçekten doğru mu?"

Gözleri tekrar açıldı. "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var."

Bize kokteyl getirmek için arama düğmesine basarken sııttım.

BÖLÜM 4

Nicole

Damian'ın seks hayatımla ilgili sorularına cevap verme fikrini aklımdan bile geçirmeden önce DÖRT kadeh alkol ve uçak yemekleriyle dolu bir karın gerekiyordu.

Ancak, dört numaralı kokteyl bardağını *boşalttığımda*, ona bir şey söylemekten kesinlikle çekinmiyordum.

Boş bardağımı uçuş görevlisine uzattım ve rahat koltuğumda arkama yaslanıp Damian'ın son birkaç saat içinde benimle paylaştığı her şeyi düşündüm.

Çoğu yakışıklı erkeğin aksine Damian kendinden bahsetmek *istemiyor gibiydi. Hem de hiç.*

Hayatımın her ayrıntısını benden zorla almış gibi hissediyordum ama kendisi hakkında pek bir şey söylememişti. *Onunla* ilgili sorularıma verdiği cevaplar kısıydı ve sorduğumdan daha fazla bir şey söylemedi.

Bana sadece *evet ya da hayır* cevabı verebileceğini düşündüyse, tam olarak aldığım şey buydu, ama tek kelimelik cevaplar her seferinde işe yaramamıştı.

Surrey'de büyüdüğünü ve beş yıl önce babasının ölümünden sonra zaten başarılı olan bir aile şirketini devraldığını öğrendim.

Annesi aslen İspanyol'du ama Damian'ın İngiliz olan babasıyla yıllar önce evlendiğinden beri İngiltere'deydi. Hâlâ Surrey'deki aile evlerinde yaşıyordu.

Üniversite için Cambridge'e gitmişti.

Çok seyahat etmişti, bu gerçeği ona dünyanın neresinde olduğunu sorduktan sonra ben de anlamıştım. Bu özel soruya verdiği cevap muhtemelen aldığım en uzun cevaptı.

Kesinlikle etrafta dolaşıyordu.

Konuşmamız sırasında hayatıyla ilgili küçük bilgiler edinmiştim ama *yine* de onun hakkında çok şey bildiğimi hissetmiyordum.

Ben mi? İkinci kokteylimden hemen sonra içimi dökmüştüm. Eğer bir soru sorarsa, sanal bir yabancıya anlatmam gerekenden çok daha fazla bilgi vererek cevaplıyordum.

Birden fazla içki içersem böyle olur.

Birkaç kokteylden sonra oldukça konuşkan oldum.

Dördünden sonra mı? Bana her şeyi sor ve sana söyleyeyim havasındaydım. *Ne olursa olsun.*

"Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu kokteyl bardağını alan gülümseyen esmer kadın kibarca.

Başımı salladım ve o geri çekilmeden önce ona gülümsedim. Eğer durmazsam Damian muhtemelen doğumumdan bugüne tüm hayat hikâyemi öğrenecekti.

Bir çeşit çaya geçmeden önce tek bir bira içtiğini fark etmiştim.

İngilizlerin çaya olan takıntısını muhtemelen *hiçbir zaman* anlayamayacaktım.

Başımı çevirip ona baktım ve çay fincanını indirirken kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse sana ilk sorduğum konuya geri dönelim," diye önerdi.

"Bu hangi konu olabilir?" Ne sorduğu *hakkında hiçbir fikrim yokmuş* gibi davranmaya çalıştım.

"Hiç orgazm olmadığın doğru mu?" Sorusu sertti ama business class'taki herkesin duyamayacağı kadar alçak sesle soruyordu.

Gerçekten de yolcularımızdan kaçının hâlâ uyanık olduğundan emin değildim. Akşam yemeğinden sonra ışıklar karartılmıştı ve çoğu insan uyumak için koltuklarını düz bir şekilde indirmiş gibi görünüyordu.

Bir şey öğrenmek istediğinde çok ısrarcıydı ve benim... ummm... alkolün neden olduğu rahatlamış halimde, bilmek istediği şeyi ona söylemenin *gerçekten* o kadar büyük bir mesele olup olmadığını merak ettim.

Dediği gibi, onu bir daha asla göremeyecektim.

Derin bir nefes aldım. "Bu doğru. Yapmadım. Tartışma bitmiştir."

Tamam, belki de Damian gibi bir adama seks hayatımın berbat olduğunu itiraf ederken o kadar da rahat değildim. Onun empati kurabileceğinden şüpheliydim. İçimden bir ses Bay Orgazm'ın hiçbir kadını tatminsiz bırakmadığını söylüyordu.

"Dur bir dakika. Ö y l e c e bırakamazsın. Bana söylemek zorundasın *Neden?*" diye ısrar etti.

Uzun bir iç geçirdim. "Bakire değilim, eğer sorduğun buysa. İki ciddi, uzun süreli ilişkim oldu ve bu benim için gerçekleşmedi. Belki de bazı kadınlar... orgazmik değildir."

"Ya da *belki* de görüştüğün adamlar tam bir geri zekâlıydı," diye homurdandı.

Damian'ın sesi o kadar öfkeliydi ki dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir erkekle hiç orgazm olmadıysam ne olmuş yani? Bu gerçekten *o kadar* önemli bir şey mi?"

Sesi daha da yükseldi ve biraz daha sinirlendi. "Kahretsin, evet, bu büyük bir mesele. Fantastik seks sırasında orgazm olsaydın, bunun gerçekten ne kadar büyük bir mesele olduğunu bilirdin. Partneriniz bitiş çizgisine ulaşamayacaksa neden seks yapmaya zahmet edesiniz ki?"

Ona erkek partnerlerimin bitiş çizgisine ulaşmakta hiç sorun yaşamadıklarını söylemek istedim ama yolcularla dolu bir uçakta oturuyorduk ve cinsel hayatımı tartıştığımızı duymalarını gerçekten istemiyordum.

Oldukça çakırkeyif olabilirdim ama açıkçası utanmanın bir olasılık olmadığı bir noktaya kadar değil.

"Benim için o kadar önemli değil Damian. Sesini alçalt."

"Üzgünüm," diye özür dilercesine gürledi. "Ama bence daha fazlası için ısrar etmelisin."

Ona gözlerimi devirdim. "Harika. Şimdi Dr. Phil'in yanında oturuyorum." Biraz alınmaya başlamıştım ama Damian muhtemelen haklıydı. Daha önceki uzun süreli aşk ilişkilerimin hiçbirinden fazla bir şey talep etmemiştim.

İlk erkek arkadaşımın üniversitede tanışmıştım ve ikimiz de derslerimize ilişkimizden daha fazla emek vermiştik, ikimizin de oldukça genç ve

deneyimsiz olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

İkincisi tam da şirket hukuku alanındaki önceki işime başladığım sırada gelmişti. Aynı şirkette çalışıyorduk. O yönetici pozisyonuna yükselmek için basamakları tırmanıyordu, ben de kariyerime odaklanmıştım, bu yüzden ikimiz de ilişkimiz için elimizden geleni yapmamıştık.

ACM'nin başına geçmek için Kaliforniya'ya taşındığımda nihayet ayrılmıştık. Muhtemelen ikimiz de artık orada gerçekten bir şey olmadığını biliyorduk, ancak birkaç yıl birlikte olduktan sonra rahatlamıştık, bir tür menfaatleri olan arkadaş olan oda arkadaşları gibi.

İkimiz de evde
olduğumuzda... Ve çok
yorgun olmadığımızda...

Tamam. Evet. Evet. Belki *de* faydalarını *o kadar sık görmemişsinizdir*.

Yine de, ben ülkenin diğer tarafına taşınmaya karar verene kadar ayrılmak için bir neden görmemiştik.

"Hey. Seni üzme istememiştim, Nicole." Damian'ın sesi *neredeyse* pişman olmuş gibiydi. "Kesinlikle haklısın. Sana tavsiye vermek bana düşmez. Sadece daha iyi bir şey talep etmen gerektiğini düşünüyorum."

Büyük bir eyeroll yaptım. *Vay be!* İlk birkaç cümlesinde çok iyi iş çıkarmıştı. Ve sonra... son cümlesinde kişisel görüşünü belirtmek *zorunda kaldı. Tekrar.*

"Neden fikrini *söylememekte* zorlandığını düşünüyorum?" diye sorarken kaşlarını kaldırdım. Damian'a gerçekten kızgın değildim. Aslında, benim şampiyonum olmaya çalışması çok hoştu.

Damian kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse, genellikle *kimseye hiçbir* konuda kişisel fikrimi söylemem. Ben şirketimin patronuyum. Emir veririm, fikir değil."

Ona bakmak için başımı çevirdim. Ses tonunda daha önce duymadığım sert bir otoriterlik sezdim.

Nedense, son üç dört saattir konuştuğum Damian'ın normalde dünyaya gösterdiği yüzü olmadığı gerçeğine inandım.

Belki de içgüdüseli.

Ya da şu anda onun güzel yeşil gözlerinde gördüğüm gerçek şaşkınlığı.

Her neyse, üzüntüsü gerçektir.

Elimi uzattım ama ona tam olarak dokunamadım, bu yüzden elimi aramızdaki kolçağın üzerinde tuttum. "Hey. İyi misin, Damian? Evet, belki senin fikirlerini *sormadım* ama şimdi beni düşündürdüğün için memnunum. Hayatımdaki erkeklerin bir ilişki için fazla çaba sarf etmediği konusunda haklısın. Ama ben de öyle. Her iki şekilde de işe yaradı."

"Neden birlikteydiniz ki?" diye huysuzca sorarken gözleri daha da büyüdü.

Omuz silktim. "Sanırım onlar benim şimdilik iyi erkek arkadaşlarımdı, tıpkı benim onların şimdilik iyi kız arkadaşları olduğum gibi. Sizin hiç böyle bir sevgiliniz olmadı mı? Vücudunu ateşe vermese bile birlikte olmaktan rahatsız olmadığın biri."

Kaşlarını çattı, gözlerindeki eğlence yeniden ortaya çıktı. "Evet. Onlara dostlarım diyorum ve hiçbirleriyle yatmıyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Bir kadınla bu tür bir ilişkiniz olmadı mı demek istedim."

"Hayır," diye cevap verdi. "Oldukça anlamsız görünüyor. Sanırım hoşlandığım bir kadınla harika bir seks için takılmayı ve akşam bittiğinde eve gitmeyi tercih ederim. Bağlanmak yok."

Gerçekten mi? "Yani bir kadından tek istediğin iyi bir seks mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Sakıncası yoksa inanılmaz seksi tercih ederim. Ve hiçbir zaman bundan öteye gitmedi. Çıktığım kadınların çoğu daha yoğun bir şey aramıyorlar. Bu yüzden benim için her zaman iyi oldu."

Onun için hiçbir şeyin "daha ileri gitmediğine" dair ifadesine saçmalık demeye hazırdım. Bu hiç olmamıştı.

Bir şekilde, daha fazlasını istemeyen kadınları aradığını biliyordum. Hiç daha ileri gitmemişti çünkü o şekilde tasarlamıştı.

Bilmediğim şey, bunu *neden* yapıyordu.

"Kulağa... oldukça soğuk geliyor," diye yüksek sesle gözlemledim.

"Gerçekten de şimdilik iyi bir kız arkadaş olmaktan daha mı kötü?" Cevap vermeden önce sorusunu düşündüm.

"Muhtemelen değil." "En azından ben hiçbir kadını tatminsiz bırakmadım."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bunu nereden *biliyorsun*? Kadınlar her zaman numara yapar."

O da bana ters ters baktı. "Sizi temin ederim ki *hiçbir kadın benimle* numara yapmak zorunda kalmadı."

Dünyadaki tüm erkeklerin de böyle düşündüğünü bilmiyor muydu? *Harry Sally ile Tanışınca* filmindeki Meg-Ryan-orgazm taklidi yapıyorum sahnesini yapmayı çok istiyordum ama kimsenin Meg kadar iyi taklit edemeyeceğini biliyordum.

Ben kesinlikle yapamazdım.

Hiç numara *yapmaya çalışmadım* ve erkek arkadaşlarım da bunu hiç umursamadı.

Tüm konuşmayı bitirdikten sonra el çantama uzandım ve içindekileri karıştırarak bir eşofman altı ve bir tişört buldum. "Üstümü değiştirmem gerek. Biraz uyumaya çalışmak istiyorum."

Damian arkasına yaslanmıştı, bu yüzden koridora ulaşmak için bir bacağımı onunkinin üzerinden sallamaktan kaçınmam için bölmede yeterli alan yoktu.

Zor bir görev olmamalıydı. Üstünden *sürünerek* geçmek zorunda değildim.

Tanrı aşkına, sadece alt bacaklarıydı.

Sadece birazcık...*hop*!

Ne yazık ki, son birkaç saat boyunca içtiğim kokteyllerden sonra bu küçük sıçrama beklediğimden çok daha zor oldu.

Çok hızlı ayağa kalktığım için başım döndü ve Damian'ın uzun, gergin bacaklarının üzerinden atladıktan sonra arkamdaki koltuğa tutunarak kendimi yakalamaya çalıştım.

Kendimi tutmayı başaramadım ve geriye doğru düşmeye başladığımda bir an panikledim.

Güçlü kollar etrafımı sıkıca sararak vücudumun üst kısmını çok sağlam bir göğse doğru çekerken, kığım Damian'ın kucağına çok beceriksizce indi.

BÖLÜM 5

Damian

Heykelsi vücudu benimkiyle çarpıştığı andan itibaren tamamen sikildiğimi biliyordum ve hafif, ağız sulandırıcı bir çilek kokusu aldım.

Tanrım! Ne zamandan beri *meyve* afrodizyak olmuştu? Evet, çilekleri severdim ama hiçbir zaman sikimi sertleştirmemişlerdi.

Nicole'ün çakırkeyif olduğunun farkındaydım ama o kadar hızlı hareket etmişti ki, ayağa kalktığında daha dikkatli olabilmesi için bacaklarımı oynatmaya fırsatım olmamıştı.

Transatlantik Havayolları business class'taki ekstra geniş, yatabilen, uzanabilen koltuklarıyla gurur duyuyordu ve Nicole'ün kıvrımlı vücudunu kucağımda sabitlerken bunların ne kadar kullanışlı olduğunu anlıyordum.

Düşerken vücudunun üst kısmının aramızdaki kolçağın üzerine düşmesini engellemek için kollarımı sıkıca ona dolamıştım, bu da güzel poposunun doğrudan kucağıma düşmesini sağlamıştı. Alt bacakları koridorun yanındaki kolçağımın üzerinden doğal bir şekilde sarkıyordu.

Gözlerimi kapattım ve Nicole'ün hissi ve kışkırtıcı kokusu duyularıma yayılırken acı dolu bir iniltiyi bastırdım. Kollarımda nasıl hissedeceğini bilmek *istiyordum* ve şimdi biliyordum.

Sanırım bir erkeğin aynı anda hem coşku hem de işkence hissedebileceğini hiç bilmiyordum.

Sikim hemen onun düzgün kıcına hevesle bastırarak karşılık verdi.

Tanrım!

Çok seksi kokuyordu.

Sanki bana böyle yapışmak için yaratılmış gibi hissediyordu.

Sahip olduğum her ilkel erkek içgüdüğü bu kadının benim olduğunu söylüyordu. O ve ben hep böyle olmalıydık.

Durun bir dakika! Bu çok saçma. Onu tanımıyorum bile.

Başımı hafifçe salladım, beynimin bedenim ve zihnim arasındaki savaşı kazanamayacağını biliyordum.

Şimdi

olmaz.

Onunla

olmaz.

Bu muhteşem kadın, kıyafetlerimiz üzerimizdeyken bana olabildiğince yakınken olmazdı.

"Oh, Tanrım. Çok özür dilerim," diye mırıldandı Nicole kalkmak için kıvranmaya başlarken.

"Yapma!" Israr ettim. "Yapma. Hareket etme."

O kıpırdandıkça, sikim de bu harekete daha fazla karşılık veriyordu. Belki mazoşisttim ve işkence görmekten hoşlanıyordum ama henüz ıstıraba doymamış olduğumu biliyordum.

"Damian, kalkmam gerek," dedi sertçe. "Özür dilerim. Sanırım kokteyller başımı döndürdü. Genelde bir taneden fazla içmem."

Siktir! Sesinin nefessizliğine bayılmıştım, bu ses bana aramızdaki çılgın cinsel çekime tamamen bağışık olmadığını söylüyordu.

"Olduğun yerde iyisin," diye karşı çıktım. "Sen iyi misin?"

"Yaralı değilim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ama kendimi gülünç hissediyorum."

Garip bir şekilde, onun kendini rahatsız hissetmesi beni rahatsız etti. "Benden başka kimse fark etmedi, Nicole. Ve kesinlikle şikayet etmiyorum." İş bölümü karanlıktı. Yolcuların çoğu uyuyor ya da kulaklıklarını takmış, tepe ışıkları kapalı küçük televizyonlarını izliyorlardı.

Uçuş görevlileri, yolculara uyku zamanı vermek için galleylerde bir yerde göze batmayan ve sessizdi.

Nicole'ün kolu kendini sabitlemek için omuzlarıma dolanırken, "Ağırlaştım Damian. Kalkmam gerek."

Ağır mıydı? Bana inanılmaz hissettirdi. "Sen mükemmelsin, Nicole." Sesim istediğimden çok daha kısıktı.

"Sen delisin," diye suçladı.

"Sanırım beni bu hale sen getirdin." *Onu* suçladım, sadece *yarı* şaka yapıyordum. Daha önce hiç kimseyle böyle bir kimya deneyimi yaşamamıştım, yani aslında yüzde elli onun hatasıydı, değil mi?

Nicole'e *neden* bu şekilde tepki verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu ve dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlandığımdan emin değildim. Anlık tutkulara sahip bir adam değildim.

O kucağıma düşmeden önce, gerçek Damian Lancaster'ın neden vücudumdan kaçtığını anlamaya çalışıyordum, sadece bir uçakta yanında oturan rastgele bir kadına tepkisini kontrol edemeyen bir adamla değiştirildi.

Lanet olsun! Kesinlikle *hiçbir* kadınla sevişmek için anlık bir çaresizlik hissetmemiştim. İlişkilerimi dikkatlice planlardım ve asla tanımadığım bir kadınla birlikte olmazdım.

Normalde, havalandıktan hemen sonra dizüstü bilgisayarımın başına geçerdim. Koltuk arkadaşımın kadın ya da erkek, genç ya da yaşlı, çekici ya da itici olması genellikle önemli değildi. Ben sadece... fark etmezdim.

Bu uçuş, Nicole'ü gördüğüm andan beri farklıydı. Onun mesajlarına bakmak için garip bir dürtüye boyun eğdiğimden beri kendimde değildim.

Tanrı aşkına, o mesajları bulabileceğim en büyüleyici okuma materyaliymiş gibi okumuştum. Ve sonra, işleri daha da kötüleştirmek için, aslında onu daha iyi hissettirmeye çalışmıştım çünkü o çok umutsuz görünüyordu.

Oh, ve bana seks hayatını anlatması için onu kandırdığım gerçeğinden bahsetmeyelim bile.

Nicole'de bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken derin bir nefes aldım.

Kucağımdaki kadına daha önce hiç deneyimlemediğim ve açıkçası rahat da olmadığım bir şekilde ilgi duyuyordum.

Bu içgüdüsel bir şeydi.

Görmezden gelemediğim sert bir tekme gibi.

Uçağa bindiğimden beri *beynim* doğru düzgün çalışmıyordu. Ve *sikim* aşırı hızdaydı.

Kahretsin! Ben sikiinin beynini yönetmesine izin veren bir adam değildim!

Nicole kulağımın dibinde yüksek sesle, "Bütün uçuş boyunca burada oturamam," diye fısıldadı.

Sesi gergindi ama *korkmuş* bir şekilde değil. "Birkaç dakika daha," diye ikna ettim yüzümü saçlarına bastırırken, kadın kokusuna hasret kalmış bir erkek gibi. Ama *herhangi bir kadını* içime çekmek için çıldırmıyordum. *Sadece onu. Onu.* "Çok güzel kokuyorsun, Nicole."

Hafifçe homurdandı. "Üzerimde bir şey yok. Muhtemelen şampuanım ya da vücut yıkayıcımdır. Tanrı'ya şükür havaalanına gelmeden hemen önce duş aldım. Sarhoş olup yanımdaki çekici adamın kucağına düşeceğim hiç aklıma gelmezdi."

Elimi saçının kalın örgüsüne doladım ve yüzünü nazikçe bana doğru çevirdim. "Benden hoşlanıyor musun, Nicole?"

Sorumun cevabını zaten biliyordum. Çılgınlar Kasabası'na yalnız gitmemin imkânı yoktu. Gözlerimiz buluştuğunda, ikimizin arasında akan kızgın kimyayı hissedebiliyordum, ama nedense, benim onunla yaşadığım aynı lanet tarifsiz çekimi onun da bana karşı hissettiğini itiraf etmesini *duymak* istiyordum.

Yavaşça başını salladı. O kadar yakındık ki cevap vermeden önce zorlukla yutkunduğunu görebiliyordum. "Evet. Nasıl olmayayım? Sen tam bir paket gibisin Damian. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Seksi bir İngiliz aksanın da var. Tamam, belki biraz kibirlisin ama şu patronluk taslama olayını yapmadığın sürece egon bile çok seksi."

"Ben patronluk taslamam" diye ısrar ederken dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. Bu sefer daha yüksek sesle homurdandı. "Bazen cidden patronluk taslıyorsun."

Muhtemelen haklı olduğundan hiç şüphem yoktu. Patron olmaya alışmıştım. En ufak bir yılgınlık göstermemesi kadını *daha da* çekici kılıyordu.

Ben Damian Lancaster'dım ve her gün yapmam gerekenleri yapmak için çırpınan tüm çalışanlarımdan duyduğum tek şey "*evet, efendim*" idi.

Nicole'ün benim kim olduğum ya da hayatımın normalden çok uzak olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasından hoşlanmam muhtemelen biraz çarpıktı. *Bana* olan ilgisinin gerçek olduğunu biliyordum. Bunun sahip olduğum müstehcen miktardaki para ya da güçle hiçbir ilgisi yoktu.

Örgüsünden kurtulan sarı saçlarından bir tutamla oynadım. "Ben sadece sıradan hataları olan bir erkeğim."

Onu farklı olmadığımı mı ikna etmeye çalışıyordum yoksa *kendim*.

Gülümsedi. "Görmezden gelinemeyecek kadar çekici ve istediği zaman çok çekici olduğu için her kadının külotunu indirmesini sağlayabilen bir adam mı?"

Başımı salladım. "Ben hiçbir zaman çekici olmadım, Nicole. Muhtemelen sadece biraz kızgın olduğun için çekici olduğumu düşünüyorsun."

Kaşlarını kırıştırdı. "Sana kızgın değilim."

Kıkırdadım. "Kızgın anlamında kızgın değil. Sarhoş gibi kızgın."

Onun tam olarak bir dünya gezgini olmadığını unutmuşum, bu yüzden bazı İngiliz-izmlerini tanımayabilir.

Başını salladı. "Bok suratlı. Kesinlikle."

Sırıttım. "Sanırım ben 'kızgın'ı daha çok seviyorum."

Başını sevimli bir şekilde eğdi. "Sanırım ben de bu kelimeyi daha çok seviyorum. O yüzden sanırım... kızgıyım."

Şu anda tamamen ayık olsaydı ne kadar açık olacağını merak ediyordum. Nicole sarhoşluğun mükemmel bir noktasındaydı, çekingenliği azalmıştı ve ayakları üzerinde tam olarak duramıyordu, ama tamamen bağlantısız da değildi.

Yanağının kusursuz tenini okşadım, her yerinin inanılmaz derecede yumuşak olması beni büyüledi. "Çok güzelsin."

Omzuma bir tokat attı. "Gördün mü? Haklıymışım. Çok çekicisin. Ben güzel değilim. Yine de annem çok güzeldi. Her zaman ona benzemeyi diledim.

ona daha çok benziyordu. Minyondu ve asla fazladan bir kilo taşımazdı-"

Kendisi hakkında başka olumsuz bir şey söylemesini engellemek için parmağımı dudaklarına götürdüm. "Sen mükemmelsin."

İltifat peşinde olmadığını biliyordum. Gerçekten çok kusurlu olduğunu düşünüyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Ne tür serserilerle çıkmıştı da kendisini tamamen arzulanabilir olmaktan daha az bir şeymiş gibi hissettirmişti? Bazı ilkel içgüdülerim, Nicole'ü takdir etmedikleri için her birini yumruklamak istememe neden oluyordu.

Yüzünü bana çevirdi. "Dalkavukluğa gerek yok. Seksi olmaktansa zeki olmayı tercih edeceğime uzun zaman önce karar verdim."

Başparmağımı tatlı ağzının üzerinde gezdirip dudaklarında iz bıraktım. "İkisi de sende olduğu için şanslısın o zaman."

İnkâr edeceğini zaten bildiğim bir şeyi söylemek için ağzını açtı.

Bunu duymak istemediğim için, kucağında ateşli bir sarışın oturan her kırmızı kanlı erkeğin yapacağını yapmak üzere olduğumu biliyordum.

Elimi sıkıca başının arkasına koydum ve bu kadını ilk gördüğüm andan beri yapmak istediğim şeyi yaptım.

Üzerine çullandım ve ağzını kapattım, böylece hiçbir şey söyleyemedi.

BÖLÜM 6

Nicole

Daha önce hiç öpülmemiş gibi değildim. Öpülmüştüm. Birçok kez. Erkek arkadaşlarım ve iyi geceler öpücüğünden öteye gitmeyen randevularım olmuştu.

Öpücükler hoş olabilir.

Öpücükler iyi hissettirebilir.

Öpücükler bir kadına istendiğini hissettirebilir.

Ama kutsal cehennem, öpücükler *hiç* bedenimi ve ruhumu tamamen tüketen bir talep gibi hissetmemişti.

Şu ana kadar değil.

Ona kadar değil.

Buna kadar değil.

Damian'a kadar

değil.

Evet, bir kucaklaşma cinsel bir eyleme *yol açabilir*.

Ama Damian'ın öpücüğü ince bir başlangıç değildi.

Çiğ, aç ve çok seksiydi. Bu bir ana olaydı.

Sanki yapmak ya da ölmek zorunda olduğu bir şeymiş gibi ağzımın ırzına geçti.

O kadar şaşırmıştım ki tepki vermem biraz zaman aldı ama tepki verdiğimde, onun verdiğinin aynısını vermekten başka çarem yoktu.

Aç ağız başka bir şey yapamayacak kadar zorlayıcıydı.

Dudaklarına karşı küçük bir teslimiyet iniltisi çıkardım, gözlerimi kapattım ve kendimi erimiş kucağına bıraktım. O kadar karşı konulmazdı ki

durduramayacağım kadar acildi.

Dilimin onunkiyle düello etmesine izin verdim, Damian'ın tadını son derece çökmüş bir tatlıymış gibi içime çektim.

Alt dudağımı dişlemek için biraz geri çekildiğinde, tüm o erkek tutkusunun kaybından inledim, alay etmeyi bırakıp ağzımı tekrar kapatana kadar onu bir uyuşturucu gibi arzuladım.

Ellerimi saçlarına daldırdım ve parmaklarımın arasından süzülen kaba, kısa tellerin verdiği hissin tadını çıkardım.

Belki biraz kızgındım. Ama bu adamın kokusuyla, tadıyla ve verdiği hisle düpedüz sarhoş olmuştum, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi beni yiyip bitiriyordu.

İri ellerinden birini omurgamda aşağı yukarı gezdirirken kalçalarımın arasından sıcaklık aktı ve verdiğim tepki karşısında şaşkına döndüm. Onu o kadar çok istiyordum ki içine girmek, özüyle çevrelenmek ve bir daha asla dışarı çıkmamak istiyordum.

İçgüdülerim, var olduğunu hiç bilmediğim bir tür vahşi arzu tarafından yönlendiriliyor gibiydi.

Heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da.

Bana neler olduğunu bilmiyordum ama vücudumda yarattığı hisler o kadar mükemmeldi ki bitmesini istemiyordum.

Aniden geri çekildi ve ben de kaybettiğim için ciyakladım. "Damian." Adını söyledim, yüzüne bakmak için arkama yaslanırken nefes nefese kalmıştım.

"Tanrı aşkına, kımıldama." Sesi boğuk bir talep gibiydi. Işık loştu ama o kadar yakındım ki yüzünü görebiliyordum.

Gözleri derin, girdaplı bir yeşildi, daha önce oldukları açık peridottan çok farklı bir renkti.

Damian da en az benim kadar ağır nefes alıyordu ve yüzündeki acı dolu ifade kalbimi sızlattı.

"Sen iyi misin?" Nabzım hâlâ hızla atarken usulca sordum.

Bakışlarıyla beni kısırdı. "Bana bir dakika ver. Seni soyup bu koltukta sevişecek değilim ya."

Gözlerim daha da büyüdü. Biriyle sevişmenin ne demek olduğunu biliyordum. Gerçekten yapmak istediği şey bu muydu? Damian beni gerçekten burada, şu anda becermek istiyor muydu? "Bunu yapmak istiyor musun?" Tereddütle sordum.

"Bu soruyu gerçekten sormak zorunda mısın?" diye sordu tehlikeli bir tonda.

Derin bir nefes aldım ve titrek bir şekilde dışarı verdim.

Hayır. Muhtemelen bunu onayladığını duymama gerek yoktu. Hele ki beni derinden sarsan bir öpücükten sonra.

"Boş ver," dedim aceleyle.

Belki de Damian gibi bir adamın beni nasıl böyle öpebildiğini anlamak benim için gerçekten zordu, sanki beni gerçekten... istiyordu.

Hatta bana ihtiyacı varmış gibi.

Ne oluyor be?

Kabul ediyorum, çok fazla kokteyl içtiğim için kafam biraz bulanıktı ama hiçbir erkeğin beni tek bir öpücükle tüketmediğini biliyordum. Aslında, hiçbir erkek cinsel olsun ya da olmasın, *herhangi bir* dokunuşla beni Damian'ın az önce yaptığı gibi etkilememiştir.

Ne zaman biri beni bu kadar çok istemiştir?

Bunun cevabı... asla. Asla.

İş bölümünün etrafına bakındım. Diğer tüm bölmeler karanlıktı ya da içeridekiler kendi dikkatlerini dağıtacak şeylerle meşguldü.

Burada sarsılmış ve yıkılmış bir şekilde oturuyorum ve çevredeki tek bir kişi bile Damian'ın tüm dünyamı sarstığını fark etmedi.

"Kahretsin, özür dilerim Nicole," dedi Damian içten içe. "Tam bir sersem gibi davranıyorum."

Ona küçük bir gülümseme attım. "Anladığım kadarıyla *tosuncuk* kötü bir şey?"

"Amerikan terimleriyle bir pislik," diye bilgilendirdi beni. "Kocaman bir pislik."

Damian'ın, elbiselerimi yırtıp beni becermek istemesinin aslında gururumu okşadığını bilmesine imkân yoktu.

Omuz silktim. "Sorun değil. Sanırım sadece garip. Hiç kimse beni bu kadar çok istememişti."

Tamam, belki kulağa acınası geliyordu ama ağzım son birkaç saattir gerçekten bir filtreye sahip değildi. Muhtemelen normalde yakınımdaki bir yabancıya söylemeyeceğim birkaç şey söylemiştim.

Ama Damian hâlâ bir yabancı mıydı? Dillerimizi birbirimizin boğazına kadar soktukten sonra?

"Çekiciliğimin kanıtını kışında hissedebileceğinden oldukça eminim," dedi kuru bir sesle.

Başımı salladım. Kucağına oturduğum andan beri sertleşmişti ama bunu şaşkınlığa ya da *bir* kadının bir erkeğin üstüne çıkmasına verdiği istemsiz bir tepkiye bağlamıştım.

Bir elini yüzüne götürdü ve aklımı okumuş gibi cevap verdi. "*Seni* istiyorum Nicole. Ben sikini kontrol edemeyen azgın bir ergen değilim."

Tekrar başımı salladım. "Sanırım bunu şimdi anlamaya başlıyorum." Ve bu biraz korkutucuydu.

Damian'a benzeyen erkekler genellikle benim gibi bir kadını çekici bulmazlardı.

Otuz iki yıllık hayatım boyunca hiç kimse, sıradan bir erkek bile bana Damian'ın baktığı gibi bakmamıştı.

"Hayal kırıklığına uğramıştım," diye itiraf etti. "Ve ben normalde hayal kırıklığına uğramam."

Sesi biraz dizginlenmiş bir kontrol bulmuş gibi geliyordu ve bu konuda üzgün mü yoksa rahatlamış mı olduğumdan emin değildim. "Artık gerçekten kalkmam gerekiyor," dedim ona.

Onu eziyor olmalıydım ve gerçekten ama gerçekten işemem gerekiyordu. Tüm o kokteyller mesaneme kadar ulaşmıştı ve *çok* rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Boyun eğmiş görünüyordu. "Seni öptüğüm için özür dilemeyeceğim. Sadece sonrasındaki davranışlarım için."

"Bu kadar güzel hissettiren bir şey için üzülmeni gerçekten istemiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Hoş mu? Bu kadar mı? Sadece... hoş muydu?"

O kadar hoşnutsuz görünüyordu ki kahkahalarımı tutmak zorunda kaldım. Gerçekten de adam kibirliydi. "Tamam, belki de kibarlıktan biraz daha fazlasıydı," diye düşündüm.

Alnını benimkine yasladı. "Tamamen sönmüş durumdayım."

Güldüm çünkü bu sefer kendimi tutamadım. "Ne *istiyorsun* Bu konuda ne söyleyebilirim?"

Alnımdan öptü. "Sadece... *güzelden* biraz daha iltifatkar bir şey. Bu kelime neredeyse taşaklarımın büzüşüp düşmesine neden oldu."

Birazcık kıpırdandım. "Hayır. Çıkmadılar. Kesinlikle hâlâ oradalar."

Yüzümü kavradı ve omurgamdan aşağı bir ihtiyaç ürpertisi gönderen ateşli bir bakışla bana baktı. "Daha iyi bir kelime bulabilmen için tekrar deneyelim mi?"

"Hayır!" Ciyak ciyak bağırdım. "Hoş olmadığından değil, ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Güzel mi?" dedi tiksiniş bir ses tonuyla. "Bunun *hoştan* bir üst basamak olması mı gerekiyor? Çünkü sana söylemek zorundayım tatlım, bu gerçekten bir gelişme değil. Bence tekrar denemeliyiz."

O seksi dudaklarından bana yönelik bir sevgi sözcüğünün döküldüğünü duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. Kulağa çok doğal geliyordu. Pratik değildi. Bunu söylediğinin farkında olup olmadığından bile emin değildim.

Bunu söylediğinde neredeyse ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşecek olmam muhtemelen acınacak bir durumdu. "Bir kere yeter de artar bile," dedim kararlılıkla.

Beni öpmesini ne kadar çok istesem de, yolcuların çoğu uyusa da uyumasa da kalabalık bir uçakta yine kendiliğinden yanmak üzereymişim gibi hissetmek istemiyordum.

Damian'da o kadar kaybolmuştum ki, bu muhteşem adamın üzerine binip onu unutmak istiyordum. Ve ben kimseye binmedim. Sadece

benim gibi iri bir kadın için çok garip.

Yaklaştı, dudakları benimkinden bir santim bile uzakta değildi. "Emin misin?"

Boğuk baritonu kadınlık hormonlarıma aşırı hız kazandırırken vücudum titremeye başladı.

O kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum ve Damian'ı o kadar çok istiyordum ki neredeyse tedbiri elden bırakıp ağzıyla benimki arasındaki küçük mesafeyi aşacaktım.

"Eminim," dedim ona, ses tonum umutsuzdu.

Beni usulca öptü, o kadar kısa bir kucaklaşma oldu ki zar zor hissettim ve sonra erkeksi bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Haklısın. Bunun ne yeri ne de zamanı."

Reddeden ben olmama rağmen kalbim hayal kırıklığıyla doldu. "Kalkmam gerek Damian," diye ısrar ettim.

"Aramızdaki çekimin iki yönlü olduğunu kabul ettiğin anda bunu yapacaksın." "Kibrini besleyeyim diye mi?" Şaka yapıyordum, ama bir parçası vardı

uzun yolda öptüğü bir kadın olmak istemeyen bir yanımdı.

Uçuş. Tek bir öpücükle büyülenmiş ve sonra *ona* bu karşılaşmanın ne kadar inanılmaz olduğunu *anlatmış* bir kadın.

"Hayır, sadece hayatım boyunca yaşadığım en ateşli öpücüğü yaşayan tek kişinin ben olmadığımı bilmek istiyorum" diye cevap verirken yüzüme baktı.

Ve...eridim. Pes ettim, teslim oldum. Gözleri o kadar içtendi ki, içgüdüsel olarak şu anda konuşanın kibri olmadığını anladım.

Aslında, neredeyse onun güvensiz olduğunu hissediyordum. Damian gibi bir erkeğin kendinden şüphe duymaya açık olması mümkün müydü?

Duymak istediğini bildiğim kelimeleri ağzımdan kaçırdım. "Tamam, işte gerçek. Bu benim de şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem öpücüktü. Hayatımın geri kalanında yaşadığım her öpücük muhtemelen az önce paylaştığımızla karşılaştırılacak ve eksik kalacak. Dünyamı tamamen sarstın Damian." "Şimdi mutlu musun?" diye sormadan önce tereddüt ettim.

Bana sırtıttı. "Tamamen kendimden geçmiş durumdayım," dedi.

"Çok fena işemem gerekiyor, o yüzden şimdi kalkmam lazım," diye haber verdim.

"Tamam," dedi ve bir elini kışımın altına koyup ben koridorun yanındaki kolçağa doğru ilerleyene kadar itti. "Yukarı çık."

Sonunda kolçağın üzerine tündüğimde ayak parmaklarım yere değdi. Kolu destekleyici bir şekilde belime dolandı. "Yavaş git," diye talimat verdi.

Ayağa kalktım ve elimi koltuğunun arkasına koydum. "Ben iyiyim," dedim ona.

Başımın dönmesi durduğunda, düştüğümde koltuğunun yanına düşmüş olan kıyafetlerimi almak için dikkatlice eğildim.

Damian bir elini belime yakın tuttu, muhtemelen tekrar kucağına dalmaya karar verirsem diye.

Uçağın arka tarafına doğru döndüm. Tuvalet çok uzakta değildi ve Damian konuştuğunda oraya güvenli bir şekilde ulaşabileceğimden daha emin hissediyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben böyle iyiyim. Artık muhteşem erkeklerin kucağına düşmek yok." Hâlâ titriyorsam, bu alkolden değildi.

O lanet öpücük yüzünden.

Bana bakarken kaşlarını çattı. "Başka erkeklerin kucağına düşmek yok," diye homurdandı, sanki başka bir erkeği öpmem düşüncesi onun için tamamen kabul edilemez bir şeymiş gibi.

Sesi neredeyse kıskanç geliyordu ama bu olasılığı hemen aklımdan çıkardım. Hiçbir erkekten korumacı ya da sahiplenici bir tavır görmemiştim.

"Ciddiyim. Ben iyiyim," diye onu temin ettim banyoya doğru ilerlerken.

Kısa bir yürüyüşü ama tuvaletin kapısından içeri girip arkamdan kilitleyene kadar Damian'ın beni izlediğini hissettiğime yemin edebilirim.

BÖLÜM 7

Damian

Uçuşun sonlarına doğru kahvesini içerken Nicole, "UMARIM ABD'ye keyifli bir ziyaret gerçekleştirirsiniz," diye mırıldandı.

Daha önce kıyafetlerini değiştirdikten sonra koltuğunu düz bir şekilde yatırmış ve neredeyse anında uykuya dalmıştı.

Onun bu kadar kolay bayılabilmesine imrenmiştim, her ne kadar bunun muhtemelen aldığı alkol miktarıyla çok ilgili olduğunu bilsem de.

Ben mi? *Lanet olsun!* Bir an bile uyumamıştım. Zihnim, kendimi içine düşürdüğüm karanlık çukurdan *nasıl* çıkarabileceğimi bulmak için yarışıyordu.

Nicole uyuduktan sonra dizüstü bilgisayarımı çıkarmıştım ama kesinlikle üretken hiçbir şey yapmamıştım ki bu benim için nadir bir durumdu. Eğer bilgisayarım dışarıdaysa ve açıksa, çalışıyordum, onayına ya da girdime ihtiyaç duyan şeylerle uğraşıyordum.

Üretken olmamaya alışık değildim ve bir kadının dikkatimi bu kadar dağıtmasına ve önceliğimin Lancaster International olmamasına da alışık değildim.

Ama işte oradaydı... İlk kez bir kadın hakkındaki düşüncelerimi iş çıkarlarımın önüne koyuyordum.

İkilemim üzerine saatlerce düşünmüştüm ve hâlâ bir çözüm bulamamıştım.

Sorun şu ki, Nicole'e Damian Lancaster olduğumu söyleyemezdim. Muhtemelen ona yalan söylediğim için benden nefret ederdi ve tüm bu söyle-bana-ne-söyledin-eğer-sen-tekrar sunum yapma fırsatı buldum tartışması.

Konuşmasını dinlemeye o kadar hevesliydim ki, onu tekrar görmek isteyebileceğim gerçeğini düşünmek için bir an bile zaman ayırmamıştım. Geleceği düşünmemiştim ama gerçek kimliğimi bilseydi bana asla tek kelime etmeyeceğini biliyordum.

Bunun için onu suçlayabilir miyim, gerçekten? Halkın gözünde, görünüşe göre devasa seks partilerini seven hedonist bir piçim.

İçimi dökmek istesem bile ona gerçeği söyleyemezdim. Dylan'ı ele vermem mümkün değildi ve Nicole'ün benimle bir daha konuşmasını istiyorsam bunu yapmalıyım.

Birkaç gün önce, halkın hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Şimdi, önemsiyordum. Hem de çok önemsiyordum. Tüm bunlar yanımda oturan ve çeyrek saat önce uyandığı andan itibaren bana tamamen yabancıymışım gibi davranan kadın yüzünden oldu.

Umarım ABD'ye hoş bir ziyaret gerçekleştirirsiniz...?

Bu açıklama neyle ilgiliydi?

Bunun bir fırça olduğundan oldukça emindim ama daha önce kimse beni fırçalamadığı için emin olamıyordum.

Belki de Nicole artık ayık olduğu için tartışmalarımızdan ve *o lanet öpücükten* utanıyordu.

"Öyle olacağını umuyorum," diye belli belirsiz cevap verdim, kendime bir fincan çay yaparken düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordum.

Buradaki seçeneklerim tam olarak neydi?

Ya içimi dökecektim ya da Nicole'e karşı duyduğum bu akıl almaz çekimi hiç yaşamamışım gibi ondan uzaklaşacaktım.

Onu unuturum, değil mi?

Olamaz. Kimi ikna etmeye çalışıyordum ki? Bu gözden ırak, gönülden ırak bir durum olmayacaktı. Onu, muhteşem vücudu benimkine yapıştığında hissettiklerimi, yaptığımız samimi tartışmaları ve o öpücüğü hatırlayacaktım. *O lanet öpücüğü!*

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu, anında nefret ettiğime karar verdiğim kibar bir sesle.

Tanrım! Sikimi o kadar sertleştiren ve onu becermek için yanıp tutuşmama neden olan o seksi, nefes nefese sese ne olmuştu?

Gerçekten mi? Sanki hala sikimi kontrol etmeye çalışmıyormuşum gibi, seksi ses ya da değil?

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona dürüstçe. "Buradaki işlerimi halletmem ne kadar sürerse."

Lanet olsun! Bir gece önce bu kadar yakın olduktan sonra bu yüzeysel tartışmayı yapmak bana acı veriyordu ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Belli ki aramıza mesafe koymak istiyordu, belki de utandığı için, ama aynı zamanda uyanıp bana bakmış ve onun tipi olmadığıma karar vermiş olma ihtimali de vardı.

Gözlerini açtığından beri yorumları kısa ve ilgisizdi.

Çok fazla kokteyl içtiği için bana sırrını açmış, beni dünyadaki tek erkekmişim gibi öpmüş olması mümkün müydü?

Bırak gitsin, Damian. Sadece bir öpücüktü. Tamam, olağanüstü bir öpücüktü ama bu kadınla birkaç saat içinde bir ilişki kurmuş olamazsın.

Ayrıca, içinde bulunduğum durumdan bir çıkış yolu bulamıyordum ve onun muhteşem yüzünde, benden tamamen nefret ettiğini söyleyen bir ifade yerine kibar bir ifade görmeyi tercih ederdim.

Ne olursa olsun, *şu an* bir kadına aşık olmanın zamanı değildi. Endişelenmem gereken Dylan ve şirketim vardı ve bu iki şey günümün her anını tüketiyordu.

Daha önce herhangi bir kadına aşık olduğumdan değil, ama hayatımın bir noktasında olacaksa, Dylan'la ilgili tüm bu karmaşa çözüldükten *sonra* olmasını isterdim.

Lancaster'da *şu anda* kafası karışık *olmayan* tek ortak bendim, bu yüzden mantıklı kalmak benim için önemliydi.

Uçuş görevlisi inişe hazırlık için tüm tabakları, kapları ve çöpleri toplamaya gelene kadar sessiz kaldım.

Nicole'e veda etmenin doğru gelmediği gerçeğini görmezden gelerek emniyet kemerimi bağladım ve koltuğumu iniş pozisyonuna getirdim.

Ama jet alçılırken çenemi tutamıyor gibiydim. "Seni eve bırakabilir miyim?"

Şimdi bunu neden söyledim ki?

Tüm bu karşılaşmayı unutmak için kendimi çoktan ikna etmemiş miydim? Evet, ikna etmiştim ama içgüdülerim bir an için mantığımın önüne geçmişti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi nazik, mesafeli bir sesle ve bu beni çok rahatsız etti. "Arkadaşım beni alacak. Los Angeles'ta yaşamıyorum."

"Bilmiyor musun?" Ses tonumda istediğimden daha fazla merakla sordum. "Nerede yaşıyorsunuz? Ofisiniz Los Angeles'ta değil mi?"

"Newport Beach," diye cevap verdi. "Ama Transatlantik aktarmasız olduğu için, Newport'tan Los Angeles'a gitmek, daha küçük bir havaalanından çıkmak için aktarmalarla uğraşmaktan daha kolay."

Los Angeles dışında Kaliforniya'nın büyük bir kısmını bilmiyordum. "Newport Beach tam olarak nerede?"

"Orange County. İyi bir trafikte LAX'ten arabayla elli dakika. Tabii ki 405 Otoyolu'nda düzgün trafik pek sık olmuyor."

Ona bakmak için başımı çevirdim. Sesi biraz daha rahatlamış gibiydi ama hâlâ bana doğru bakmıyordu. Tüm odağı penceresinin dışındaki her neyse ona bakıyor gibiydi.

Açıkçası, beni bırakmayı reddettiği için *minnettar* olmalıydım. Beni almaya gelen bir araba ve şoförüm vardı, bu normal bir erkek için biraz garip görünebilirdi. Ne yazık ki, reddettiği için kendimi çok mutlu hissetmedim. Aslında, beni geri çevirmekte tereddüt etmemiş olması biraz iç karartıcıydı.

"Toplantının gidişatından dolayı hâlâ mutsuz musun?" Sormak zorundaydım. Lancaster'daki tüm durum onun hatası değildi.

Bana bakmak için başını çevirdi ve dudaklarındaki hüznü gülümseme taşaklarına keskin bir tekme gibi çarptı. "Yaşayacağım," diye kesin bir dille cevap verdi. "Sonunda, sanırım bunu bir öğrenme deneyimi olarak göreceğim."

"Koşullar senin kontrolün dışındaydı, Nicole. Kendini suçlama." *Kahretsin!* Nedense hâlâ onu teselli etmek istiyordum.

Koltuk başlığına yaslandı, gözleri hâlâ bende idi. "Daha önce konuşmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Çok özür dilerim... içkiyi biraz fazla kaçırdım."

Ahhh... Demek bu konuda utanıyordu. "Üzülme. Büyüleyici bir tartışmaydı."

Yanakları kıpkırmızı olmuştu, o öpücüğü unutmadığını çok iyi biliyordum. *O lanet öpücüğü!*

Başını iki yana salladı. "Kendimde değildim. Hem de hiç."

"Yani, kural olarak, uzun mesafeli bir uçuş sırasında çok az tanıdığınız bir adamı öpmez misiniz?"

"Asla," dedi kararlılıkla. "Çok özür dilerim Damian. Ne düşünüyordum bilmiyorum..."

"Yapma," dedim sertçe. "Pişman olma."

Merakla bana bakarken başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Pek sayılmaz. Sadece kucağına düşecek kadar çakırkeyif olmam ve bunun olmasına izin vermem biraz utanç verici. Sadece bana evli olmadığını ya da ciddi bir ilişkin olmadığını söyle."

Kendimi biraz aşağılanmış hissettim. "Gerçekten öyle olsaydım seni öpeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu soruyu sormana gerçekten gerek var mı? Erkekler bunu her zaman yapar."

Parmağımla göğsümü işaret ettim. "Bu adam değil."

Tamam, artık ona kesinlikle Damian Lancaster olduğumu söyleyemeyeceğimi biliyordum, görünürde büyük seks partileri düzenleyen ve yatağında birden fazla kadına ihtiyaç duyan bir adam.

En azından bilseydi böyle düşünürdü.

Yavaşça başını salladı. "O zaman sanırım seninle tanıştığıma memnun oldum diyebilirim."

Sırıttım. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Nicole Ashworth," diye karşılık verdim.

Tekerlekler piste çarptı ve ben aniden gerçekliğe geri döndüm. Nicole kendi yoluna gidecekti, ben de kendi yoluma.

Bu hoş küçük aranın sona erme vakti gelmişti.

Ben Damian Lancaster'dım ve bu gerçeğe ilgili yapabileceğim tek bir şey bile yoktu.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bu büyüleyici kadını bir daha asla göremeyecektim. Bu uçuş başka türlü bitemezdi.

Uçak kapıya vardığında uçuş görevlisinden takım elbisemin ceketini almak için ayağa kalktım.

"Aman Tanrım. Çok uzunsun," dedi Nicole oturduğu yerden kalkarken hafifçe korkmuş bir sesle.

Bavulunu kaldırıp koridora getirdim. Yanımda durduğunda, o uzun, güzel bacakların boyuna ne kadar yükseklik kattığını fark ettim.

Kadın çok güzel bir heykele sahipti ama benden *en az* yarım baş daha kısaydı.

Uzun boylu ve kıvrımlı olmanın neden olumsuz bir şey olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Omuz silktim. "Uzun boylu olmanın avantajları var."

"Randevularınızın çoğundan daha uzun olduğunuzda değil," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

*Tarihl
er?*

*Tarihl
er?*

Nicole'ün başka bir adamla birlikte olduğunu düşünmek beni neden rahatsız ediyordu? Birlikte değildik ki.

Birbirimizi çok az tanıdığımızı kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Aşağıya baktım ve inebilmemiz için kapıların açılmasını beklerken bakışlarımız kilitlendi.

Bir an için, üzerine çullanıp o muhteşem dudaklarını tekrar öpme isteğimi zar zor bastırabildim.

Fırsat kapıyı çalıyordu ve ben o kapıyı ardına kadar açmak ve sonuçlarının canı cehenneme demek istiyordum.

Bu kadına sahip çıkmak için duyduğum şiddetli ihtiyaç içimi kemiriyordu.

O kadar yakındık ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum.

Yumruklarımı sıktım, ona dokunmak, onu tekrar öpmek için duyduğum güçlü dürtüyle savaşımaya çalıştım, ta ki kafamın içinde bir uyarı sesi oldukça yüksek sesle çalana kadar.

Sonra ne olacak Damian? Herkesin içinde onu mıncıklamana izin verirse, sonra ne olacak? Bırakmalısın dostum. Gerçek kimliğini saklayarak onu tekrar görmek ona haksızlık olur. Sadece. Bırak. Bırak. Böylesi daha iyi.

Ve bir anda uçağın kapısı açıldı ve o kısacık fırsat anı uçup gitti.

Hayal kırıklığımı omuz silkerek geçiştirdim.

Onun duygularını inciten bir pislik olmak istemedim.

Hiçbir şey olmamayı tercih ederim. Yakında unutacağı kısa bir karşılaşma.

Onu önümde sallayarak bavulunu kavrayışını ve çıkışa doğru gidişini izledim.

Kadın bir amaç uğruna hareket ediyor, geniş kalçaları sallanıyordu; bu durum, üzerinde hâlâ bir eşofman altı ve bir tişört olmasına rağmen onu zarif gösteriyordu.

Ayrılmadan önce Nicole'ün son bir kez tadına bakmadığım için pişman olup olmayacağımı merak ederek ikimiz de bagaj alımına doğru ilerlerken onun arkasından gittim.

"Lanet olsun. Şimdiden pişmanım," diye homurdandım içimden, Nicole'ün uzun bacaklı adımları onu kalabalığın içine ve görüş alanının dışına taşıırken.

BÖLÜM 8

Nicole

Kylie: *Beklemenin yasak olduğu bir bölgede bekliyorum. Acele edin!*

Mesaja gülümsedim. Kylie'nin yasadışı park etmesi alışılmadık bir durum değildi ama geçen yıl o kadar çok park cezası almıştı ki artık daha dikkatli olmaya başlamıştı.

Bagaj bölümüne geldiğim anda çantamı gördüm ve kemerden çıkardım.

İki saniye sonra, iki bavulumu yedekte tutarak karşılama alanına doğru koşuyordum. Kylie havaalanında tur atmak zorunda kalırsa, bana geri dönmesi sonsuza kadar sürebilirdi. Akşam varacak olmamın bir önemi yoktu. LAX trafiği günün her saatinde tam bir kâbustu.

Dışarı çıkıp kaldırıma vardığımda nefes nefese kalmıştım ama kaldırım kenarından alım olmadığı için refüje doğru ilerlemeye devam ettim.

İstesem bile Damian'ı bulup veda edecek zamanım olmamıştı.

Bir yanımda vedalaşma fırsatı olmadığı için rahatlamıştı. Hiç şüphe yok ki garip olurdu ve ben de huzursuzluğun kraliçesi olduğum için o andan kaçınmak daha iyiydi.

"Nic! Ben buradayım!" Güçlü bir kadın sesi tam da en iyi arkadaşımı gördüğüm anda seslendi.

Kylie eski Honda Accord'unun arkasında elini havada sallıyordu, bagaj benim bagajım için çoktan açılmıştı.

Bavullarımı bagaja atarken neşeyle, "Evine hoş geldin," dedi.

Araca atlamadan önce aceleyle sarıldık. "Eve döndüğüm için mutluyum," dedim iç çekerek.

"Kötü bir uçuş mu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Emniyet kemerimi takarken başımı salladım. "Hayır. İyiydi. Ben sadece..."

"Hadi, Nic. Anlat bana. Seni anaokulundan beri tanıyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamayacak değilim. Sunumun istediğin gibi gitmediğini biliyorum ama normalde böyle bir şeyi çok çabuk atlatırdın."

"Tam olarak değil. Kötü bir anlaşmaydı. Ve patlatılacak çok büyük bir anlaşmaydı. Eğer uluslararasına açılırsak bu tüm şirketi büyütür. Özellikle de Lancaster International gibi bir ilk müşteriyle."

Dürüst olmak gerekirse, Damian'a anlattıktan sonra berbat sunumum hakkında pek düşünmemiştim.

Dikkatimi tamamen dağıtmıştı.

Uçuşun sonlarına doğru uyandığımda da anlaşmayı kaybettiğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Uykuya dalmadan *önce* olanlardan dolayı çok utanmışım.

Kylie arabayı vitese taktı ama çok fazla ilerleyemedik. Tüm alan çok büyük bir otopark gibiydi, bu yüzden toplama alanının dışına çıkıp otoyola çıkana kadar ilerlemeye devam edecektik.

"Dökül bakalım," diye talep etti. "Sunumunuzdan hemen önce yaşanan skandalı duydum. Ama bunun toplantıyla ilgili olmadığını biliyorum."

Bazen Kylie'nin beni bir kitap gibi okuyabilmesinden gerçekten nefret ediyordum. "Gerçekten kötü bir şey değil. Uçakta bir adamla tanıştım. Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Sadece ona karşı garip bir çekim hissettim. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti."

Homurdandı. "Bu benim başıma birçok kez geldi ve hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı. Anlık arzunuzu tatmin ettikten sonra, genellikle adamın mantıklı bir konuşma yapamadığını fark edersiniz. Peki nasıl biriydi?"

"Çok uzun. Esmer. Yakışıklı. İngiliz."

Kylie ciyakladı. "Gördün mü, sana söylemiştim. O seksi İngiliz aksanı bir kadını her seferinde tahrik eder. Sen de Bay İngiliz'le mil yüksekliğindeki kulübe katıldın mı?"

Orgazm mı?"

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdim ama karanlıkta yüzünü net olarak görmek zordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sanki Damian kadar iri bir adamla uçakta o küçücük tuvaletlerden birine sıkışıp ayaküstü sevişecektim gibi. "O iri bir adam. Uluslararası bir uçuşta küçücük bir tuvalette hiç tanımadığım bir adamla sevişmek isteseydim bile asla sığamazdık."

"Numarasını aldın mı? Seninkini verdin mi?" Kylie'nin sesi coşkuluydu. "No-O sorununuza son verecek kişi o olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Orgazm takıntından kurtulabilir misin? Ondan etkilendim. Hepsi bu. Bir uçakta birlikte oturuyorduk. Çok konuştuk."

"Ve çok ateşliydi," diye ekledi Kylie.

"Tamam. Evet. İnanılmaz derecede çekiciydi. Herkes uyurken onu öptüm ama işin içinde seks yoktu." Damian'ın öpücüğünün şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha ateşli olduğunu boş verin. Bunu Kylie ile paylaşmak istediğimden emin değildim. Ona numaramı vermediğim için bana takılmayı asla bırakmayacaktı.

"Onu öptün mü?" Kylie'nin sesi şok olmuş gibiydi. "Aferin sana, Nic. Seninle gurur duyuyorum. Tanıdığım en namuslu insansın ama rahatlık alanının dışına çıktın."

"Ben iffetli biri değilim." Biraz alındım.

"Oh, lütfen! Ben-bir-erkekle-kararlı-bir-ilişki-içinde-olmadığım- sürece-uyumam," diye dalga geçti Kylie. "Hayatın boyunca hiç kaçamak yapmadın."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Ve sen onlardan bir milyon tane mi yedin?" Ben de ona karşılık verdim.

"Hayır. Ama birkaç tane yaşadım ve birkaç yıl evli kaldım."

Evli olduğu yıllar boyunca hiç sadakatsizlik yapmadığından bahsetmesine gerek yoktu. Sesindeki o değişimi, evliliğiyle ilgili bir şey söylediğinde her zaman fark edebildiğim o hüznü duydum.

Konuyu değiştirdim. "Ona numaramı vermedim çünkü istemedi."

"Onunkini isteyebilirdin," diye önerdi. "Ya da belki de seninkini ona verebilirdin."

"Sanırım. Ama utangaç bir tip değil. İlgileniyorsa benimkini istemekte bir sakınca görmeyeceğini sanıyorum." Beni tekrar görmek isteseydi ne yapardım hiçbir fikrim yoktu ama Damian isteseydi numaramı vereceğimden oldukça emindim.

Belki çok fazla kokteylin etkisi altındayken kendimi aptal durumuna düşürmüştüm ama yine de kafam rahatken onu görme fırsatını kaçırmazdım.

Kylie, Damian'ı bir daha görememek büyük bir trajediymiş gibi, "şimdi ne olacağını asla bilemeyeceksin," dedi. "Neden ABD'de olduğunu söyledi mi?"

"İş. Buraya iş için geldiğini söyledi. Kendi şirketi var. Babası öldüğünde devraldığı bir aile şirketi. Garip ama kendinden bahsetmekten çok beni dinlemekle vakit geçirdi. Lancaster'da olanlar hakkında da bana moral vermeye çalıştı. Bunun benim hatam olmadığını söyledi."

Kylie dramatik bir iç geçirdi. "Ve seksi olmasının yanı sıra zeki de. Bu senin hatan değildi, Nic. O sunumu kim yapsaydı mahvolurdu. Sadece senin başına geldi. Kim bir nemfomanyağın maceralarıyla yarışabilir ki? Lancaster'ın şu anda bir tamirciye ihtiyacı var. Bana sorarsan, dünyanın en iyi kriz yönetimi ajansını ele geçirme şanslarını kaybettiler. Bunun seni etkilemesine izin verme. Uluslararası olmak için başka şanslarımız da olacak."

Gülümsedim. Kylie kendine karşı sertti ama başkalarını rahatlatmaya çalışmakta da hızlıydı. "Ofiste işler nasıl?"

"Birkaç yeni müşteri aldık," diye bilgilendirdi beni, sesi neşeliydi. "Çok büyük değillerdi ama her seferinde bir müşteriyle tüm ülkeyi fethediyoruz."

Tanrım, keşke ben de şirketimin müdürü kadar hevesli olabilseydim. Kylie bu işler için yaşardı. Aslında benden önce annem için çalışmıştı.

Annemin işini devam ettirmeye karar verdiğimde aklımı başımda tutan tek şey onun yeteneği ve uzmanlığı olmuştu. "Bu harika," dedim ona ve bunda ciddiymdim.

"Şimdi Macy ve ben senin Bay Orgazm'ını bulabilirsek," dedi Kylie muzipçe.

Tanrım, ihtiyacım olan son şey en iyi iki arkadaşımın bana bir erkek bulmak için kafa kafaya vermesiydi. Neyin orgazmik olduğuna karar verecekleri belli olmazdı.

"Sanırım onu buldum ama numaramı isteyecek kadar ilgilenmedi," diye mırıldandım.

Damian iletişim bilgilerimi istemediği için içimde tuttuğum hayal kırıklığını hissetmeme izin verdim.

İçten içe, sarhoş olduğum için aptal gibi davranmaktan duyduğum utancın altında, onun beni tekrar görmek istemesini istemiştim.

"O *kadar* ateşli miydi?" Pikap alanından çıkmak için çok yavaş bir kaplumbağa hızıyla ilerlemeye devam ederken Kylie sordu.

"O..." Koyu renkli lüks bir aracın arka koltuğuna bavulunu koyan bir adam gördüğümde ağzım bir anda kapandı. "Oh, kahretsin! O burada."

"Nerede?" Kylie boynunu bükerek etrafına bakınırken sordu. "Bu o mu?" Arabaya binmek için ön yolcu kapısını açan Damian'ı işaret etti.

Başımı salladım. "Bu o."

Aracın yanından geçerken homurdandım ve sürücü koltuğunda kimin oturduğunu merak etmemeye çalıştım.

Ya yalan söylüyorsa? Ya gerçekten evliyse?

Kylie yavaşça, "Hımm... kesinlikle seksi," dedi. "Ama Transatlantik Havayolları'nın business bölümünde seninle birlikte yolculuk eden *o adam* olamaz."

"Öyleydi," diye ısrar ettim. "O Damian'dı. Soyadını hiç öğrenemedim." "Vay anasını! *Sana* gerçekten adının Damian olduğunu mu *söyledi*?"

Ona bıkkın bir bakış attım. "Tabii ki. Bu onun adı. Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

"Çünkü gizemli adamın olabileceğini düşündüğüm son kişi o."

Yüzünü incelemek, Kylie'nin ne düşündüğünü anlamaya çalışmak istedim ama aracının içi çok karanlıktı. "Onu *tanıyor* musun?"

Sanırım bu mümkündü. Kylie evliyken birkaç yıl Los Angeles'ta yaşamıştı. Ama burada tanıdığı biriyle karşılaşma ihtimali neydi? Bu şehirde ve çevresinde kelimenin tam anlamıyla milyonlarca insan vardı.

"Onu *şahsen* tanımıyorum ama adını biliyorum," diye dikkatle cevap verdi.

"O zaman bana bildiklerini anlat." Damian'la tekrar karşılaşma şansım olmasa da, yine de onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Kylie derin ve duyulabilir bir nefes aldı. "Bana sunumunu bombalamaktan bahsettiğinde merak ettim ve aile hakkında biraz araştırma yapmaya başladım."

"Skandal fotoğrafı gördün mü?"

"Oh, ben yaptım. Adam iğrenç bir erkek-fahişe olabilir ama gerçekten güzel bir kıcı var," dedi muzipçe. "Garip ama internette onunla ilgili neredeyse hiçbir şey yok. Epey araştırmam gerekti ama sonunda bir iş sitesinde bir fotoğrafını buldum. Ama *çıplak* bir resim değildi."

"Peki tüm bu Lancaster araştırmasının Damian'la ne ilgisi var?"

"Görünüşe göre, Damian Lancaster en az seninle tanışan adam kadar seksi. uçak."

"Öyle mi?" Tamam, belki Lancaster International'ın CEO'sunun *bu kadar* çekici olduğuna inanmak biraz zordu ama bazen Kylie ve benim zevklerimiz farklı oluyordu.

"Evet. Aslına bakarsanız, arabanın yanındaki adam kesinlikle Damian'dı. Tam adı Damian *Lancaster*. Eğer yanınızda oturan adamın *o* olduğundan tamamen eminseniz, Lancaster erkek-fahişesiyle ateşli bir öpücük paylaşmışsınız demektir."

BÖLÜM 9

Damian

Lancaster International'a ait Beverly Hills'teki evin ön kapısını iterek açtığımda TAMAMEN ŞAŞIRMIŞTIM.

Şirketimin birçok yerde evi vardı, çoğunlukla Lancaster ofisinin bulunduğu yerlerde, yani medeni dünyanın neredeyse her ülkesinde konutumuz vardı.

"Dylan!" Ultra-modern evin içinde yankılanan yüksek bir sesle bağırdım.

Cevap alamayınca çileden çıktım.

"Çantalarınızı odanıza götüreyim de Anita sizi yerleştirsin, efendim," diye ısrar etti şoförümün sesi arkamdan.

Yaşlı adama minnetle başımı salladım. "Teşekkür ederim, Clarence. Asi ikiz kardeşimin nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Clarence ve Anita, birkaç yıl önce satın alındığından beri Beverly Hills malikânesinin bakıcılığını yapıyordu ve karı-koca ikilisi çalışandan çok aile gibiydi. Kendimi bildim bileli ikisi de Lancaster ailesinin bir parçasıydı. İkisi Surrey'deki malikanemizde çalışırken ben de onlarla birlikte büyümüştüm. Kaliforniya'nın sıcak iklimine taşınmaları ve buradaki malikânemize bakıcılık yapmaları için bir fırsat doğduğunda, İngiliz yerlilerden hiçbiri taşınmakta tereddüt etmemişti. İngiltere'yi arkalarına bile bakmadan terk etmişlerdi.

"Ben havaalanına gitmeden önce havuz alanındaaydı, Bay Lancaster. Onu hala orada yakalayabilirsiniz. Ama söylememin bir sakıncası yoksa, kardeşiniz... havasında görünüyor." Clarence'ın sesi uyarıcıydı ama Dylan'ın konuşmak *isteyip istememesi* umurumda bile değildi.

Onun ruh halinin etrafında dolanmaktan yorulmuştum.

Londra'da olanları ve bunun gelecekte Lancaster International'ı nasıl etkileyebileceğini konuşacaktık.

Havuz alanına doğru yürürken takım elbisemin ceketini silktim.

Çok sıcaktı.

Yorgundum çünkü uçuşum boyunca hiç uyumamıştım.

Ama en çok Dylan'ın davranışları beni son zamanlarda... belki de tüm hayatım boyunca tanıştığım en çekici ve büyüleyici kadınla bir ilişki kurmaktan alıkoyduğu için sinirlenmişim.

Eğer büyük bir skandal yaratmamış olsaydı, Nicole ile o toplantıda olurum ve uçakta onun yanında otururken olduğu kadar büyülenmiş olurum.

Onu hemen işe alırdım ve detayları konuşabilmek için Londra'da daha uzun süre kalması için ikna ederdim, onu evime götürdükten hemen sonra merhamet dileyene kadar onu becerirdim.

Tanrım! Nicole Ashworth'u düşünmeyi bırakmalıydım.

Daha açık havuz alanına girmeden Dylan'ın büyük bir şezlonga yayıldığını gördüm. Açık alanın üç tarafı camla çevriliydi, böylece dışarı çıkmak istemeyenler içeriden Los Angeles şehir merkezinin manzarasını seyredebiliyordu.

Ev bir tepenin üzerindeydi ve şehrin tüm ışıkları aşağıda sonsuz gibi görünen bir alana yayılmıştı.

Gece inanılmaz bir manzaraydı ama manzaranın ihtişamını görmezden geldim.

Aklım sadece ve sadece tek bir şeydeydi: Kardeşimi, eğer kendini toparlamazsa hayatıyla tehdit etmek.

Kravatımı çekiştirirken havuz alanına açılan cam kapıyı ittim. Sıcak bir geceydi ama kıyafetim mi yoksa sinirim mi beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu emin değildim.

"Dylan," diye homurdandım şezlonguna doğru yürürken. "Konuşmamız gerek."

Tek yumurta ikizim tek gözünü açtı ve inledi. "Defol git, Damian. Derse ihtiyacım yok."

Basit bir kınamadan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı, ki şu ana kadar yapabildiğim *tek* şey buydu... "Tamamen sinirlenmişsin," diye suçladım.

Dylan ve ben daha gençken, babamız öldükten sonra büyümek ve bize kalan çok sayıda sorumlulukla yüzleşmek zorunda kalmadan önce birlikte birkaç sarhoş saatten fazlasını paylaşmıştık.

"Tam olarak kızgın değilim," dedi Dylan, kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Sadece... rahatladım."

"Evet, o zaman son iki yıldır oldukça rahatlamışsın." Bara gittim, bir bardağa buz attım ve kendime iyi bir İrlanda viskisinden bolca doldurdum.

Normalde Dylan'ın bu gece yaptığı gibi aşırı içki içmezdim ama kardeşimi dizginlemeye çalışırken iyi bir tek malt içebileceğimi biliyordum.

"Neden bu kadar sert ve düğmeli olmak zorundasın?" Dylan bana bakmak için yavaşça ikinci bir gözünü açarken sordu.

Viskimden bir yudum aldıktan sonra kuru bir sesle, "Ben İngilizim. Bu bizim DNA'mızda var."

Şezlongda doğrulduğunda kaşlarını kaldırdı. "DNA'larımız birbirine çok benziyor ve ben nasıl gevşeyeceğimi biliyorum."

Gözlerimi devirdim. *Tabii ki* benzer DNA'ya sahiptik. Tek yumurta ikiziydik. Ve o "gevşemiş" değildi. Dylan iyice sinirlenmişti. Arada büyük fark var.

Derin bir nefes aldım ve kardeşimin şezlonguna yakın bir sandalyeye otururken nefesimi bıraktım. "Bütün bunlar sona ermeli Dylan. Seks partileri. Eksantrik davranışlar. Ne yaptığını bilmeyecek kadar sinirlenmek. Bir seks partisinin ortasında çıplak kıçını göstermenin sonuçlarını görmek için Londra'da pek takılmadığının farkındayım ama bu magazin haberlerinin baş sayfalarında. Annemi incittin ve tüm ülke artık birden fazla seks partnerine ihtiyacı olanın sen değil ben olduğumu düşünüyor. Sence dünya çapındaki ortaklarımızdan bazıları ne düşünecek, *gerçekten* düğmeli ve muhafazakâr olanlar?"

Dylan başını sallayarak, "Hepsi bir tuzaktı Damian. Yemin ederim. O kadınlardan biri içkime bir şey kattı ve sonra beni bir yere götürdü. Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin, ben bile

Onlardan herhangi biriyle seks yaptığımı sanmıyorum. Ve hiçbir zaman sen olduğumu iddia etmedim."

Onu incelerken kaşlarım çatıldı. "Kendini Dylan olarak mı tanıttın?"

Omuz silkti. "Bir şey söylemediler. Sanırım beni sen zannettiler."

Tamam, belki de bunun bir tuzak *olduğuna* inanabilirdim, muhtemelen bir yerlerde dindar bir şirketle rekabet ettiğimiz bir anlaşmaya baskın yapmak isteyen rakiplerimizden biri tarafından. Anlaşmaları günlük olarak yaptığımız için, *tam olarak* kimin sorumlu olduğunu tespit etmek zor olurdu.

Ancak...

"Sen aptal değilsin Dylan. Eğer sana bir şey verdilerse, belli ki sen zaten... bozulmuşsun." Kardeşimin dahi bir IQ'su ve neredeyse korkutucu bir sezgisi vardı. Ayık olsaydı, olası bir tuzağı fark ederdi.

"Tamam, bir hata yaptım," diye homurdandı Dylan avuçlarını yüzünde gezdirirken. "Gazetelerin onun hakkında ne dediğini umursamayan Damian'a ne oldu?"

"Umurumda değil," diye tersledim. "Etkilenen tek kişi *ben olduğum* sürece olmaz. Tanrı aşkına *Dylan*, annem o lanet olası ön sayfa fotoğrafını gördü, rakiplerimiz ve ortaklarımız da gördü. Son iki yılda bazı saçma şeyler yaptın, örtbas edebildiğim ya da sorumluluğunu üstlenebildiğim şeyler, ama bunu öylece yok edemem. Ben onu internetten sildirene kadar fotoğraf her yerde olacak. Bu bir tuzak olsun ya da olmasın, kendini o duruma sokmak çocukça bir hareketti."

Kardeşimi seviyordum ve bu konuşmayı yapmaktan nefret ediyordum. Bir zamanlar Dylan ve ben yakındık ve birbirimize büyük saygı duyardık.

Ama o *başka bir* Dylan'dı, son iki yıldır uğraştığım, kendinden *başka* kimseyi umursamayan bencil serseri değil.

Tanrım! Eski Dylan'ı geri istiyordum ve annemin gerçek kardeşimin hâlâ şu anda konuştuğum bu boş kabuğun içinde olduğu konusunda haklı olduğunu umuyordum.

"Annem o fotoğrafı gördüğü için özür dilerim," dedi, gözleri parlayarak bana bakarken. "Ama Lancaster International söz konusu olduğunda

daha az umursuyorum. Tek önemsedğin bu mu Damian? Artık senin için her şey iş mi? Eskiden böyle değildin."

Yumruğumu sıktım, hayatımda ilk kez Dylan'ın aklını başına getirmek için can atıyordum. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi?" Kendimi tamamen kaybettim. "Lancaster *bizim* mirasımız. İmparatorluğumuzu yönetmek için senin yardımını almam gerekiyordu. Bölmek ve fethetmek yerine, iki yıl önce beni terk ettiğin için hem senin hem de benim işimi yaparak başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum. Ayrıca senin özel hayatını gizli tutmaya çalışarak ve ticari çıkarlarımızı tek başıma koruyarak boşluğu dolduruyorum. Bütün bir geçmişini internetten silmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ya da bunu sürdürmenin ne kadar zor olduğunu, özellikle de düzenli olarak dedikoduya değer hareketlerde bulunurken?"

Yeşil gözleri karardı. "Neden içtiğimi biliyorsun," dedi öfkeyle. "Ne yapacağımı sanıyorsun Damian? Öylece unutacağımı mı? Bir anlaşma yapmıştık."

"Ortada lanet *bir anlaşma* yoktu, sadece ortadan kaybolmana yardım edeceğime söz verdim. Tüm bunların ne kadar süreceği konusunda bir zaman sınırı koymamıştık. Ben sözümü tuttum Dylan, ama sen bu zamanı kafanı toparlamak için kullanmıyorsun. Aslında, her şeyi daha da berbat etmeye kararlı görünüyorsun."

Derin bir nefes aldım. Öfkeli değildim çünkü Dylan bir süreliğine ayrılmıştı.

Muhtemelen ben de aynısını

yapardım. *İki yıl* boyunca *sabrettim*.

Onu rahat bıraktım.

Yavaşça geri dönüp benimle konuşmaya hazır olana kadar beklemeye çok istekliydim.

Ben de bekledim.

Her lanet gün sonunda benimle olanlar hakkında konuşmasını, acısını bana anlatmasını umuyordum.

Ama Dylan daha da içine kapanmış, daha da kontrolden çıkmış, kendine daha da zarar verir hale gelmişti.

Dylan'ın iyileşmek için biraz zaman bulduktan sonra muhtemelen geri dönmeyeceğini kendime itiraf etmemin zamanı gelmişti.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin, kardeşimi geri istiyorsam onu tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürüklemem gerekecekti.

"Kimse senden bunu aşmanı beklemiyor," dedim ona daha sakın bir tonda. "Ama yaptığın şey iyileşmene yardımcı olmuyor Dylan. Artık sana ulaşamayacağım bir noktaya doğru sürükleniyorsun ve ben bunun olmasına izin veremem. Eğer pozisyonlarımız tersine dönseydi, gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum."

Ağabeyim bana öyle bir bakış fırlattı ki, dünyada başka kim olsa geri çekilirdi. "Sözümü tutardım Damian. Koşullarımız tersine dönseydi tutacağımı biliyorsun."

Kendimi manipüle ettirmemeye çalıştım. "Sana hiç ihanet ettiğimi düşünüyor musun Dylan? İhanet etmedim. Bir kere bile. Şimdi tek istediğim ikiz kardeşimi geri almak."

Dylan ayağa kalktı ve kendine bir bira daha almak için dengesizce bara doğru yürüdü. "Belki de kurtarılmak *istemediğim* hiç aklına geldi mi Damian? İyileşmeyi hak etmediğim?"

Ayağa kalkmadan önce viskimin son bardağını geri fırlattım ve bardağımı yan masaya çarptım.

"Neden *böyle* hissediyorsun ki?" Sinirlenerek söyledim. "Konuş benimle, Dylan. Hiçbir zaman gerçekten anlamadım-"

"Bu konuda konuşmak *istemiyorum*," diye hırladı şişenin kapağını yırtarken. "Lancaster International'ı al, Damian. Bana geçinmeme yetecek kadar para ver ve bütün imparatorluk senin olsun. Artık istediğim bu değil. Bir akvaryumda yaşamak istemiyorum. Dünyanın en zengin adamlarından biri olmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Olamaz! Kendi haline bırakılan Dylan, dibe vurana kadar aşağı doğru inmeye devam edecekti ve bu düşüşten sağ çıkıp çıkmayacağı belli değildi.

Birayı elinden kaptım ve lavaboya dökmeye başladım, "Olmaz kardeşim. Bu gece sana alkol yok."

Sözümü tutacaktım çünkü Dylan eski hayatına geri dönmeye hazır değildi. Aslında, bunu yapmak onu şu anda tamamen yok edebilirdi.

Ama onun için savaşımadan ölmesine izin verirsem lanetlenirim.

Dylan az önce bana bir umut ışığı vermişti. *Öfkeliydi* ve bu duyguyu uzun zamandır ondan görmemiştim.

Daha önce tek gördüğüm ilgisizlikti.

Onun öfkesini, kayıtsızlığına her zaman tercih ederim.

Aslında, bunu memnuniyetle karşıladım ve ondan bir tür duygu görmek için gereken buysa, gelecekte onu kızdırmak için elimden gelen her şeyi yapmaktan çok mutlu olurdum.

Belki de en büyük hatam onu en başta yalnız bırakmak olmuştu.

Ona diğer insanlardan ayrı bir alan ve mahremiyet sağladığım için pişman değildim. Şu anda buna ihtiyacı vardı. Ama belki de bunu istemesine rağmen geri çekilmemeliydim.

İki uzun yıl boyunca uzaktan empati kurmuştum.

Muhtemelen doğru düşünemediği bir zamanda hayatını mahvetmesi için ona *benden* çok fazla alan bırakmıştım.

Boşalttığım şişeyi çöp kutusuna attım. "Şu andan itibaren, ayarlanmış olsun ya da olmasın, daha fazla sarhoş alem yok. Başa çıkabilene kadar alkol yok. Artık sadece parti yapmak isteyen ve seni umursamayan insanlarla takılmak yok. Bir biraya daha ihtiyacın yok; yardıma ihtiyacın var. Aklını başına toplamanın zamanı geldi Dylan ve şımarık bir ergen gibi davranmak yerine bir yetişkin gibi davranmaya başla."

Bunu söylemek benim için kolay değildi çünkü kardeşimin neler yaşadığını biliyordum ya da en azından temellerini biliyordum. Ama kendine hiç yardımcı olmuyordu ve biri devreye girmezse büyük olasılıkla olamayacaktı.

Ve ben o biriydim. Onun nefretini kazanmak, bir yerlerde öldüğünü görmekten daha iyi olurdu.

"*Seni* kim benim patronum yaptı, Damian? Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Hayatımı tam olarak istediğim gibi yaşayacağım." Beni tehdit etmek istercesine keten gömleğimi yumruklarken sesinden kin damlıyordu.

Yine sinirli tonu beni cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı. "Bana *bu* yetkiyi verdiğine göre, tüm bunların senin için nasıl sonuçlanacağını görmek isterim.

Bu yüzden banka hesabınıza para aktarmak için *benim* onayıma ihtiyacınız olacak. Senin için en son yatırdığım miktara bakılırsa, çok kısa bir süre içinde paranın azalacağını söyleyebilirim. Bu gerçekten çok kötü çünkü ayılana ve en azından tekrar prezentabl olana kadar paranın kesilmesine karar verdim."

Ortağım olması gereken kardeşimi yoksullukla tehdit ettiğim için kendimden neredeyse nefret ediyordum, özellikle de Lancaster International'ın servetinin yarısına sahipken.

Hissettiğim hatırı sayılır suçluluk duygusunun beni kaplamasına izin verdim ama kırmadım.

Dylan gömleğimi daha sıkı kavradı ve beni sarsmaya çalıştı ama sarhoş haliyle beni çok uzağa taşıyacak gücü yoktu. "Bunu yapamazsın Damian. Ben de bir Lancaster'ım. Her şeyi öylece alamazsın."

Vicdan azabı içimi kemirmeye devam etti ama omuz silktim. "Yapabilirim. Halkın gözünden kaybolmak istediğinde bana bu hakkı verdin. İki yıl önce tüm sorumluluklarını bana devrettin. Kendini topla ve konuşalım. Bok gibi görünüyorsun."

Dylan'ın gözleri öfkeyle parladı, her zamanki buz gibi bakışı tamamen kayboldu ve ikimiz arasında atılan ilk yumruk olacağını bildiğim bir hareketle kolunu geri çekti.

Bugün olmaz, kardeşim. Bugün olmaz.

Gömleksizdi, üzerinde sadece mayo vardı, bu yüzden bana tek bir darbe indirmeden omuzlarını kavradım ve onu yüzme havuzuna savurdum.

Yüzeye çıkışını izlerken kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bu aptalın boğulacak kadar sarhoş olmadığından emin oldum. "Sabah benimle kahvaltıda buluş ve ayık olduğundan emin ol," diye talimat verdim.

Dylan kekeledi. "Yemin ederim, bunun için seni eşek sudan gelinceye kadar döverim Damian."

Ona sırtarak, "Dene bakalım, sersem" dedim. Eğer gerçek bir yumruk atacak kadar ayık ve dengeli olursa, muhtemelen kendimden geçerdim.

Döndüm ve havuz alanını terk ettim.

Belki Dylan'ın kendini toparlamasını sağlayamazdım ama kesinlikle onu deneyecek kadar rahatsız edebilirdim.

BÖLÜM 10

Nicole

Kylie kollarında birkaç yiyecek poşetiyle ofisimin kapısından içeri girerken, "Her zamankinden aldım," dedi.

Gözlerim saate dikildi. "Vay canına! Öğle yemeği vakti gelmiş bile." Sabahın ne kadar hızlı geçtiğine şaşırmışım.

Londra'dayken bir sürü işim vardı, bu yüzden bu sabah ofise girdikten sonra saate bakmaya bile ara vermemiştim.

"Burada oldukça sessizsin." Kylie poşetlerden çorba ve sandviçleri çıkardı. "Damian Lancaster olayı yüzünden hâlâ üzgün değilsin, değil mi? Yani, o bir pislik ve sadece bir öpücüktü."

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. *Tamam. Evet.* Sadece bir öpücüktü ve o kucaklaşmanın ne kadar *samimi* olduğunu açıklamanın bir yolunu bulamadım. "Ben iyiyim. Sadece e-postalarımı ve bazı teklifleri halletmeye çalışıyordum."

Kylie bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Teklif yapmak *zorunda* olmadığını biliyorsun, değil mi? İşin sahibi sensin. Bunu bize bırakabilirsin."

"Annem bazı teklifleri kendi yaptı," diye karşı çıktım. "Herkes liderlik edebilmek için bu işin her kısmını bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir işi nasıl kontrol edebilirdim?

Kylie öğle yemeğimi önüme bıraktı, kendi çorbasını aldı ve masamın önündeki sandalyeye oturdu.

Sıcakta dışarıda yemek yemiş olmasına rağmen en iyi arkadaşım hâlâ sabahki kadar taze görünüyordu.

Makyajı mükemmeldi, çocukluğundan beri nefret ettiği tüm çillerini kapatıyordu. Kylie ilkokuldayken bitmek bilmeyen çilleri, parlak kırmızı örgüleri ve bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapmaya istekli olması nedeniyle alay konusu olmuştu.

O sert kız, küçük parmağına benim tüm vücudumdan daha fazla güvenen kızıl saçlı güzel bir kadına dönüşmüştü.

Kylie, "Annen evlenme teklifleri yapmayı seviyordu, bu yüzden bazılarını kendisi yaptı," diye belirtti. "O kadar eli kolu bağlı olmasına da *gerek yoktu*. Ve sen de evlenme teklifi yapmaktan pek hoşlanmadığına göre, sen de hoşlanmıyorsun. Nic, olduğun kişi olmaya izin var. Annen gibi olmana gerek yok. Patron sensin, yani yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Annenin işini sürdürüyor olman, ona kendi tarzını katamayacağın ve işleri *kendi* bildiğin gibi yapamayacağın anlamına gelmez."

Minestrone çorbası olduğunu zaten bildiğim şeyin kapağını çektim. Kylie yemeği poşetten çıkarmadan önce ağız sulandıran aromasını yakalamıştım. "Bunu bir yıldır yapıyorum ve hâlâ kendimi kaybolmuş hissediyorum," diye itiraf ettim.

Kylie kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten sadece bir yıl içinde mükemmel olmayı mı bekliyordun?
Siz bir şirket avukatıydınız, halkla ilişkiler uzmanı değil."

"Ne bekleyeceğimi bildiğimi sanmıyorum. Sadece annemin arkadaşlığını canlı tutmak istedim." Düşüncesizce eşyalarımı toplayıp Newport Beach'e geri taşındığımda kırık ve kederli bir kalple düşünüyordum.

Kylie, "Ve sen de bunu yaptın, hem de oldukça başarılı bir şekilde," diye cevap verdi. "Kendine biraz zaman tanı Nic. Şirket hâlâ gelişiyor ve gelecekte de büyümek için çok büyük bir potansiyele sahip."

Ona kuşkulu bir bakış attım. ACM, Kylie gibi çalışanlarım sayesinde geliyordu, benim liderliğim sayesinde değil. "Bazen acaba satın şirketteki hukuk işimde mi kalsaydım diye düşünüyorum." Bu sözleri aslında hiç yüksek sesle söylememiştim ama son birkaç aydır bunu birçok kez düşünmüştüm.

Kylie nazıkçe, "Bence Estelle'in bununla bir sorunu olmazdı," diye cevap verdi. "Aslında bunu *beklerdi*. Seninle gurur duyuyordu Nicole ve hayatında ne yapmayı seçersen seç mutlu olmanı isterdi. Elimden gelse ACM'yi satın almak için ilk sırada ben olurdum ama şu anda bunu yapabilecek durumda değilim. O kadar param yok."

Yemeyi bıraktım ve Kylie'ye baktım. "İlgileneceğini bilmiyordum."

En iyi arkadaşım bir kez olsun kendisinin de bir ajans *sahibi* olmak istediğinden bahsetmemiştir. Aslında, ACM'nin yöneticisi olarak işini ne kadar sevdiğinden ve iş dışında kişisel ilgi alanlarının peşinden gitmesine nasıl izin verdiğinden bahsetmeyi hiç bırakmadı.

Omuz silkti. "Bir gün kendi işimin olmasını isterdim ama bunun bir önemi olmazdı. Zaten ACM'yi satın alamazdım."

Bu *tam olarak* doğru değildi. İşin sahibi bendim ve Kylie ile bir şeyler yapabilirdik. *Hâlâ* da yapabiliriz. Kimse annemin rolünü üstlenmek için Kylie'den daha nitelikli olamazdı. Kısa süren evliliğinden sonra en iyi arkadaşım annemin yanında çalışmak için Orange County'ye geri dönmüştü. Kylie halkla ilişkiler işine aşık olmuş ve annemin yanında çalışırken üniversite diplomasını tamamlamak için çalışmıştı.

ACM, önemli ölçüde büyümediğimiz sürece muhtemelen beni hiçbir zaman aşırı derecede zengin yapmayacaktı, ancak şu anda bana iyi bir yaşam sağlayan karlı bir şirketti. Gerçekçi olmak gerekirse, Kylie muhtemelen şu anda şirketin tamamını satın alamazdı, ama bir tür anlaşmaya varabilirdik.

Annemin sıkı çalışması ve kazandığım burslar sayesinde hukuk fakültesini tek bir öğrenci kredisi bile almadan bitirmiştım. Şirket avukatı olarak iyi bir hayat sürüyordum. İhtiyacım olan son şey ACM'den gelecek gelirdi.

Kabul ediyorum, ACM'nin bir *yabancıya* gitmesini istemiyordum ama Kylie'ye gitmesine izin verebilirdim. Annem onu çok severdi, ona ikinci kızı gibi davranırdı.

"Özür dilerim Kylie," dedim içtenlikle. "Seni sahiplenmenin bir yolunu bulmalıydım. Bunu istediğinden haberim yoktu, yoksa yapardım."

Gözleri büyüdü. "Ne? Hayır! Bunu neden yapasın ki?"

İçimi çektim. "Çünkü sen de onu seviyordun ve buraya benden daha çok aitsin."

Başını iki yana salladı. "Saçmalama Nicole. Sen onun kıızıydın."

"O da seni seviyordu," dedim usulca.

Gülümsedi. "Bunu biliyorum. Annen her zaman yanımdaydı, çocukken bile. Ama işi tek çocuğundan almamı beklemediğine de eminim. İşimde mutluyum, Nic. Harika bir maaş artı ikramiyeler alıyorum. Para biriktiriyorum. Hazır olduğumda kendi şirketimi aramak için bolca zamanım var. Şu anda bulunduğum yerden gayet memnunum."

Tekrar yemeye başlamadan önce ona son bir kez şüpheyile baktım ve gelecekte ACM'yi devralması fikrini nasıl tekrar gözden geçirebileceğimizi düşündüm.

"Annem öldüğünde pek de akli başında değildim," dedim Kylie'ye hayıflanarak. Normalde düşüncesiz biri değildim ama tek ebeveynim öldüğünde neredeyse aklımı kaybediyordum.

Dürüst olmak gerekirse, hâlâ annemin yasını tutuyordum ve muhtemelen hayatımın sonuna kadar da tutacaktım. Onun ölümü dünyamda bir daha kimsenin dolduramayacağı büyük, karanlık bir boşluk bırakmıştı. Evet, onu kaybetmenin dayanılmaz acısı hafiflemişti ama onu özlemediğim tek bir gün bile yoktu.

Kylie başıyla onayladı. "Bu beklenen bir şey, Nic. Sen onun tek çocuğuydun, o da senin tek ebeveynindi. Birbirinize çok bağlıdınız."

"Öyleydik," diye kabul ettim. Gelecekte neler olacağını bilseydim, bir yetişkin olarak Güney Kaliforniya'da daha fazla zaman geçirirdim.

Los Angeles'ta şirketler hukuku alanında çalışabilirdim ama annem beni New York'taki en prestijli hukuk firmalarından birine başvurmaya teşvik etmişti. Kendimi Kaliforniya'ya dönmek *zorunda* hissetmemem için kanserle savaşını tek başına sürdürmüş, bu savaş kaybedeceğini anlayıncaya kadar bana teşhisinden bahsetmemişti.

İç çektim. Bir daha yapamazdım. Pişmanlıklar onu geri getirmezdi. Ve eğer her şeyi farklı yapsaydım, annemin beni görmek için Doğu Yakası'na geldiği onca zamanın anısına sahip olamazdım.

New York'tan Maine'e kadar seyahat ettik. Doğu Yakası'na her gelişinde ziyaret edecek yeni bir yer, yeni bir macera bulurduk. Bu yolculuklar hayatımın en mutlu anlarıydı.

Kylie'ye, "Zamanın onun ölümünü kolaylaştırması gerektiğini biliyorum ama onu ne kadar özlediğimi ortadan kaldırmadı," diye itiraf ettim.

Belki akut ağrı gitmişti ama sızı ve boşluk neredeyse o kadar kötüydü.

Kylie bana empatik bir bakış attı. "O kadar uzun zaman olmadı, Nic. O senin annendi ve tek yakın akrabandı. Bu zaman alacak."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Macy'yi de alıp yakında kız kıza bir hafta sonu geçirmeye ne dersin?" Kylie önerdi.

Tamam, belki tam olarak bir yol gezisi sayılmazdı ama en iyi iki arkadaşımınla vakit geçirmek de her zaman bir maceraydı.

Ona gülümsedim. "Ben varım. Kulüplerden uzak durduğumuz ve tekila içmeyeceğine söz verdiğin sürece. En son dışarı çıktığımızda barda dans ediyordun."

Macy ve ben Kylie'yi yavaşça barın üstünden indirdik ve onu evine, yatağına götürdük.

Hiçbirimiz bir daha gece kulübüne gitmeyi önermemiştik.

Dürüst olmak gerekirse, Kylie'nin artık bu tür davranışların çok ötesinde olduğunu bilmiyor değildim. O olay yeniden bekâr olduktan kısa bir süre sonra olmuştu ve o zamanlar iyi bir durumda değildi.

Kylie alay etti. "*Bir kere*. Tek bir kez bara çıktım ve sen bunu unutmama asla izin vermeyeceksin. Bu on yıl önceydi, Nic."

"Hayır. Bunun hakkında konuşmayı bırakmayacağım," diye kabul ettim. "Eğer bunu yapmış olsaydım, hayatımın geri kalanında her gün bana bunu hatırlatıyor olurdun. Kabul et bunu. Sonsuza dek benimle dalga geçecek böyle bir şeye sahip olmayı çok isterdin."

Kylie sırtıttı. "Muhtemelen haklısın. Şimdiye kadar hiç uygunsuz bir şey yapmamış olman berbat bir şey. Uçakta bir yabancıyı öpme dışında," diye hatırlattı. "İnan bana, bu konuda sana zorluk çıkarmaktan asla vazgeçmeyeceğim çünkü seninle ilgili sahip olduğum *tek* pislik bu."

"Biliyorum," dedim kıkırdayarak. "Ama o zamanlar ben de tıpkı senin on yıl önce olduğun gibi sarhoştum."

Sandviçinin boş ambalajını yuvarladı. "Yani sen *gerçekten* Bay Orgazm'ı öpmek konusunda daha iyi hissediyor musun? Seni tanıyorum, Nic. Seni mi söylüyorsun

Her şeyi mahvettiğin konusunda ısrar ederken bana gerçeği söyleyebilir misin?"

"Hayır," dedim hemen. *Kahretsin!* Kylie beni çok iyi tanıyordu. "Öpücüğün sadece bir öpücük olduğu konusunda haklısın ama lanet şirketiyle bir sunumu bombaladığım için *beni* nasıl teselli etmeye çalıştığını düşününce kendimi aptal gibi hissediyorum. Ne tür bir adam böyle bir şey yapar?"

"Bir bakalım," diye düşündü Kylie. "Ya gerçekten sapkın ya da gerçekten çaresiz olduğunu söyleyebilirim. Ya hastalıklı küçük akıl oyunlarından hoşlanan bir psikopat ya da... senden hoşlandı ve sana daha sonra ararız fırsatını atanın kendi şirketi olduğunu bilmeni istemedi."

Ben ikinci açıklamayı tercih ettim. "Havaalanında o arabaya binerken gördüğünüz adamın Damian Lancaster olduğundan emin misiniz?"

Kaşlarını kaldırdı. "Nicole Ashworth, sakın bana dün gece o fotoğrafa kendin bakmadığını söylemeye kalkma."

Yapmıştım ve o da bunu biliyordu. "Belki de adamın bir görsel ikizi vardır?"

Belki de boşa kürek çekiyordum ama samimi bir öpücük paylaştığım adamın Lancaster International'ın sahibi olmasını istemiyordum. Benim için o öpücük gerçektir.

"Doğru ya. Ve bu *görsel ikizin* adı da Damian mı?" Kylie alaycı bir tavırla sordu.

"Tamam. *Oydu*," diye kabul ettim. Lancaster International'ın internet sitesinde onun skandal fotoğrafını ve daha ciddi bir fotoğrafını bulmuştum. "Ama Tanrı aşkına, neden kendi havayolu şirketinde business class'ta uçuşsun ki? Bir ya da iki özel jeti olmalı."

"Kesinlikle tuhaf," diye onayladı Kylie. "Ama ya senden gerçekten hoşlandıysa ve sonra gerçekte kim olduğunu *açıklayamadıysa*? Bu, numaranı neden hiç istemediğini tamamen açıklardı. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkardı."

Gözlerimi devirmiştim. Kalp kırıklıklarından payına düşeni almış bir kadın için Kylie hâlâ ebedi iyimser olabiliyordu. "Gerçek kimliğini bilseydim onu öpmezdim," demeden önce utanç dolu bir inilti çıkardım.

Damian bana kendimi özel hissettirmişti ve tüm bu karşılaşmanın onun için bir oyundan başka bir şey olmadığını bilmek canımı yakıyordu.

"Kesinlikle!" Kylie kaşlarını oynatırken haykırdı. "Seni öpmek *istediği* için itiraf etmedi. Belki de seninle dalga geçmiyordu, Nic. Belki de tam bir narsist pislik değildir. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki işler her zaman görüldüğü gibi değildir. Biri alkolden aklını kaçırdığında, bazen her şey olur."

Öğle yemeğimin çöpünü çöp tenekesine attım ve en iyi arkadaşımın hiçbir şeyden bir şey çıkarmaya çalışmasını izlerken kollarımı kavuşturdum. "O uçuşta sarhoş değildi."

"Ama o yaramaz fotoğrafta kesinlikle vardı," dedi. "Bazen insanlar ayıkken asla yapmayacakları şeyleri sarhoşken yaparlar. Dürüst olmak gerekirse, o resimde o kadar cam gibi gözleri vardı ki, kalkıp kalkamayacağından bile emin değilim. Tüm o seks partisi olayını unutup demiyorum ama belki de hikayeyi bir de onun ağzından dinlemeniz gerekiyordur."

Gerçekten de Kylie'yi aptal gibi hissetmemi istemediği için çok seviyordum ama Damian Lancaster'ı kurtarmak mümkün değildi.

O bir yalancıydı.

Uçuşumuzda benimle o aptal oyunu oynamak için çarpıtılmış olmalıydı.

Seks partilerine ve birden fazla kadın partnere düşkün bir adamdı.

Son olarak, Damian *tam da* onu öpmeden *önce* gerçekte kim olduğunu bilseydim kığım yanıyormuş gibi kaçacağım türden bir adamdı. Belki çakırkeyiftim ama *o lanet öpücüğün* suçunu tamamen alkole atamazdım. Ertesi sabah alkolün etkisi geçtikten sonra bile ondan *hâlâ* bir önceki gece olduğum kadar etkilenmişim.

"Vazgeç Kylie," diye ısrar ettim. "Damian Lancaster'ı kurtaramazsın. Söyleyeceğin hiçbir şey beni onun tam bir pislik olmadığına ikna edemez."

Kapı aralığından aniden derin bir bariton sesi duyuldu. "Ben *kesinlikle* bir otuzbirciyim, ama umarım hakkımdaki düşüncelerini eninde sonunda değiştirebilirim Nicole."

Tam olarak ne olduğunu anlamak için gözlerimi açık ofis kapıma çevirmeme gerek yoktu. orada duruyordu.

Varlığını *hissedebiliyordum* ve ben hissedemesem bile o seksi İngiliz aksanlı lanet olası sesi kusursuzdu.

Damian Lancaster'ın ofisimde ne işi vardı?

BÖLÜM 11

Nicole

KYLIE ayağa fırladığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bay Lancaster?"

Damian en iyi arkadaşına o kadar çekici bir gülümseme verdi ki onu yumruklamak istedim, "Kylie, sanırım. Nicole bazı konuşmalarımız sırasında senden bahsetmişti." Selamlamak için elini uzattı.

Kylie onu sallarken başını salladı, yüz ifadesi hâlâ biraz şaşkındı. "Burada ne yapıyorsun?" diye şüpheyile sordu.

"Nicole'le biraz konuşmak istiyordum," diye dostça cevap verdi.

Ayağa kalktım. "**K o n u ş a c a k** tek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum, *Mr. Lancaster*."

Damian'ı tekrar gördüğümde verdiğim tepkiyi kontrol edememekten nefret ediyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve *vücudum* onun çiğ duygusallığına anında tepki verirken, *beynimin* tek istediği onu taşaklarından tekmelemekti.

Damian, Kylie'nin elini bıraktıktan sonra yanından geçti ve tam önümde durdu. "Açıklamam için bana beş dakika ver Nicole."

Ha! Bu istek bana daha çok bir talep gibi gelmişti ve Damian Lancaster'a emrettiği hiçbir şeyi vermeyecektim. *Benim* patronum olmadığı kesindi. *Tanrı'ya şükür!*

Uçuşumuz sırasında yaptıklarının beni etkilediğini belli etmemeye çalışarak başımı salladım. "Bana gerçeği söylemek için on iki saatten fazla zamanın vardı."

"Bu... karmaşık," dedi.

Kylie tamamen sahte olduğunu bildiğim neşeli bir sesle araya girdi. "Bana ihtiyacınız olursa hemen yandaki ofisimde olacağım." O yürüdü

duraklamadan önce kapıya doğru yürüdü. "Yani, *hemen yan kapı*," diye ekledi uyarıcı bir sesle. "Sanki... ofisim *burayla aynı duvarı paylaşıyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.*"

Damian başını salladı. "Mesaj anlaşıldı. Nicole benimle güvende Kylie. Sadece konuşmak istiyorum."

"Öyle olsa iyi olur," diye bağırdı Kylie, Damian çıkarken ve kapıyı arkasından kapatırken.

O gittiği anda odayı bunaltıcı bir sessizlik kapladı ve Damian'la aramızdaki gerilim o kadar yoğunlu ki neredeyse dayanılmazdı.

Ona ters ters baktım ama o muhteşem gözlerindeki inatçı kararlılık, söylemek istediğini söyleyene kadar gitmeyeceğini anlamamı sağladı.

"Söyleyeceğini söyle ve git Damian," dedim boyun eğerek. Görünüşe göre onu dinlemek bu adamı ofisimden çıkarmanın en hızlı yoluydu ve gitmesine gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı. Başımı kaldırıp saate baktım. "Şu andan itibaren beş dakikanız doluyor."

"Sana gerçeği söylemeliydim ama Lancaster International'ın mutsuzluğunun kaynağı olduğunu öğrenir öğrenmez yapmak istediğim son şey şirketin başında olduğumu itiraf etmek oldu. Bana tek bir kelime daha söyleyeceğinden şüpheliyim, haklı olarak. O toplantıda olmalıydım Nicole, ama bir şey oldu-"

"Bir şey mi *oldu*?" Öfkeyle araya girdim. "Ne *olduğunu biliyorum*. Bir baş sayfa haberi ve çıplak bir seks partisi fotoğrafı sabahın erken saatlerine kadar neler yaptığınızı anlatmaya yeter de artar bile. Sabah toplantısına katılacak durumda olduğunuzdan şüpheliyim."

Yüz ifadesi acımasızdı. "Evet. Bu yüzden orada değildim." Damian daha fazla açıklama yapmaya çalışmadı.

Kollarımı göğsümün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdum ve ne yaptığı umurumda değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. "Neden kendi havayolu şirketinin business bölümünde uçuyordun?"

Kocaman omuzlarını silkti. "Yolcu deneyimi edinmenin daha iyi bir yolu var mı? Müşterilerimin uçağa bindiklerinde nasıl hissettiklerini bilmek isterim."

Transatlantik ve rakiplerimizden daha iyi olmak için ne gibi değişiklikler yapmamız gerektiği."

Bunu ferahlatıcı bulduğumu ona söyleyecek değildim. Muhtemelen şirketlerinin nasıl yönetildiğini umursayan çok fazla milyarder yoktu, yeter ki kâr hanesi karlı olsun. "Neden benimle konuşmaya zahmet ediyorsun? Neden beni öpmeye zahmet ediyorsun? Sen sapık mısın? Tüm bu uçuş senin zaman geçirmek için oynadığın bir oyun muydu?"

"Tabii ki hayır. Test uçuşu yaparken genelde kendi işime bakarım ama seninle konuşmak istedim Nicole. Ve evet, *o lanet öpücüğü* istedim. Yalan söylemeyeceğim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden?"

Damian sinirlenmiş gibi bir elini mükemmel saçlarında gezdirdi. "Çünkü sen tanıdığım en büyüleyici kadınsın. Çok güzelsin. Zekisin. Konuşması kolay. Görmezden gelemeyeceğim tek kadın sendin Nicole ve dürüst olmak gerekirse *nedenini* hiç bilmiyorum." Sesi içten geliyordu.

Ama ben daha iyi biliyordum. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyordum. Eğer inansaydım, muhtemelen onun hissettiği aynı tuhaf çekimi hissettiğimi itiraf etmek zorunda kalacaktım ve o noktaya gelmek istemiyordum.

Gözleri yoğundu, karanlık, girdaplı bir duygu havuzuydu.

Damian'ın hakkını vermeliyim, mükemmel bir oyuncuydu. *Neredeyse* üzüntüsünün bir kısmının gerçek olabileceğine inanacaktım.

Bakışlarımı ondan zorla ayırdım ve saate baktım.

Kahretsin! Hâlâ biraz daha zamanı vardı.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. Damian bugün daha rahat giyinmiş, siyah bir kot pantolon ve gözleriyle uyumlu yeşil bir polo tişört giymişti. Bu rahat tarzın onu daha cana yakın gösterdiğini kabul etmek istemiyordum. "Neden buradasın?" Açıkça sordum.

"Seni görmem gerekiyordu, Nicole. İlk başta boş vermenin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama artık bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Numaranı istedim. Sana çıkma teklif etmek istedim. Sadece sana gerçeği söyleyemeyecek kadar korkaktım çünkü sonunda benden nefret edeceğinden emindim."

Bana dokunmak istercesine elini uzattı ama temas edemedi geri adım attım. "Dokunma bana," dedim uyarı tonuyla. "Bak, söylemek istediğin şeyi söyledin. Başka ne istiyorsun? Beş dakikan dolmak üzere."

"Bu soruya gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla.

"Hayır!" Aceleyle söyledim. "Unut gitsin. Defol git ofisimden. Tanrım, gerçekten sadece özür dileyebileceğini ve sırf Damian Lancaster olduğun için sana aşık olacağımı mı sandın?"

Omuz silkti. "Çoğu kadın öyle yapar."

Eminim öyledir. Garip bir şekilde, yorumunda en ufak bir kibir sezmedim. Daha çok, dünyanın en zengin adamlarından biri olduğu için kadınların peşinden koştuğu bir gerçekmiş gibi konuşuyordu. "Ben çoğu kadın değilim," dedim ona kararlılıkla. "Bir erkekle çıkmak için ondan gerçekten hoşlanmam gerekir. Ve ben senden hoşlanmıyorum. Şimdi sadece... git."

Kalbimin hızla çarpmasından ve kayıtsız görüntümü korumanın bu kadar zor olmasından nefret ediyordum.

"O kadar çabuk değil," dedi yumuşak bir sesle. "Tartışmak istediğim bir konu daha var."

"Sanırım burada işim bitti," diye tersledim, düşmanlığım artıyordu. Kendime iyice kızmıştım çünkü onun bir erkek fahişesi ve yalancı olduğunu *bilmeme* rağmen vücudum *hâlâ* onu istiyordu. Damian'a karşı istemsiz tepkilerimi kontrol etmek zordu ve bu mantıklı zihnimin anlamadığı bir şeydi. Ondan hoşlanmadığım halde nasıl olur da bu adamın beni becermesini isteyebilirdim?

Damian sertçe reddetmemi aldırmadı. "Lancaster International hakkında söylediğin her şeyde haklıydın," dedi daha işlek bir sesle. "Şu anda iyi bir kriz yönetimi ajansına ihtiyacımız *var*. Sosyal medya makale ve fotoğrafla adeta bayram ediyor ve pazarlama ekibimin geçmişte hiç uğraşmak zorunda kalmadığı bir şey bu. Halktan tahmin ettiğimden çok daha fazla tepki görüyoruz. Bir uzmana ihtiyacımız var."

"Belki de krizdeyken pantolonunu giyebilseydin bir kriz yöneticisine ihtiyacın olmazdı."

bir kameranın önünde."

Damian'ın dudakları gülümsemek ister gibi kıpırdadı. "Sanırım fotoğrafa ve makaleye baktınız."

Yakalandım! "Kesinlikle işle ilgili nedenlerden dolayı," diye aceleyle açıkladım. "Sunumumda bana kazık atan skandalı görmek istedim."

"Bütün hikâye bir tuzaktı," dedi kaşlarını çatarak. "Lancaster International'ı kötü göstermek için bir tuzak, muhtemelen bir rakip tarafından."

Alay ettim. "Ciddi misin? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır. Şimdi değil. Ama eğer birlikte çalışıyorsak, belki bir gün sen de çalışırsın." "Bu imkânsız olurdu çünkü seninle çalışmayı planlamıyorum. şirket." Gerçekten beni işe alabileceğini ve bu sayede yaptıklarının düzeleceğini mi düşünüyordu?

Beni incelerken kaşları çatıldı. "Nicole, Lancaster International'ı pas geçmek çok saçma bir iş hamlesi olur. Çok büyük bir müşteri olur ve gelecekte sana çok daha fazla uluslararası müşterinin kapısını açar."

Lanet olsun! Söylediği her kelimenin doğru olmasından nefret ediyordum.

"Para umurumda değil," dedim savunmacı bir tavırla. "Her müşteriyle çalışabilmem gerekiyor ve seninle çalışamam."

Adam kibirli ve küstahtı, bana zaten yalan söylediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve birlikte çalışırsak bunu tekrar tekrar yapıp yapmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Benimle çalışabilirsin," dedi bana, ikna edici bir ses tonuyla. "Bu fırsatı geri çevirme. Daha sonra kendinden nefret edeceksin."

Az önce söylediklerini düşünürken sessiz kaldım. Mantık yerine duygulara dayanarak böyle büyük bir karar verdiğim için daha sonra kendimden nefret edecek miydim?

Lancaster International'ı müşteri olarak kazanmayı çok istiyordum, sadece büyük bir müşteri oldukları için değil, aynı zamanda ACM'nin Birleşik Krallık ve Avrupa pazarlarına açılmasını sağlayacağı için.

Çalışanlarım annemin ölümünden sonra bu işin büyümesini sağlamıştı. Hepsine açık bir zihinle verilmiş bir karar borçlu olduğumu hissettim.

duygu değil.

"Sanırım bunu düşünmek için biraz zaman ayırmalıyım," dedim ona isteksizce. "Ben düşünürken yeni bir seks partisi düzenleme isteğini bastırabileceğinden emin misin?"

Bana sırtıttı. "Sanırım kendimi tutabilirim."

Gülümsemesi beni o kadar nefessiz bıraktı ki tek kelime edemedim.

Lanet olsun! Gerçekte nasıl bir pislik olduğunu bilmeme rağmen bu adamı hâlâ isteyebilmemden gerçekten nefret ediyordum.

Damian Lancaster'ı ofisimden çıkarmam gerekiyordu. "O zaman bunu düşüneneğim," dedim hiç hevesli olmadan. Tanrı'ya şükür ki başka bir hakarete bulunma dürtüsüne karşı koymayı başarmıştım. Beni sinirlendirebileceğini ona her hissettirdiğimde kartlarımı göstermiş oluyordum.

Lancaster International dünyanın en büyük ve en başarılı şirketlerinden biriydi ve Damian manipölasyonda usta ve mükemmel bir oyun oyuncusu olmadan bu pozisyonda kalmamıştı.

Onun piyonlarından biri olmayı reddettim ama annemin sevgili şirketinin geleceği için çok şey ifade edebilecek bir şey hakkında düşünmek için nasıl biraz zaman ayıramazdım?

Bu fırsat sadece *benimle* ilgili değildi. Eğer öyle olsaydı, ona rahatlıkla siktir olup gitmesini söyleyebilirdim. Ama çalışanlarım ve gelecekte büyümesi gereken bir işim vardı. Kararlarım ACM için çalışan insanları ve onların iş güvencelerini doğrudan etkiliyordu.

Ya Damian Lancaster'ı ticari çıkarlarımı ilerletmek için kullanabilirsem?

Kot pantolonunun arka cebine uzandı ve bir kartvizit çıkardı. "Karar vermen uzun sürmesin," diye önerdi. "Durum şimdiden kontrolden çıktı."

"Şu anda ne tür bir hasar kontrolü yapıyorsunuz?" diye sorduğumda halkla ilişkiler aklım devreye girdi.

Omuz silkti. "Halkla İlişkiler departmanı şu anda soruları geçiştiriyor ve olayın yatışmasını umuyor. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

İçimi çektim. "Sana bunun *önüne geçmen* gerektiğini söylemişim. Eğer bu olay gerçekten sosyal medyada patladıysa, kaçmak durumu daha da kötüleştirecektir. Bir açıklama yaptınız mı?"

"Henüz değil."

"Sosyal medyaya girin ve tuzağa düşürüldüğünüzü açıkça belirtin, ancak en başta kendinizi kötü bir duruma soktuğunuz için tüm sorumluluğu üstlenin. Tüm bunların bir barda ya da gece kulübünde başladığını varsayıyorum?"

Yavaşça başını salladığında kalbim sızladı.

Bir yanım hâlâ uçakta tanıdığım Damian'ın alkol yüzünden aklını kaçırıp bu duruma düşmesine izin verdiğine inanmak istemiyordu.

Aklıma çay istemeden önce içtiği tek bira geldi.

İslah olmaya mı çalışıyordu?

"Los Angeles'taki kulüp ortamından uzak dur," diye önerdim ters bir şekilde. "Genellikle etrafta ünlüleri bazı lüks gece kulüplerinde uygunsuz davranışlarda bulunurken yakalamaya çalışan muhabirler olur."

Bir elini kaldırdı. "Buraya sadece iş için geldim. Hollywood'u ateşe vermeyi planlamıyordum."

Dürüst olmak gerekirse, Damian'ın havalı bir kulüpte parti verdiğini göremedim. Bu onun tarzı gibi görünmüyordu. Ama ne biliyordum ki? Belli ki tuzağa düşecek kadar sarhoş olmuştu, eğer bütün bunlar gerçekten bir tuzaksa.

Kartını aldım ve masamın üzerine attım. "İrtibatta olacağım. Bunu düşünmem gerekiyor. Eğer bunu düzeltmek istediğiniz konusunda samimi değilseniz, şirketimin itibarını zedeleyebilirsiniz."

Bir elini tekrar saçlarının arasında gezdirirken onu izledim. "Bunu düzeltmek istiyorum. Ailemin acı çekeceği gerçeğinden nefret ediyorum. Gazeteciler şimdiden annemin Surrey'deki evinde kamp kurmuş, bir tür açıklama almaya çalışıyorlar. Buna ihtiyacı yok."

"Yani uçakta bana anlattıklarının çoğu doğru mu? Annen Surrey'de çocukluğunun geçtiği evde mi yaşıyor?"

"Söylediğim hiçbir şey doğru değildi," dedi. "Ancak ihmal yoluyla yalan söylemekten kesinlikle suçluyum."

Bir an için, annesine medya tarafından yapılan muameleden duyduğu bariz üzüntüden dolayı kendimi kötü hissettim. Bu adamla ilgili başka hiçbir şeye güvenemezsem bile, basının annesinin peşine düşmesinden duyduğu tedirginliğin tamamen samimi olduğundan emindim. "Eninde sonunda gidecekler," dedim sessizce. "Her zaman seninkinden daha skandal bir hikâye olacaktır. Sadece sen sıcak koltuktayken bu gerçekten rahatsız edici."

Sertçe başını salladı. "Beni yanlış anlamayın. Annem güçlü bir kadındır ama çok şey yaşadı ve aile itibarımız onun için çok önemli. Dediğim gibi, size uçakta söyledığım hiçbir şey yalan değildi. Annem İspanya'da doğmuş ve babamla iş için ülkesinde bulunduğu sırada tanışmış. Mütevazı bir geçmişten geliyordu ve babamla evlendikten sonra sosyal elit tarafından kabul edilmek için kendini ters yüz etti. Babamın kendisinden aşağı biriyle evlendiği için pişman olmasını asla istemediğini söylerdi."

"Kendinden aşağı biriyle mi evlendi?" diye sorarken yüz ifadesini inceledim.

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Babam asla böyle hissetmedi. Asla. Annemi severdi ve dedikoduların ne dediğini umursamazdı. Lancaster İmparatorluğu'na girmek için yeterince iyi olmadığını düşünen hep annemdi. Kimse kökenini hatırlamasın diye İngiliz aksanı bile yapmıştı. Babam onun dış görünüşe bu kadar önem vermesinin saçma olduğunu düşünürdü. Ama sanırım Kraliçe ile ilk görüşmesinden sonra travma geçirdi."

Ona bakakaldım. "Kraliçe ile mi tanıştı?"

"Elbette," dedi kayıtsızca. "Teknik olarak babam Hollingsworth Dükü'ydü. Bu bir kraliyet düklüğü değil ama soylular sınıfını iyi tanıyoruz."

Masama geçtim ve nefes nefese kalmamaya çalışarak sandalyeme oturdum. Yüce Tanrım! Damian'ın annesinin, babasının kendisinden daha aşağı biriyle evlenmiş gibi hissetmesine şaşmamalı. Böylesine güçlü bir ailede kendine bir yer bulmaya çalışırken yaşadığı zorlukları ancak hayal edebilirdim.

Nefes nefese ona bakarak, "Yani bu *seni* artık Hollingsworth Dükü yapmıyor mu?" dedim.

"Evet ama bir kraliyet etkinliğinde olmadığım sürece bu unvanı nadiren kullanırım. Babam kendisine miras kalan bir şeye fazla önem vermezdi, ben de vermiyorum. Asla hak etmediğim aristokratik bir konum yerine iş zekamla tanınmayı tercih ederim. Ben ayrıcalıklı doğdum ve bana bir servet miras kaldı. *Buna* layık olduğumu kanıtlamak için çok çalışmak istiyorum, modası geçmiş bir unvana değil."

Neredeyse gülümseyecektim çünkü bir Amerikalı gibi konuşmaya başlamıştı. Mutlu bir doğum tesadüfıyla ileri bir statüye sahip olunabileceğine inanmasam da Lancaster ailesinin İngiltere'nin sosyal çevrelerinde büyük bir ağırlığı olduğunu da inkâr edemezdim. "İngilizlerin unvanlarını sevdiklerini sanırdım."

Omuz silkti. "Bazıları geleneklerini sever."

Soyluluk hakkında temel bir anlayışa sahip olacak kadar İngiliz tarihi okumuştum. "Yani kimse size *Majesteleri* diye hitap etmiyor mu?"

Aslında itiraf ederken utanmış görünüyordu, "Ara sıra. Bunu teşvik etmiyorum."

Damian'ın Lancaster International'ın milyarder CEO'su olarak Hollingsworth Dükü pozisyonundan çok daha rahat görünmesi garipti.

"Yani annen babanla evlendiğinde aslında bir düşes oldu, hem de bir milyarderin karısı. Neden gözünün korktuğunu anlıyorum. Ben Amerikalıyım ve kraliyet ailesiyle tanışmayı oldukça ürkütücü bulurdum."

"Unvanımıza babamızdan daha fazla önem veriyordu," diye alay etti Damian.

Belki öyleydi ama *yine* de onunla empati kurabiliyordum. Lancaster yöneticileriyle dolu bir konferans odasının bana bakmasının stresi altında neredeyse çöküyordum. Annesinin İngiltere'nin aristokrat kalabalığının eleştirel bakışları altında nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim. "Tüm bu durumun onu neden üzdüğünü çok iyi anlayabiliyorum."

Neredeyse rahatsız edici bir hal alana kadar yüzümü inceledi. "Yapabilir misin, Nicole?"

Başımı salladım. "Bana biraz zaman ver Damian. Yardım etmek isterim ama lütfen sana güvenmediğimi anla. Güvenebileceğimden de şüpheliyim." Gerçeğin etrafında dans etmek için bir neden göremiyordum.

"Bu konuda senin bilemeyeceğin kadar üzgünüm," diye cevap verdi alçak ve pişman bir ses tonuyla.

Cevap verirken titrek bir nefes aldım. "Seni yarın ararım. Nerede kalıyorsun?"

"Burada, Newport Beach'te," diye bilgilendirdi beni. "Şehri dolaşmak için biraz zaman ayırdım. Burası çok güzel. Bir arkadaşımın burada şu anda kullanmadığı bir evi var, bu yüzden burada kalmak istediğim sürece bana teklif etti. Basın beni bu sabah erken saatlerde Beverly Hills'teki evimde buldu. Bu yüzden bir süre Newport Beach'te saklanacağım. Burası Lancaster ile bağlantılı olmadığı için basının beni bulacağından şüpheliyim."

Eğer ABD medyası bu haberi *alsaydı*, sosyal medyada kopacak fırtına şu anda deli olmak. "Newport Beach'te tam olarak nerede kalıyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Tam adres arabada ama Seashore Drive'da. Orayı biliyor musun?"

Uzun bir iç çektim. *Biliyor musun?* Kumsaldaki o milyon dolarlık evleri çok arzuluyordum. Ama onlar her zaman *benim* fiyat aralığımın çok dışında olurdu. "Çoğu nefes kesici," diye bilgilendirdim onu. "Ve doğrudan sahilde."

"Evi kontrol etmek için oraya gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?" Ses tonu sıradan ama ikna ediciydi.

Başımı üzüntüyle salladım. "Hayır. Seni yarın ararım."

Kapıya doğru yürürken bana gülümsedi. "Dört gözle bekleyeceğim."

Damian başka bir şey söylemeden ayrıldı ve sonunda derin bir nefes alabildiğim için rahatlamış bir şekilde sandalyeme geri çöktüm.

Ailesi, özellikle de annesi hakkında daha fazla bilgi edinmeme izin verdiği için ona lanet olsun.

Damian Lancaster'a yardım edeceğimi bilmek için bir güne daha *ihtiyacım* yoktu ama kararımı öğrenmek için onu bekletecektim.

Sonunda pişman olmamayı umuyordum.

BÖLÜM 12

Damian

O öğleden sonra kiraladığım sahil evine yerleştim.

Avluya açılan büyük cam kapıları açtım, dizüstü bilgisayarımı kaptım ve bir şişe Amerikan birasıyla birlikte kışımı bir şezlonga yerleştirdim.

Garip bir şekilde, kıyıya vuran dalgaların sesi ve burayı basından saklandığım bir yer gibi değil de bir kaçış yeri gibi hissettiren ılık sıcaklıkla birlikte stresimin çoğu eriyip gitti.

Suyun üzerinde daireler çizen bir kuş sürüsünü izlerken sııttım. Nicole'e bu evin aslında bir Akdeniz prensine ait olduğunu ve Newport Beach'teki evi kraliyet görevlerinin sınırlarından ara sıra kaçmak için tatil evi olarak kullandığını söylememeye karar vermişim. Yalan söylememişim. Ev sahibi aslında bir arkadaşı ama Nicole zaten bir gün için yeterince sürprizle karşılaşmıştı.

İstediğim son şey, kraliyet ailesinden ve aristokrat tanıdıklarımın bahsederek onu kendimden uzaklaştırmaktı. Dük olduğumu öğrendiğinde yüzündeki dehşet ifadesini görmüştüm. O kalabalığı *aradığımdan* değil, ama büyürken aynı çevrelerde dolaştığımız için bazılarını tanımamak ve onlarla arkadaş *olmamak* zordu.

Ona unvanım hakkında söylediklerim doğrudu. Bu unvanı hiç kullanmadım ve kimseyi de kullanması için teşvik etmedim.

Cep telefonumdan gelen bir mesajın sesini duydum. Etrafı medya tarafından sarıldığı için Beverly Hills'teki evinde mahsur kalmaktan yakınan Dylan'ın yine aramadığını umarak telefonu elime aldım.

İstediğim gibi, Dylan bu sabah kahvaltıda benimle buluştu, evimiz bir gazeteci kalabalığı tarafından saldırıya uğramadan önce.

Suratı asıktı ama ayıktı.

Parayı ben kontrol ederken başka ne seçeneği vardı ki?

Aşırı zengin olarak doğmuştu. Bütçeyle nasıl yaşanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hızlı bir bakışla Dylan'dan *gelmediğini* anladım ve Nicole'den geldiği belli olan mesajı okuduktan sonra sııttım.

Eğer bu şeyi yaparsam, bunu annen için yaptığımı bilmeni istiyorum. Senin için değil.

Kıkırdadım. Artık kim olduğumu tam olarak bildiğine göre, Nicole hâlâ bana cehennemi yaşatmakta bir sakınca görmüyordu. Bunun onu benim için ne kadar büyüleyici kıldığından haberi yoktu. Nicole bana onu kızdıran herhangi bir erkek gibi davranıyordu ve bu yüzden kendimi ne kadar... canlı, ne kadar gerçek hissettiğimi bilmesine imkân yoktu.

Ben: ACM için yapacağın izlenimine kapılmıştım.

Evet. O da var. Ama bunun kesinlikle seninle ilgili olmadığını bilmeni istiyorum.

Sanki bunu zaten anlamamışım gibi? Muhteşem bebek mavisi gözleri ofisinde bana hançer gibi saplanıyordu. Eğer o bıçaklar gerçek olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdum.

Ben: Seni alabileceğim her şekilde alacağım.

Lancaster'ın itibarını kurtarmak için mücadeleye girebilecek başka bir tamirci, başka bir şirket bulabilir miydim?

Kesinlikle.

Ama ben başka bir şirket istemiyordum. Onu istiyordum. Nicole'u istedim.

Kendimi lanet bir sapık gibi hissetmeye başlamıştım ama muhtemelen benden nefret edeceğini bilmeme rağmen bugün onu bulma içgüdülerimi kontrol edememiştim.

Ayrı yollara gittiğimizde onunla ilgili her şeyi unutacağım saçmalığı benim için işe yaramıyordu.

Nicole Ashworth'u yatağıma sokmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Belki ona sahip olduğumda, kendimi onun içine gömdüğümde ve daha önce hiç yaşamadığı büyük orgazmın içinde titrediğini hissettiğimde, nereye giderse gitsin onu bulma arzum ortadan kalkacaktı.

Ben olmazdım. Benim iş becerilerime sahip olurdun. Her şey sadece iş olarak kalmalı.

Ben: *Katılıyorum.*

Ondan *sonsuz* dek uzak durmaya razı *değildim*. Sadece o bana güvenene ve bu şartları yeniden görüşene kadar.

Nicole: *Uçaktaki o lanet öpücüğü anlamış gibi davranmayacağım bile ama bu bir daha olamaz.*

Ben: *İkimiz arasında bir tür dinamik çekim olduğunu kabul etmek gerçekten bu kadar zor mu Nicole?*

Evet. Hayır. Tanrım, bilmiyorum. Senden gerçekten nefret etmek istiyorum. O uçakta benimle oynamana izin verdiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

Ben: *Seninle oynanıyordum. Bence aramızdaki çekimin gerçek olduğunu biliyorsun. Ve seni incittiğim için kendimden nefret ettiğimden daha fazla benden nefret edemezsin.*

Yaralanmadım. Pek sayılmaz. Nasıl incinebilirim ki? Seni çok az tanıyorum. Sadece aptal gibi hissediyorum.

Onu incitmiştim. Bunu nasıl bildiğimden tam olarak emin *değildim* ama doğru olduğunu biliyordum.

Ben: *Yapma. Pişman olmamak konusunda anlaştığımızı sanıyordum.*

Bu senin Damian Lancaster ve bir erkek fahişe olduğunu öğrenmeden önceydi.

Ben: *Hangisi daha kötüydü, Damian Lancaster olmam mı yoksa bir erkek fahişe olmam mı?*

Damian Lancaster olduğum gerçeğini kesinlikle *değiştiremezdim*, ama sonunda onu aklımı kaçırana kadar sarhoş olup seks yapmayı büyük bir partiye dönüştüren bir erkek fahişesi *olmadığıma* ikna edebilirdim.

Nicole: *Damian Lancaster olmak, sanırım.*

Tamam, o zaman gerçekten boku yemiştim.

Ben: Neden?

Çünkü sana içimi döktüm Damian. Orada oturdum ve sana sunumumu anlattım. Ve sonra sana seks hayatımı bile anlattım. Sana kendimle ilgili neredeyse her şeyi anlattım ve sen bana birkaç gerçek dışında hiçbir şey anlatmadın. Gerçekten tüm hayatımı herkesle paylaştığımı mı düşünüyorsun?

Hayır. Bilmediğini biliyorum. Ama en başından beri Damian Lancaster olduğumu bilseydin bana bunları anlatır mıydın?

Hemen bir cevap alamadım.

Sonunda mesaj attı.

Gerçekten bilmiyorum. Mesajlarımı okuyan ürkütücü davranışın ve yaptığın o otoriter şey dışında, senden hoşlandım sayılır. Başından beri kim olduğunu bilseydim nasıl hissederdim emin değilim.

Ben: Sana söylemeliydim. Baştan başlayabilir miyiz? Merhaba Nicole. Ben Damian Lancaster, Lancaster International'ın CEO'suyum. Evet, seks partisi olayının iyi görünmediğinin farkındayım, ama beni gerçekten tanıyana kadar karar vermeyi erteleyebilir misin? Seni yanımdaki koltukta otururken gördüğümünden beri aletim acı verici bir şekilde sertleşti ve bir erkekle seks yaparken ilk orgazmının sancıları içinde adımı haykırana kadar seninle sevişmeyi çok istiyorum.

İşte şimdi saçmalamaya başladın.

Ben: Seni güldürdü mü?

Evet.

Ben: Eğer yapabilseydim bunu söylerdim. Bu mutlak gerçek.

Eğer birlikte çalışacaksak böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın! Sadece iş olacağını söylemiştin.

Ben: Teklifime henüz evet demedin, yani birlikte çalışmıyoruz. Bu Lancaster International'ı almaya karar verdiğin anlamına mı geliyor?

Hayır. Seni yarın sabah ararım.

Hay sikeyim! Gerçekten yarına kadar beklemek istemedim.

Ben: *Seni arayayım. Hâlâ ofisinde misin? Belki birlikte akşam yemeği yiyebiliriz. İş yemeği tabii ki.*

Hala ofisimdeyim ama gitmeye hazırlanıyorum. Bu gece için planlarım var.

Ben: *Randevu mu?*

Cuma gecesiymiş, bu yüzden bir randevusu olması mantıklıydı. Başka bir erkekle. Ona gerçekten dokunabilecek, onu öpebilecek bir erkekle.

Olamaz!

Sanırım öyle de diyebilirsin. Bak, Lancaster International'ı almayı ciddi ciddi düşüneneğim ve yarın sabah seni arayacağım.

Aman Tanrım! Gerçekten de geceme devam edeceğimi ve benim dışımda biriyle çıktığını düşünmeyeceğimi mi sanıyordu?

Mantık sesim aniden çirkin kafasını kaldırdı:

Tabii ki onu düşünmeden gecenize devam edeceğinizi düşünüyor. Onu çekici bulduğuna bile inanmıyor, bulsa bile kadın senin bir erkek fahişesi ve yalancı olduğunu düşünüyor. Kendini topla Lancaster. Harika bir öpücük aldın ve ondan alacağın tek şey bu olabilir. Biriyle çıkıp çıkmadığı seni ilgilendirmez. Seni rahatsız etmesi için hiçbir sebep yok. Senin kızın değil ki. O yüzden kendine gel dostum.

Derin bir nefes aldım ve o küçük piçten nefret etmeme rağmen mantıklı sesi dinlemeye çalıştım.

Ben: *Nicole?*

Evet?

Ben: *Dikkatli ol ve beni erken ara, tamam mı?*

Sabah 8 civarı mı?

Ona lanet randevusundan eve döndüğünde beni aramasını söylemek istedim çünkü uyuyamayacağımı biliyordum.

Ben: *İyi.*

İyi geceler.

Telefonumu masaya geri attım, gözlerimi kapattım ve başımı birkaç kez şezlongun arkasına vurdum.

Ben ne yapıyorum böyle? Hayatım boyunca tek bir kıskanç, sahiplenici veya kıskanç düşüncem olmadı, çıktığım ve seviştiğim kadınlarla bile. Ben Damian-Lancaster'ım, dünyanın en büyük, en zengin ve en güçlü şirketlerinden birinin CEO'su ve sahibiyim. Oturup sikimi sertleştiren bir kadının beni aramasını bekleyecek vaktim yok. Nicole Ashworth'u yatağıma nasıl sokacağımı düşünürken son iki gündür biriken işlere konsantre olması gereken ciddi bir iş adamıyım.

Derin bir nefes aldım ve mırıldanmadan önce bıraktım, "Sadece onu yatağına atmam gerekiyor ve tüm bu saçmalıklar ortadan kalkacak. Gitmek zorunda. Lanet olası beynimi geri istiyorum."

Son derece mantıksız davrandığımı anlamak için mantığımın sesine ihtiyacım yoktu.

Biliyordum.

Ama konu Nicole'e gelince, sahip olduğumu hiç bilmediğim aptalca ilkel bir içgüdü lanet mantığımın tamamen önüne geçti.

Nicole Ashworth'a olan takıntım sona ermeli.

Dizüstü bilgisayarımı kaptım, açtım ve aklımdaki diğer her şeyi engellemeye çalışarak çalışmaya başladım.

BÖLÜM 13

Nicole

"YANİ GERÇEKTEN yapacak mısın?" Kylie sordu.

"Bence yapmalısın," diye araya girdi Macy.

Sahile giderken durduğumuz latteden minnettar bir yudum alırken plaj havlunun üzerine uzandım.

Kylie, Macy ve ben neredeyse her Cuma gecesini aynı şekilde geçiriyorduk.

İşten hemen sonra en sevdiğimiz kafede durup bir latte aldık ve sahile indik.

Kimsenin başka bir planı olmadığı sürece bunu üçümüz için bir randevu olarak adlandırmayı seviyorduk.

İlkokuldan beri arkadaşım olan iki kadına gülümsedim. Üçümüz de çok farklıydık ama bu durum özümüzde kardeş olmamıza engel olmamıştı.

"ACM'yi uluslararası boyuta taşımak istediğime inanmak gerçekten bu kadar zor mu?" diye sordum.

Kylie kendi havlusunun üzerine uzanırken başını salladı. "Hayır. Ama bu herhangi bir uluslararası hesap değil ve bunu sen de biliyorsun. Lancaster International. Şirketin başındaki adamla bir görüşme yaptın. Seks partilerinden birinde fotoğrafı çekildiği için kendini bu belaya bulaştıran bir adam."

"Bunun bir tuzak olduğuna yemin ediyor," diye ikisini de bilgilendirdim.

Macy, sahile giderken Kylie tarafından Bay Orgazm olayından haberdar edilmişti.

"Belki de öyleydi," diye düşündü Macy. "İnanılmaz derecede zengin. Belli ki onun kötü görünmesini isteyen rakipleri var."

"Ya da belki de öyle değildi ve o gerçekten bir pislikti," diye cevap verdi Kylie alışılmadık bir şüphecilikle. "Evet. Elbette. Onun iyi biri olduğunu düşünmek isterim ama belki de sadece bir sürtüktür. Bu olasılığı göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Onun hakkındaki iyimserliğine ne oldu? Ona şüpheyi yaklaşmamı isteyen Kylie'ye ne oldu?"

"Oh, Tanrım," diye inledi. "Kararsızım. Ona bir şans vermeni istiyorum ama incinmeni de istemiyorum."

Omuz silktim. "Çok da önemli değil," dedim. "Romantik bir ilişkiye girmiyoruz. Her şey iş için. Pisliğin teki *olsa* bile, benim işim onu iyi biri gibi göstermek."

Kylie yan yatıp bir elini başının altına koyarken oflayıp pufladı. "Hadi ama Nic. Bugün ofisteyken sana nasıl baktığını gördüm."

"Ona nasıl baktı?" Macy merakla sordu.

Kylie homurdandı. "Sanki açlıktan ölüyordu ve öğle yemeği menüsünde istediği *tek* şey oydu."

"Ondan etkileniyor musun, Nic?" Macy kurnazca sordu. Kylie

ısrarla "Evet," diye cevap verdi.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdim.

İkisi de bana bakarken kaşlarını kaldırdılar.

Pes ettim. Bunlar tamamen güvendiğim iki kişiydi. "Tamam, ondan etkilendim. Nasıl etkilenmeyeyim ki? Adam fiziksel olarak mükemmel ve İngiliz aksanı hormonlarımla oynuyor ama bir erkeğin beni aştığını bilirim. *İncinemem*. Bu sefer gözüm açık gideceğim ve bu kesinlikle bir iş."

Kylie gözlerini devirdi. "Sen onun liginin dışında *değilsin*. O seni aşıyor. O bir yalancı ve olası bir erkek fahişesi, hatırladın mı?"

"Haklısın," dedim inleyerek. "Sanırım annesiyle ilgili tüm hikaye ve onun bir dük olduğunu öğrenmek bugün beni gerçekten etkiledi."

Macy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "O bir dük mü?"

Sonraki birkaç dakikayı günün erken saatlerinde Damian ile yaptığım konuşmayı açıklayarak geçirdim.

"Yani bir parçan bunu annesi için mi yapıyor?" Kylie sordu.

Başımı salladım. "Lancaster ailesine layık olduğunu hissetmek için çok çalışmış gibi görünüyor ve bunu hak etmiyor."

Kendi annemi çok özliyordum, bu yüzden belki de zor durumdaki bir anne için enayiymdim.

Kylie, "Bunun avantajlı olmayacağını söylemiyorum, Nic," diye düşündü. "Uluslararası olmak istiyorsun. Bu ACM için de iyi olur. Ama bu süreçte o piç senin kalbini kırarsa olmaz."

Öfkeli bir nefes verdim. "Damian Lancaster kalbimi kıramayacak."

Kişiliği ve ahlakı berbatsa, görünüşünün ve çekiciliğinin hiçbir şey ifade etmediğini kendime hatırlatmak zorundaydım.

Kylie iç çekti. "Keşke gerçekten Bay Orgazm'ınızsa sadece kaçamak yapabileceğiniz türden bir adam olabilseydi."

"Aradığın kişi o mu, Nic?" Macy sordu.

Damian'ın bana hissettirdiklerini ve *o lanet öpücüğü* düşündüğümde dürüstçe cevap verdim, "Belki. Beni cinsel olarak kesinlikle paramparça edeceğini söylemiyorum ama bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi."

Damian bana kendimi güzel

hissettirmişti. Arzulanan.

İçinde boğulmak istediğim çiğ, güçlü bir şehvet.

"Onunla bir kaçamak yapabilir misin?" Macy

sordu.

Beni gerçekten çekici bulan bir erkekle seks yapmanın nasıl bir his olduğunu görmek için Damian Lancaster gibi biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamam mümkün müydü?

Cazip bir düşünceydi ama onun iş bitiricisi olmak istiyorsam aklımı başıma toplamam gerekiyordu. "Muhtemelen olmaz. İşle zevki birbirine karıştırmak istemiyorum. Bu işi doğru yapmak ACM için çok önemli."

"Peki planın nedir?" Kylie merakla sordu.

"Ona zaten resmi bir açıklama yapması gerektiğini söyledim," diye cevap verdim. "Ve bundan sonraki seks partilerinden uzak durmasını söyledim."

Kylie'nin ifadesi değişti ve şu anda kriz yönetimi hakkında düşündüğünü söyleyebilirim. "Bence ABD'de koparılan fırtına kısa sürede dinecektir. Buradaki basın ilgileneceğinin tek nedeni şu anda İngiltere'de bu kadar büyük bir olay olması. Bence reformlarının çoğunu İngiltere'de yapmak zorunda kalacak."

"Sanırım haklısın," diye kabul ettim. "Biz Amerikalıların dikkat süresi kısa olabiliyor, özellikle de burada yaşanmayan bir hikâyeye söz konusu olduğunda. Ama İngiltere'nin bu kadar affedici olacağından şüpheliyim."

Kylie, "Çok dikkatli bir şekilde hazırlanmış iyi bir reklama ihtiyacı olacak," diye düşündü. "Onunla birlikte Londra'ya gitmen gerekecek."

Durumu düzeltmek için Damian'la birlikte Londra'ya gitmek *zorunda kalacağımı* zaten biliyor olmama rağmen midem protesto için sıkıştı. "Biliyorum."

Kylie sinsice gülümsedi. "Belki de İngiltere'nin bir düke yakışır peri masalı romantizmine ihtiyacı vardır. Aşk bir erkeği değiştirebilir, değil mi?"

Kalbim bir an için bu fikre karşı çıktı ama bunun gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum. "Planım buydu. Mükemmel bir şöhreti olan ve dolabında iskelet olmayan bir kadın bulmalı ve sonra ona dünyadaki tek kadınmış gibi davranırken görülmeli. Eğer inandırıcı bir performans sergileyebilirse, sonunda insanlar tüm bunları geride bırakacaktır."

"Eğer bunların hepsi göstermelikse, bittiğinde ne olacak?" Macy kafası karışmış bir sesle sordu. "Sırf reklam olsun diye biriyle evlenecek değil ya."

Kylie cevap verirken doğruldu, "Eğer kadın Amerikalıysa işte bu noktada işe yarayabilir. Eninde sonunda ülkesini özlediğini söyleyip ABD'ye dönmek üzere ortadan kaybolabilir. Damian bunun dostane bir ayrılık olduğunu söyleyebilir ve hatta mağdur taraf bile olabilir."

"Harika bir fikir," dedim. "Ama bu kahramanı nereden bulacağız? Damian'ın kaç tane Amerikalı kadın tanıdığını bilmiyorum ve önerebileceği kadınlardan biraz korkuyorum. Ve gerçekten, bunun dışarıdan bir iş olması gerektiğini düşünmüyorum. Sıkı bir ifşa yasağı olsa bile, herhangi bir kadının bu iş hakkında konuşmaması ya da tüm senaryoyu gerçek kılmaya çalışmaması zor olacaktır. Kylie, ACM'de bunu başarabilecek kim var? Evli olmayan ve çok temiz bir geçmişi olan bir kadın olmalı. Ve Damian için inandırıcı bir aşk ilgisi olmalı."

Macy ve Kylie sabit bakışlarla beni kıştırdılar.

Kylie, "ACM'de evli olmayan ve *bu kadar* temiz olan tek bir kadın var," dedi. "Geçmişinde tek bir kaçamak ya da şüpheli bir şey yaşamamış bir kadın. Nic, ekibimiz o kadar büyük değil. Sen ve ben doğru yaşta ve bekâr olan tek kişileriz ve bunu yapmayacağıma eminim. Muhabirler yeterince araştırırsa ortaya çıkarılabilecek bazı pisliklerim var."

Onun ve Macy'nin ne düşündüklerini fark ettiğimde dehşete kapıldım. "Oh, hayır, Damian'ın aşık olduğu kişi gibi davranmayacağım. Kesinlikle olmaz. Onun halkla ilişkiler ajansının sahibiyim. İnsanlar bunun saçmalık olduğunu bilir."

Kylie başını salladı. "Seni işe aldığını asla bilmeleri gerekmez. Henüz resmi bir anlaşma imzalamadınız. Yasal hale getirmek için tüm bu olayların bitmesini bekleyebilirsin. Damian asla anlaşmadan caymaz. Gerçek aslında iyi bir arka plan olur. Sen ve Damian, o kendi havayolu şirketiyle uçarken bir uçakta tanıştınız. Birleşik Devletler'den bir iş kadınısın ve tesadüfen onun yanında oturuyorsun. Uçuş boyunca sohbet ettiniz ve sabah çayında falan birbirinize aşık oldunuz."

"Çayı gerçekten sevmiyorum," dedim paniklemiş bir sesle. Bu fikir gerçekten hiç hoşuma gitmemişti.

"Kahve o zaman," diye yanıtladı Macy. "Fark eder mi? İster çay ister kahve içmiş olun, bunu bir aşk hikâyesi haline getirebilirsiniz."

"Bunu yapabilirsin Nic," diye cesaretlendirdi Kylie. "Sen onun aşık olması için ideal bir kadınsın. Kimsenin senin hakkında söyleyebileceği kötü bir söz yok. Üniversiteden yüksek onur derecesiyle mezun oldun ve hukuk fakültesini bitirmek için kışını yırttın. Halkla ilişkiler işine yönelene kadar şirket avukatı olarak çalıştın."

"Damian Lancaster'ın aşık olacağı türden bir kadına benziyor muyum?" diye sordum. "Gerçekten mi? Ben fazla kiloluyum-"

"Kıvrımlı," diye ısrar etti Macy. "Çok formdasın, Nic. Yıllardır birlikte tüplü dalış yapıyoruz, hatırladın mı? O dalışlardan bazılarının fiziksel olarak ne kadar yorucu olduğunu biliyorum, o yüzden benimle o konuya girme bile. Her fırsatta suya giriyoruz. Biçimli ve formdasın."

"Ben çok uzunum-"

"Mankenler uzun boylu olur," diye araya girdi Kylie. "Damian da uzun boylu bir adam. Oldukça yüksek stiletolar giysen bile onun yanında kendini narin hissedersin."

"Damian Lancaster'ın meraklı gözlerine yakalanma şansım yok," dedim inatla. "Yatağındaki o çıplak kadınları gördün. Ben onun tipi *değilim*."

"Ben saçmalık diyorum," dedi Macy ısrarla. "Sen güzelsin, Nic. Sadece kendini hiç bu şekilde görmedin."

Kylie elini kaldırdı. "Ben de saçmalık diyorum. Macy haklı. Ve Damian'ın senden etkilendiği *çok* açık. Sırf hiçbir erkek sana kendini olduğun kadar muhteşem hissettirmede diye kendini küçümsemenden nefret ediyorum Nic. Bence Damian Lancaster gibi biri için fazla iyisin, ama her zaman varoş biriymişsin gibi davranabilirsin."

"Kesinlikle haklı," diye onayladı Macy.

Hayatımın büyük bölümünde en büyük destekçilerim olan iki kadına baktım ve söyledikleri her kelimeye inandıklarını biliyordum. Beni sevdikleri için kendimi gördüğümünden çok daha farklı gördükleri için ikisine de nasıl tapmayabilirdim?

"İkinizi de seviyorum," dedim kahkahalar atarken. Yanımda çok kararlı iki savunucum vardı ve hayatımın büyük bölümünde de vardı. Bundan keyif almamamın ve bu iki harika kadının her zaman en azılı müttefiklerim olacağı için minnettar olmamın hiçbir yolu yoktu, tıpkı benim her zaman onların olduğu gibi.

Sırt üstü yattım, kalbim hâlâ Damian'ın aşkını oynama fikriyle çarpıyordu.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf ettim.

Gerçekten de, gerçeğin asla ortaya çıkmayacağından tamamen emin olmak istiyorsam çok fazla seçeneğim yoktu.

"Elbette yapabilirsin," diye karşı çıktı Kylie. "Hayatında hiçbir şeyde başarısız olmadın. Bu çocuk oyuncağı olacak."

"Bunu başarmak için mükemmel kadın olduğuma tam olarak karar vermedim," diye onları uyardım. Tanrım, beni bu işten kurtarmanın bir yolu olmalıydı, değil mi?

Kylie, "En iyi iki arkadaşına inanmıyorsan Damian'a sor," diye ısrar etti. "Onun aşkının rolünü oynamana aldırış edeceğinden şüpheliyim. Belki ona tam olarak güvenmiyorum ama ofiste sana bakışları yalan değildi, Nic. Bence seni kesinlikle mükemmel olduğuna ikna edecektir."

Bana *daha önce* mükemmel olduğumu söylediğini ve tek kelimesine bile inanmadığımı hatırlayınca iç çektim.

BÖLÜM 14

Damian

"BU YER HARİKA." Nicole'ün ses tonu hayranlık doluydu ve ödünç aldığım sahil evinin verandasından manzaraya hayranlıkla bakarken iri mavi gözleri parlıyordu. "Okyanustan birkaç adım ötedesiniz ve tam anlamıyla kumların üzerindesiniz."

Tüm cam kapılar açıktı ve Newport Beach'te berrak, ılık bir yaz sabahıydı.

Nicole beni daha önce aradığında, ofisi hafta sonları kapalı olduğu için benimle burada, evde buluşmasını rica etmiştim.

Ayrıca Lancaster International'ı müşteri olarak kabul etmeme ihtimaline karşı onu kendi bölgemde tutmanın avantajını da kullanmak istiyordum. Ofisinin kapısını suratıma çarpmazsa fikrini değiştirme şansım daha yüksek olacaktı.

"Buraya oturabilir miyiz?" diye sordu, verandadaki şezlongları işaret ederek. "Hiçbir zaman bu evlerden birine sahip olamayacağım için, fırsatım varken manzarayı seyretmek istiyorum."

"Kendini evindeymiş gibi hisset," diye ısrar ettim. "Sana çay getireyim mi? Kahvem olduğunu sanmıyorum."

Yanında getirdiği büyük boy hazır kahveyi havaya kaldırdı. "Hazırlıklı geldim. Kendi kahvem için durdum. Çayı pek sevmem. İngilizlerin bu takıntısını hiçbir zaman anlayamadım."

Taylors of Harrogate siyah çay bardağımı kavradım ve onun yanındaki şezlonga uzandım. "Çayı nasıl sevmezsin? Herkes için bir karışım var."

Omuz silkti. "*Sevmediğimden* değil. Ama iyi bir latte ile nasıl kıyaslanabilir ki?"

Belli ki zavallı kadın hiç iyi bir fincan çay içmemişti. "Çok kolay. Çayda her duruma uygun bir karışım vardır ve asla deneyecek yeni bir şey bulamazsınız. Kahve sadece... kahvedir, içine ne koyarsanız koyun."

Gözlerini devirdi. "Çay seven bir İngiliz'le tartışmaya çalışmayacağım bile."

Ona sahte bir uyarı bakışı attım. "Yapmasan iyi olur. Bir İngilizle çayı hakkında asla tartışma."

"Hiç kahve içer misin?" diye sordu merakla.

Başımı sertçe salladım. "Hayır. İğrenç bir şey."

Yüzümdeki iğrenme ifadesine güldü ve nedense tek istediğim onun gülmeye devam etmesiydi. Biraz dramatik gelebilir ama bu ses ruhuma müzik gibi geliyordu.

Hay sikeyim! Ne zaman herhangi bir şey hakkında en ufak bir şiirselliğe kapıldım ki? *Ona* kadar değil.

Nicole'ü inceledim, hâlâ beni neden bu kadar delirttiğini anlamaya çalışıyordum.

Sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve kıyafeti gündelikti - kot pantolon, hafif kırmızı bir yazlık üst ve bir çift sandalet.

Orada farklı bir şey yoktu. Bu sahil kentinde çoğu insan böyle giyinirdi.

Suya bakarken yüzünde dingin bir gülümseme vardı ve bana bakmak için başını çevirdiğinde bu ifade tam teşekküllü bir sırıtışa dönüştü.

Aletim saniyeler içinde tamamen sertleşmişti ve lanet bir nedenden ötürü, ona genişçe gülümsemekten başka yapabileceğim tek bir şey yoktu.

Nicole korunmasız olduğunda dışarıya taşan bir tür içsel ısıltıya sahipti ve eğer bu şey bulaşıcı değilse lanet olsun.

Belki de tek bir yorumda bu kadar çok mizah bulabilmesinden etkilenmiştim. Ya da beni tekrar canlı hissettirdiği için.

Bu sabah kapımdan içeri girmişti.

Boğazımı temizledim. "Dün geceki randevu nasıldı?"

Tamam, belki de *bunu tam* olarak unutamamıştım. Ve kahretsin! Kesinlikle denemiştim. Hem de çok. Hiçbir şey işe yaramadı. Mantık sesim bile.

Gülümsedi. "Güzeldi. Kylie, Macy ve ben her zamanki randevu gecelerimizde plajda iyi vakit geçiririz."

Kaşlarımı çattım. "Kylie ve Macy ile randevun mu vardı?"

Başını salladı. "Her Cuma gecesi. Birimizin gerçek bir randevusu ya da başka bir şeyi yoksa plaja gitmek üçümüz için de daimi bir randevu. Kaliforniya'ya taşındığımdan beri bunu yapıyoruz."

Tamam. İtiraf etmeliyim ki aptal gibi sırttım. Belki de hemen sonuca vardığım için kendime kızmalıyım ama hissedebildiğim tek şey derin bir rahatlama duygusuydu. "Demek bu yüzden yemek davetimi geri çevirdin?"

"Macy ve Kylie'ye gideceğimi zaten söylemiştim," diye açıkladı.

"Sorun değil." Artık randevularında tek bir erkek bile olmadığını bildiğim için oldukça cömert davranabilirdim. "Ödünç evimi beğendin mi?"

Sikimin seğirmesine neden olan bir iç geçirdi. "Bu evleri hep sevmişimdir. Bir insan nasıl olur da su kenarında olmak istemez? Dalgaların sesini duyduğum anda rahatlıyorum. Burada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Burada yaşadığını sanıyordum."

"Newport Beach'te, evet. Ama annemden miras kalan şehir manzaralı bir apartman dairesinde yaşıyorum. Bu evler aşırı derecede pahalı. İyi kazanıyorum ama bu şehirde herhangi bir deniz kıyısında yaşamak için yeterli değil."

"Sanırım gelirimizin hiçbir şeye yetmeyeceğini hiç düşünmedim," dedim ona.

Kıkırdadı. "Bu muhtemelen bir Lancaster'ın düşünmesi gereken bir şey *değildir* ama biz normal insanların çoğunun bir bütçeye bağlı kalması gerekir."

Çayımın bir yudum alırken onun yorumunu düşündüm. Doğduğum günden beri milyarderdim. Param olmadığı için bana yasak olan hiçbir şey yoktu. Arkadaşlarımın çoğu da zengindi, bu yüzden belirli bir bütçede kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İmzamı attım; istediğimi aldım. Nokta. Hikayenin sonu. "Sanırım bu beni anormal yapıyor," dedim.

Başını salladı ve bir an için sarı atkuyruğunun bu hareketle zıplaması dikkatimi dağıttı.

"Anormal değil," diye düzeltti. "Zengin ve güçlü olmak *senin* normalin. Nüfusun çoğu için bu doğal bir durum değil."

Benim aşırı derecede zengin olduğum gerçeğini, bu yaşam tarzından etkilenmeden kabullenebilmesine bayılıyordum.

"Yani kendi normalliğinden memnun musun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce bir an düşündü. "Çoğunlukla, evet. Kendimi şanslı sayıyorum. İyi eğitimliyim ve iyi bir hayatım var. Bence daha iyisini yapmak istemek insanın doğasında var ama para her şey demek değil. Harika arkadaşlarım var ve yapmayı sevdiğim her şeyi yaparak vakit geçirebiliyorum."

"Ne gibi?" Onun hakkında daha fazla şey bilmek, *onu* bu hale getiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Mutluyum.

"Suyun içinde ve üzerinde mümkün olduğunca çok zaman geçiriyorum," diye paylaştı. "Scuba sertifikam var, bu yüzden suyun altında çok zaman geçiriyorum. Ajansta yoğun olmadığım zamanlarda haftada birkaç kez dalışa çıkıyorum."

Bunu söylemesini beklemiyordum. "Demek muhteşem dış görünüşünün altında bir gözüpek var?"

"Suda yaşayan hayvanlarla kendi habitatlarında vakit geçirmenin gerçekten büyümlü bir yanı var ve bu o kadar da tehlikeli değil."

Başımı salladım. "Kardeşim Leo da aynı şeyi söylüyor. O bir dalgıç. Eğitim seviyesinde. Her zaman beni denemeye ikna etmeye çalışır."

"Onu kabul etmelisin. Hayat asla işten ibaret olmamalı. Nereye dalıyor?"

Omuz silktim. "Her yerde. Evde olduğundan çok daha fazla uzakta. Bazen buna imreniyorum. O bir vahşi yaşam biyoloğu.

dünya çapında nadir veya nesli tükenme ihtimali olan türler. Leo'nun İngiltere'de nesli tükenmek üzere olan hayvanları kurtarmaya yardımcı olan büyük bir barınağı ve yetiştirme programı var. Lancaster International ile hiç ilgilenmedi. Miras anlaşması yapıldığında satın alındı ama parayı gerçekten önemseydiğini sanmıyorum. Her zaman yapmak istediği şeyi yapmasına yardımcı olması dışında."

Leo'nun yaşam tarzına bazen imrendiğimi söyleyerek kendimi şaşırttım ama bu muhtemelen doğrudur.

"Eminim hayatının *bazı* dezavantajları vardır," diye gözlemledi Nicole. "Sürekli evden uzakta olmayı ve bir sırt çantası ya da bavulla yaşamayı hayal bile edemezdim. Sen de seyahat ediyorsun, değil mi?"

"Evet ama Leo'nun yaptığı gibi değil," diye itiraf ettim. "Bazen iş için değil, sadece zevk için seyahat etmek istiyorum ama hayatım şu anda o şekilde işlemiyor."

"Bunu anlayabiliyorum. Londra'ya ilk ve tek seyahatim Amerika Birleşik Devletleri dışına ilk gidişimdi ve çalıştığım için pek bir şey görme şansım olmadı. Sunumum hakkında çok endişeliydim."

"O zaman sanırım geri gelmen gerekecek," dedim umutla. "Hiç gezmedin mi?"

"Denedim. Metroda kayboldum. Londra Kulesi'ne gitmek için doğru yöne gittiğimi sanıyordum ama meğer yanlış yöne gidiyormuşum. Her şeyi düzelterek Kule'ye vardığımda fazla zamanım kalmamıştı. Her şeyi göremiyordum."

Sesi o kadar kederliydi ki lanet olası göğsüm ağrıdı. "Bir dahaki sefere taksi ya da Uber kullan," diye tavsiye ettim. "Sürekli metroya binmeyen herkes metroda kaybolur."

"Bir şansım daha *olabilir*," dedi ses tonu gergindi.

Gözlerimi güneşten korudum ve onun yüzüne baktım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Hay sikeyim! Kendimi onun söyleyeceklerini duymak için endişeyle beklerken bulmaktan gerçekten nefret ediyordum.

"Belki," dedi dikkatle. "Eğer teklifimi kabul ederseniz."

Tamam, şimdi sesi iki kat daha endişeli geliyordu. "Sorun ne Nicole? Sesin endişeli geliyor. Konuş benimle. İngiltere'ye dönmenin nesi bu kadar kötü? Bir daha asla yöneticilerim için sunum yapmak zorunda kalmayacaksın. Yemin ederim."

"Sorun o değil." Şezlongunda kıpırdandı. "Bakın, şu anki durumunuzu düzeltmenize yardımcı olmak için *gerçekten* bir şans istiyorum."

"Ve bunu yapmanı istiyorum," dedim hevesle. "Ben zaten tavsiyenize uydum ve kamuoyuna bir açıklama yaptım. Benimle çalışmak neden sorun olsun ki?"

Derin bir nefes aldı. "Sanırım seninle birlikte İngiltere'ye dönmem gerekecek."

"Mükemmel," diye kabul ettim. "Bu kesinlikle bir sorun olmayacak. Birlikte uçacağız. Benim jetimi al. Business class'tan çok daha konforludur."

Nicole'ün benimle birlikte İngiltere'ye dönmesini *istiyordum*, bu yüzden onun planı da benimkiyle aynıydı.

"Kendine bir kız arkadaş bulmalısın," dedi aceleyle, sanki kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyormuş gibi. "İyi bir şöhreti ve geçmişi olan bir kadın. Tercihen Amerikalı olsun ki iyi reklam bittiğinde sessizce çekip gidebilsin. Medyanın senin hakkında başka bir hikâye anlatması gerekiyor Damian. Olumlu bir şey."

Ona kaşlarımı çattım. Bu kesinlikle planıma uymuyordu. "Hiç Amerikalı kadın tanımıyorum ve hiç uzun süreli bir aşk maceram olmadı. Bunu sana söyledim Nicole. Zamanım yok."

Nicole bana ters ters baktı. "O zaman değişim zamanı geldi."

"Fikrinize katılsam bile, *ki katılmıyorum*, bu kadını nerede bulmamı önerirsiniz?" Sinirlenmişim. Sırf fotoğraflar ve olumlu basın için uygun bir kadınla yakınlaşmaya hiç niyetim yoktu. Özellikle de planımın Nicole'ü baştan çıkarmak olduğunu düşünürsek.

Sadece bekleyecek, her şeyin bitmesini bekleyecek ve bu olana kadar Dylan'ı ülke dışında tutacaktım. Zavallı, aşk acısı çeken bir aptal gibi davranmamın imkânı yoktu. Evet, annem ve Lancaster ismi için çok şey yapardım ama *bunu* değil. *Bunun* dışında her şeyi. Bir kadınla nasıl aşk yaşanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nicole birdenbire, "Belki de onu çoktan bulmuşsunuzdur," diye ciyakladı.

"Seni takip etmiyorum." Sinirlenmeye başlamıştım ve tek istediğim bana planını anlatmasıydı, böylece işbirliği yapmayı reddedebilirdim.

Onu Londra'da istiyordum ama *başka bir* plan yapmamız gerekiyordu. Çekici olmak ya da rol yapmak konusunda iyi değildim, bu yüzden halk tanımadığım bir kadına duyduğum sahte sevgiyi *asla yutmazdı*.

Dylan bu fikrin altından kalkabilirdi ama ben yapamadım.

Nicole konuşmaya başladığında sesi çok endişeli geliyordu. "Ben eğitimliyim ve geçmişimde herhangi bir skandal yaşamadım. Dolabımda iskeletler yok. Ve tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyorum. Beni işe *aldığınıza* dair hiçbir belge yok, bu yüzden her şey bitene kadar bir anlaşma imzalamayı bekleyebiliriz. Elinden gelenin en iyisini *yaparsan* geçici kız arkadaşını oynamaya hazırım," dedi sert bir şekilde. "İnan bana, bu planı ben de senden daha fazla sevmiyorum, ama gizlilik anlaşması olsa bile bunların hiçbirinin ACM dışına çıkmasını istemiyorum. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi ve ACM'de bunu yapabilecek tek kişi benim."

Sonunda halsiz beynimde büyük, göz kamaştırıcı bir ampul yandı ve Nicole'ün telaşlı yüz ifadesine bakarken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Oh, kahretsin, evet!

Önerdiği plan hakkındaki fikrimi *tamamen* değiştirdim. Kesinlikle harikaydı ve benim stratejime mükemmel bir şekilde uyacaktı.

Kendisine hayran kız arkadaşı oynayacaktı.

O benim aşk ilgim olacaktı.

İngiltere'ye geri dönecek ve seks partilerine katılmadığım zamanlarda ne kadar harika bir adam olabileceğime dair olumlu bir tanıtım yapacaktı.

Şimdi bu *her şeyi* değiştirmedim mi?

Nicole'e *ve sadece Nicole'e* takıntılıymışım *gibi davranmak* zorunda kalmayacaktım, çünkü şu anda gerçekliğim buydu. Rol yapmaya gerek yoktu. Onunlayken, sinir bozucu saplantım çok ama çok gerçekti.

"Varım," diye kabul ettim, soru sormadan. "Ama yakın ve kişisel olmamız gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye tersledi.

"Seni tekrar öpmeme, birlikte olduğumuzda okşamama izin vermelisin." Tüm bu senaryoya tamamen ısınmışım.

"Hayır... okşamak," dedi huzursuzca.

Başımı salladım. "Seni ne kadar sevdiğimi göstermek için kesinlikle okşamak gerekecek," diye karşı çıktım. "Beyaz atlı prensin olmamı istiyorsun, değil mi?"

Kadın homurdandı. "Dük olarak zaten yeterince çekicisiniz, Majesteleri. Bana dokunabilirsin, ama ellemek yok."

Normalde düklere hitap etmekten nefret ederdim ama Nicole bunu o kadar şakacı bir şekilde söylüyordu *ki neredeyse* bir sevgi ifadesi gibiydi. O yüzden kullansa da şikayet edecek değildim.

Ona, kaçınılmaz olarak onu yatağıma almamla sonuçlanacak bir sürü elleme olacağını söylemek için inanılmaz derecede istekliydim, ama bu düşünceyi tuttum.

Yeterince rahatsız görünüyordu, bu yüzden yapmak istediğim son şey onu caydırmaktı, hele de bu planı tüm kalbimle desteklemişken.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Söz veriyorum," dedim ona.

Bu da onu yatağıma çekmek için elimden gelen her şeyi yapacağım anlamına geliyordu, böylece kadın ilk orgazmını yaşayabilecekti... ya da iki... ya da üç.

Nicole Ashworth'u baştan çıkarma ve *sonunda* akıl sağlığımı geri kazanma fırsatını berbat etmemin hiçbir yolu yoktu.

Karşılığında, tatmin olduğundan emin olur ve bitiş çizgisine ulaşmanın *onun* için de ne kadar önemli olduğunu öğretirdim.

Bana adil bir anlaşma gibi geldi.

Ancak Nicole'ün biraz ikna edilmesi gerekebilir.

"Bir seks partisine dair bir ipucu görürsem giderim," diye mırıldandı. Ona sııttım.

"Kesinlikle."

Soyunmak istediğim tek kadın o olduğu için, bu özel terim hiç sorun olmazdı.

BÖLÜM 15

Nicole

Kylie ertesi hafta "Eğer o adamla bir kaçamak yapmazsan, yemin ederim *kendimi* bir kaçamak için teklif edeceğim" dedi.

Dairemin mutfağından daha fazla atıştırmalık ve içecek toplarken sesini kısık tuttu.

Damian ve Macy hâlâ oturma odamda oturdukları için sesini yumuşatmak onun için akıllıca bir seçimdi.

En iyi iki arkadaşım bu gece benim için bir veda partisi düzenlemeye karar *vermişlerdi* ve Damian da cesurca kendini kutlamalara davet etmişti.

ABD ziyaretini kısa kesiyordu çünkü sosyal medya kâbusu bir türlü yatışmıyordu, bu yüzden bu planı harekete geçirmek için yarın Londra'ya doğru yola çıkıyorduk.

Daha fazla cips bulmak için dolabımı açarken Kylie'ye kısık bir sesle "Bu adam tehlikeli," diye mırıldandım. "Buraya geldiğinden beri başka bir kadına *bakmadı* bile. Dikkatini verdiği tek kişi... benim."

Damian erkek arkadaşım olma konusunda çok kararlıydı. Pazartesi gecesi beni yemeğe çıkarmış ve hayranlık uyandıran erkek aşk ilgisini o kadar iyi oynamıştı ki neredeyse... rahatsız ediciydi.

Halkla ilişkiler temsilcisi olarak, oyunculuk yeteneğinin Oscar'a layık olmasından dolayı belki de mest olmalıyım. Eğer beni bu kadar germeseydi muhtemelen olurum.

Salı günü, tüm ekibim için öğle yemeğiyle ofise geldi ve Kylie'yi, onun bir erkek fahişesi olduğunu unutmuş gibi görüldüğü noktaya kadar etkilemeye devam etti.

Kızların bu akşam doğaçlama bir eğlence düzenlediklerini öğrendiğinde, bir kucak dolusu yiyecekle ortaya çıkmış ve Macy'yi kendi tarafına çekmeye başlamıştı.

En iyi iki arkadaşımın hain olduğunu düşünmem saçma mıydı?

"Beklediğim gibi biri değil," dedi Kylie iç çekerek. "Ondan gerçekten nefret etmek istiyordum ama sana sanki isteyebileceği tek kadınmışsın gibi bakıyor. Ve o çok... hoş biri."

Buzdolabına gidip Damian'ın getirdiği bir şişe şarabı ve onun için de bir bira çıkardım.

"Onun bir erkek-fahişe olduğunu unuttun mu?" Yüksek sesle, sinirli bir fısıltıyla söyledim.

Kylie şarap ve birayı alırken omuz silkti. "Belki de öyle. Çok çekici biri ve sana davranış şekli bana unutturuyor. Nic, haklısın. Gördüğü tek kadın sensin. Bu çok açık. O çıplak resimdeki Damian olduğuna inanmak zor. Bütün bunlar hiç mantıklı gelmiyor. Belki *de* gerçekten bir tuzaktı, çünkü şu anda oturma odanızda gördüğüm adam sarhoş olup büyük bir grup seks yapacak birine benzemiyor."

Homurdandım. "Resmi gördün. *Kesinlikle oydu.*"

Arkadaşımı vardıği sonuç için pek de suçlayamazdım. Damian ve o skandal arasında uzlaşma sağlamakta ben de zorlanıyordum.

"Ama şöyle bir şey var..." Kylie düşünceli bir şekilde konuştu. "Sen ve ben bugün bütün günümüzü internette Lancasterlar hakkında bilgi aramakla geçirdik. Araştırmamızı yaptık ve neredeyse elimiz boş döndük. Evet, Leo ve Damian'ın annesiyle ilgili birkaç zararsız şeye rastladık, ama çoğu zaman çok özel hayatlar yaşadıklarını varsaymak zorundayım. Peki Damian hakkında ne tür bir pislik bulduk? O seks partisi fotoğrafı ve makalesi ve bazı acı verici derecede kuru iş makaleleri dışında kesinlikle hiçbir şey. Nic, Damian gerçekten bir erkek fahişeyse, internette geçmişteki patavatsızlıklarıyla ilgili tek bir şey bile görmemiş olmamız sana biraz garip gelmiyor mu? Bu sana tüm bunların bir tuzak *olabileceğini* düşündürmüyor mu?"

Yavaşça başımı salladım. "Çok tuhaf." Bugün ikimiz de internette son iki yıldır Lancaster ailesinden bahseden her bir kişinin peşinde o kadar çok zaman harcadıktan sonra ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Kendi işimi yapmayacaktım.

Londra'dayken ortaya çıkabilecek diğer olası skandalları *gerçekten* araştırmamış olsaydım, bu iş olmazdı. Lancaster International hakkında pek çok bilgi vardı ama sahibi olan adam, Leo ya da Damian'ın annesi hakkında çok az kişisel bilgi vardı. Garip bir şekilde, daha fazla bir şey çıkmamasına o kadar da şaşırmamıştım. Belki *de* Damian'ın son birkaç gündür bana anlattığı bazı şeylere inanmıştım.

Annesinin, babası öldüğünden beri pek dışarı çıkmadığı ya da etkinliklere katılmadığı muhtemelen doğrudur.

Leo'nun magazin basını için fazla sıkıcı olduğu da doğru olabilir.

Tamam, *belki*, sadece *belki*, tüm bu seks partisi olayı bir düzmeceydi ve Damian genellikle haber değeri taşımayan işkolik bir hayat yaşıyordu. Bugün bunun aksini gösteren tek bir kanıt bile bulamamıştım.

Damian karizmatik olsa da asla bir erkek düşkünü gibi davranmazdı. İşine ve ailesine karşı sorumluluklarını ciddiye aldığı çok açıktı. Aslında Damian çoğu zaman *fazla ciddi*di.

Kylie omuz silkti. "Bence bu bir çeşit tuzaktı ve Damian yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Sana karşı bir hamle yaptı mı?"

"Beni tekrar öpmeye bile çalışmadı," diye itiraf ettim. "Ona güvenmemi sağlamaya çalışıyormuş gibi davranıyor."

Ne kadar unutmaya çalışsam da Damian'a her baktığımda *o lanet öpücük* kafamın içinde dans edip duruyordu.

Birlikte yemek yediğimizde bana mümkün olduğunca yaklaşmadığından değil, ama kolunu bana dolamakla ve beni asla takip etmeyen seksi imalarla boğmakla yetindi.

Sadece konuşup hiçbir şey yapmadığı için rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım emin değildim.

Kylie gülümsedi. "Muhtemelen senin güvenini kazanmaya çalışıyor."

"Ha! Ya da saldırmadan önce beni güvende hissettirmeye çalışan bir seri katil olabilir," diye karşı çıktım.

Damian'ın daha *önce* görmediğim bir yönü olduğunu kendime sürekli hatırlatmak *zorundaydım*.
görüldü. Tüm bu skandal bir tuzak olsa bile, tamamen masum değildi.

Belli ki birinin içkisine ilaç katmasına izin verecek kadar sarhoş olarak kendini hedef haline getirmişti.

Ama bu gerçekten adil mi? Ben de uçakta tamamen yabancı biriyle kafayı buldum.

Tek fark Damian Lancaster'ın halkın gözü önünde olan milyarder bir dük olmasıydı, bense değildim. Kandırıldığına inanmak istesem bile, neredeyse herkesin başına gelebilecek bir şey için onu gerçekten suçlayamazdım.

Kylie pes etmeyi reddetti. "Senden gerçekten etkileniyor, Nic. Bence sen de ondan aynı derecede etkileniyorsun. Neden ona bir şans vermiyorsun? Hepimiz bazen aptalca şeyler yaparız. Tanrı biliyor ya ben yaptım."

"O bir müşteri Kylie," diye sertçe hatırlattım ona.

Kaşlarını kaldırdı. "Teknik olarak değil. O sözleşmeyi imzalamadan *önce* bir kaçamak yapabilirsin."

Başımı salladım ve görüşümü bulanıklaştırmaya başlayan gözyaşlarımı geri kııptım. "Yapamam. Sanırım ondan gerçekten *hoşlanmaya* başlıyorum."

Damian'da gerçekten hayran olunacak çok fazla şey olduğunu keşfediyordum ve bu şeylerden bazıları bana gerçekten dokunuyordu.

Her ne kadar bana ayrıcalıklı doğduğunu ve normal bir hayatın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlatsa da, zenginliğinin ve gücünün onun için *her zaman* iyi olmadığını düşünmeye başlamışım.

Damian sorumluluklarını çok ciddiye alıyordu ve o kadar parası *olmasına* rağmen bunun tadını çıkarmak için fazla zaman ayırdığını düşünmüyordum.

Korunmasız anlarında stresli ve yorgun olduğunu, ailesi ve şirketi için kendi çıkarlarından daha fazla endişelendiğini söyleyebilirdim.

Başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyan bir adamdan hoşlanmamak gerçekten zordu.

"Ben de ondan hoşlanmaya başlıyorum," diye itiraf etti Kylie. "Ama senin hoşlandığın gibi değil. Beni ve Macy'yi tanımakla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. Soru sorduğunda, söyleyeceklerimizi gerçekten *dinliyor*. Başka bir iş bitirici gördüğümde tanırım ve bence Damian da bir iş bitirici. O

kendi sorunları dışında herkesin sorunlarını çözmek istiyor gibi görünüyor. Bence o muhtemelen harika bir ağabey ve iyi bir evlat. Değer verdiği herkese sadık görünüyor, Nic. Macy'nin hayvan hayır kurumuna inanılmaz miktarda para bağışladığını biliyor muydun?"

Sos bulmak için buzdolabını karıştırmaya başlamıştım ki yaptığım işi bıraktım ve Kylie'ye bakmak için başımı dışarı çıkardım. "Bu çok garip. Bundan hiç bahsetmedi."

"İşte kafa karıştırıcı olan *da bu*," dedi kaşları çatılırken. "Yaptığı güzel şeylerin *hiçbiri* hakkında konuşmak *istediğini* sanmıyorum. Daha önce Macy'ye bir çek verdi. İçinde bir sürü sıfır olan bir çek. Tedbirli davrandı ama ben gördüm. Yardım ettiği için takdir edilmek istediğini sanmıyorum."

"Acaba İngiltere'de çok fazla hayır işi yapıyor mu?" diye düşündüm. "Bazı hayır etkinliklerini kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Başını salladı. "Cömertçe bağış yaptığını garanti edebilirim ama muhtemelen bunu büyük bir mesele haline getirmiyordur. Yapabiliyorsa bir şekilde anonim olarak bağış yapmasını da beklerdim. Adamın büyük bir görev bilinci var gibi görünüyor ve bahse girerim ki dünyada yanlış olan her şeyi düzeltmeyi kendi sorumluluğu olarak görüyor."

"İster inanın ister inanmayın, bunu görebiliyorum," diye kabul ettim.

Damian'ın dünyanın yükünü geniş omuzlarında taşıdığı hissine kapıldığım zamanlar oldu.

"En azından onun sandığın gibi bir adam olmayabileceğini düşünebilir misin?" Kylie bana sordu. "Örümcek hislerim çok güçlüdür ve o bunlardan hiçbirini bile ürkütmüyor. Neler olduğundan emin değilim ama Damian'ın gördüğü her kadınla yatan bir tip olduğunu sanmıyorum. Bence *sana sırlısklam* aşık ve bu konuda ne yapacağını bilmiyor."

Kalbim titredi. "O beni incitebilecek türden bir adam Kylie." "Ya da sana birden fazla orgazm yaşatabilir," diye ekledi. "Kavurucu bir ateşi var.

İtiraf ediyorum

o. Ve tek bir hata yüzünden onu çapkın biri olarak görmek kolay olurdu. İncindiğini görmek istemiyorum ama seni gerçekten gören bir adamla bir fırsatı kaçırmayı da istemiyorum. Ve seven

gördüğü *her şeyi*. Tedbiri elden bırakıp onun hayranlığında boğulmanın nasıl bir şey olduğunu görmeyi hiç mi istemiyorsunuz?"

"Çok cazip," diye itiraf ettim, en iyi arkadaşıma karşı tüm rol yapma duygusunu bir kenara bırakarak. "Ama basit bir ilişkiyi kaldıramazsam ne olur?"

Damian gibi bir adama bu kadar yaklaşma ve kendimi savunmasız bırakma düşüncesi beni panikletmişti.

"Bu kesinlikle bir risk," dedi Kylie. "Ve buna değip değmeyeceğine sadece sen karar verebilirsin."

Yanağımdaki bir damla gözyaşını sildim. "Korkuyorum Kylie."

Sırtımda yatıştırıcı bir el gezdirdi. "Biliyorum. Anlıyorum. İnan bana. Birinden bu kadar etkilenmek zordur. Karasevdanızın sizi gerçeğe karşı kör etmesinden korkarsınız. Ve Tanrı biliyor ki Damian Lancaster'dan şüphelenmek için sebeplerimiz var. İçgüdülerini takip et, Nic. Evliliğimden önce ve evliliğim sırasında benimkileri takip etseydim, bir sürü kalp ağrısından kaçınabilirdim."

En iyi arkadaşımı kocaman bir kucaklamanın içine çektim. Geçmişinin en acı verici kısımlarından birinden bahsederken sesinde hala titreşen acıyı duyabiliyordum.

Birkaç dakika boyunca sessizce birbirimize sarıldık. Sonunda geri çekildiğimde ona titrek bir fısıltıyla "Biliyor muydun Kylie?" diye sordum.

Şakağını işaret etti. "Burayı biliyordum." Parmağını kalbine götürdü. "Sadece burada olduğuna inanmak istemedim. Keşke bana hata yaptığımı söyleyen o küçük içgüdümü dinleseydim."

Başımı salladım ve onu rahatlatmak için kısa bir süre daha sarıldım. "Sanırım nasıl gideceğini görmek zorundayım. Benim sorunum, Damian'a güvenmenin bir hata olacağını söyleyen *hiçbir şey* duymamam. İçgüdülerim ona güvenmemi söylüyor ama ben neden güvenmemem gerektiğine dair bahaneler uydurup duruyorum."

Yüzü tamamen ciddiydi, "Korkunun senin yerine karar vermesine izin verme, Nic. Korku hayatındaki tüm neşeyi emer. Sonsuza kadar istediğin bir şeye dönüşmese bile, Damian'a bir şans verseydin nasıl olurdu diye gerçekten merak etmek istiyor musun? Hayatının geri kalanında bu soruları yanında taşımak istiyor musun?"

"Hayır," dedim ona. "Sadece *ilk kaçamağım* için güvенеbileceğim en iyi adam olduğundan emin değilim."

Kylie'nin gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Gerçekten orgazmik, güzel olanlar nadiren öyle olur. Onlar büyük bir risktir. Sanırım onları bu kadar heyecan verici yapan da bu. Biraz yaşa, Nic. Ne zaman bir erkekten bu kadar etkilendin?"

Sertçe yutkundum. "Asla. Bu da bunu gerçekten korkutucu kılıyor."

"Eğer işler kötü giderse, Macy ve benim her şey bittiğinde yanında olacağımızı biliyorsun," dedi ciddiyetle. "Ama bence hiç şansını denememek, kötü sonuçlanırsa bir süre yaşayacağın melankoliden çok daha kötü bir şekilde peşini bırakmaz. En azından Damian'ın senin Bay Orgazm'ın *olmadığını* bilirsin."

Gözyaşlarımın izlerini yüzümden silerken kalbim sıkıştı.

Yaşlanıp saçlarım ağardığında, Damian Lancaster'ın tek pişmanlığım olmasını istemedim. Bir kez olsun tehlikeli ve belki biraz da pervasızca yaşamak istiyordum. Otuz iki yaşındaydım ve şimdilik idare eder bir erkek arkadaştan fazlasını bulmak için kendimi hiç ortaya atmamıştım.

Gerçekten de daha fazlasını istiyordum ve Damian beni, o yakalanması zor şeyi deneyimlemek için risk almaya teşvik eden ilk erkekti.

"Bunu düşüneceğim," diye söz verdim. "Risk alma konusunda senin kadar cesur değilim. Keşke olsaydım."

Gülümsedi. "Bazen keşke ben de senin kadar temkinli olabilsem diyorum, böylece ödeşmiş oluruz."

Ona temkinli olmanın ve annemi her zaman gururlandırmak istemenin de yaşamak için pek iyi bir yol olmadığını söylemek istedim.

Annem, çocukken ve bir yetişkin olarak ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için tek başına bir ebeveyn olarak kıcını yırtmıştı. Buna karşılık ben de attığım her adımın doğru olduğundan emin olmak için ikinci kez düşündüm. Onu hayal kırıklığına uğratacak ya da başarılı olmamı engelleyecek hiçbir şey için acele etmedim.

Belki de bu yüzden hayatımdaki erkeklere karşı hep temkinli davranmıştım.

Eğer beni kariyer hedeflerimden uzaklaştırmasalardı, belki de bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm.

Annemin tüm dünyası ben olmuştum ve o da benim dünyam olmuştu.

Onun için bir şey feda etmemi isteyeceğinden değil, ama ben onun tek çocuğuydum, bu yüzden sanırım bilinçaltımda, onun fedakarlıklarına değmesi için elimden geleni yapmak istemiştim.

En iyi arkadaşşıma şüpheli bir bakış attım. "Tertemiz olmak inanılmaz sıkıcı olabiliyor. Annem seni suyun ne kadar derin olduğunu kontrol etmeden balıklama atlamam konusunda hiç uyarmadı mı?"

Kylie başını salladı. "Asla. Etrafındaki herkesin mutlu olmasını isterdi. Tıpkı senin gibi. Bunu ondan almışsın, biliyorsun."

"Keşke ben de onun gibi olsaydım," dedim iç çekerek. "Keşke minyon, çekici ve sevimli olsaydım."

"Saçının tek bir telini bile değiştirmezdi, Nic. Senin uzun boylu, sarışın, kıvrımlı ve kesinlikle muhteşem olmanı çok severdi. Her zaman ne kadar güzel olduğundan ve babana ne kadar çok benzediğinden bahsederdi."

"Öyle mi yaptı?" Şaşırmıştım. Annem *bana* babamdan hiç bu kadar bahsetmemiştir.

Kylie, "Her zaman ona ne kadar benzediğinden bahsederdi," diye karşılık verdi. "Bunu değiştirmezdi, Nic. Baban çok zeki bir mühendisti ve kızının da en az babası kadar yetenekli olduğunu kimsenin unutmasına izin vermezdi."

Ona zayıfça gülümsedim. "Benim babam da çok uzundu. Belki de kendini Amazon kadını gibi hissettirmeyen, gerçekten uzun boylu bir adamın yanında duruyorsan dev olmak o kadar da kötü değildir."

"Hmmm... belki Damian Lancaster gibi biri?"

Derin bir nefes aldım ve buzdolabımdan ve kilerimden çıkardığım her şeyi toplarken titrek bir nefes verdim.

"Fiziksel olarak çok mükemmel," diye mırıldandım.

Çok uzun.

Çok kaslı. Çok

otoriter.

Her şeyden çok fazla.

"O... bunaltıcı." Kylie'ye bir paket cips uzattım.

Alırken bana göz kırptı. "Bu da seni hayatında yaşayacağın en iyi orgazmlardan birine götürebilir."

"Bunu istediğimden emin değilim," diye homurdandım. "Bunu yaşayabileceğimden pek emin değilim."

Kylie başını oturma odasına doğru sallayarak güldü. "Gidelim, Güvenlikçi Kız. Tehlike bizi bekliyor."

O mutfaktan çıkarken ben de onun arkasından gidiyor, Damian Lancaster gibi biriyle çılgınca bir kaçamak için kendimi gerçekten sunup sunamayacağımı merak *ediyordum*.

BÖLÜM 16

Nicole

Macy ve Kylie'nin vedalaşma telaşı üzerine kapıyı kapattıktan sonra Damian bana "ARKADAŞLARINI SEVİYORUM" dedi. "Gerçi ikisi de kalbini kırarsam taşaklarımı kesecekleri konusunda beni uyardılar. Sanırım Macy onları aç bir kurt sürüsüne yedirmekle ilgili bir şeyler söyledi."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

Ciddiyetle başını salladı ve beni oturma odasına kadar takip etti. "Onları suçladığımdan değil. Arkadaşın olsaydım, benim de ilk içgüdüm seni benden korumak olurdu."

Döndüğümde ve sürekli değişen yeşil gözlerindeki imrenen bakışı gördüğümde vücudum ürperdi.

O kadar yoğun bir ifadeyle bana doğru ilerledi ki, konuşmaya devam ederken neredeyse geri çekiliyordum. "Seni tanıyan birinin seni benim gibi bir serseriden korumak istemeyeceğini düşünemiyorum, güzelim."

Yorumuna ya da iltifatına şaşırmamıştım. Damian'ın bazen kendisiyle alay etmek gibi bir alışkanlığı vardı ve bana çirkin iltifatlar etmesine neredeyse alışmıştım.

Tam önüme geçtiğinde derin bir nefes aldım ve kokusunu içime çektim. "O kadar kötü bir adam mısın?" Ona bakarken sordum.

Damian karmaşık bir adamdı ama onu anlamak istiyordum.

"Söz konusu *sen* olduğunda, sanırım bu cevap muhtemelen *evet* olacaktır. Benim gibi bir adam için fazla iyisin Nicole, ama seni kovalamaktan vazgeçemiyorum."

Elleri omuzlarıma indiğinde keskin bir nefes aldım.

Bu adamın basit bir dokunuşu beni sinirlendirmeye yetti.

Her fırsatta ellerini üzerimde tutmaya özen gösteriyordu ve bunu büyük olay için alıştırma olarak adlandırıyordu.

Vücudumdaki her kadınlık hormonu ayağa kalktı ve dokunacak kadar yaklaştığı anda tatmin olmak istedi. Ya da kokusunu. Ya da tadını.

Kendine gel Nicole. Onunla eşit olarak buluşacak ve sonunda çılgın bir ilişki için kendini sunacaksan, sana hissettirdiklerinden kaçamazsın.

Çenemi kaldırdım ve bakışlarını tuttum. "Ben çocuk değilim Damian. Korunmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Güçlü bir kolunu belime doladı. "Ünlü son sözler, tatlım. Kaçsan daha iyi olur ama bu işe yaramaz. Muhtemelen seni yakalarım."

İçgüdülerimi takip ettim ve kollarımın boynuna dolanmasına izin verdim. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Kendini iyi hissediyordu.

Parmaklarımın başının arkasındaki kısa, kaba buklelerle oynamasına izin verdim, saçlarının uçlarında bir miktar kıvrım olduğunu görünce çok sevindim. Damian'ın bu derli toplu görünümü elde etmek için onları acımasızca azalttığına şüphe yoktu. Ama bu küçük insani düzensizlik onu biraz daha cana yakın gösteriyordu.

"Ya gerçekten kaçmak istemiyorsam?" Nefes nefese sordum.

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "O zaman iyice öpülme ve sonra da baştan çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyleyebilirim," diye kaba bir şekilde cevap verdi.

O lanet öpücüğün anıları kaçak bir tren gibi zihnimden geçti. Sıcak.

Arzu.

Her türlü kontrolün kaybı.

O kadar yoğun bir tutkunun içinde boğuluyordum ki tek düşünebildiğim ona yaklaşmanın bir yolunu bulmaktı.

Vücudum ihtiyaçtan titrerken, *o lanet öpücüğü* tamamen ayıkken deneyimlemenin nasıl bir his olacağını merak etmek zorunda kaldım.

Aynı mı olurdu, yoksa güçlerini artıracak alkol olmasaydı tüm bu hisler gücünü kaybeder miydi?

Ellerini jean giymiş kalçalarımaya koyup sert uzunluğunu *hissedinceye* kadar beni öne doğru çektiğinde, sorularımaya cevap almam gerektiğini biliyordum.

Sarhoş değilken onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeliydim.

"O zaman sanırım beni öpmek zorunda kalacaksın," diye mırıldandım usulca.

"Seni öpmemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun, Nicole? Bu gece mi? Ofisinde? Pazartesi günü yalnız kaldığımızda? Sana dokunmak ve seni kollarımaya alıp anlamsızca öpmemek işkence gibi bir şey." Sesi işkence gibi geliyordu.

"Benim için de zor oldu." İtirafım hiç düşünmeden ağzımdan döküldü ve Damian'ın ağzı, nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedene kadar yavaşça aşağı indi.

"Benim için olduğu kadar *zor* değil," diye inledi, ağzı benimkinin üzerinde ezilmeden hemen önce.

Sonra, konuşmak istesem bile başka bir kelime söyleyemedim. Tek yapabildiğim hissetmektir.

Özlem bu kez çok daha keskindir ve dudakları dudaklarımda değdiği andan itibaren anlıktır. Kollarımı boynuna doladım ve vücudumda zonklayan ham açlığın, sadece şiddetli kucaklamaya teslim olarak tatmin bulmaya çalışmasına izin verdim.

Vücudumu sıkıca kavradı, bir kolunu belime doladı, diğerini de başımın arkasına koydu.

O benimkini yutarken ben de onun ağzına karşı inledim.

Eğer bir şey varsa, bu öpücük bir öncekinden daha yoğundu.

Daha ateşli.

Daha şehvetli.

Daha ezici.

"Damian," diye fısıldadım sonunda alt dudağımı dişlemek için geri çekildiğinde.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok daha fazlası.

Kalçalarımın arasından taşan sıvı ısı beni kavurdu ve her parçam beni parça parça ayıran tatminsiz bir arzuyla gerildi.

"Rahatla tatlım," diye mırıldandı kulağımın dibinde, ağzı boynumun hassas derisinde gezinmeden hemen önce.

Rahatlamak mı? Oh, lanet olsun, hayır. *Böyle* bir şey olmayacaktı.

Sıcak nefesi kulağımın üzerinde gezinirken inledim ve çaresizlikten titremeye başladım.

Eridim.

İçimi
çektim.

Her dokunuşta hareket ettim.

Belki ikimizin arasında kontrolsüzce akan tutku beni dehşete düşürmüştü ama bunu durdurmak istememe neden olacak kadar değil.

Bu tür bir zevkin çok erken sona ermesine dayanamazdım.

Damian'ın alnı benimkine yaslanırken göğsünün kabardığını hissedebiliyordum. "Lanet olsun, Nicole!" diye homurdandı. "Seni soymak istemeden bunu yapamam."

Cevap vermeden önce bir an nefes nefese kaldım. "Sanırım ben de yapamayacağımı öğreniyorum."

Kalbim hızla çarpıyordu ve bedenim Damian'ın şehvetli saldırısını yumuşattığı gerçeğini şiddetle protesto ediyordu.

Mantıklı zihnim çalışmaya başladığında ellerimin saçlarına dolanmış olduğunu fark ettim; hayatım pahasına tutunmuştum.

Ellerimi gevşetirken "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Acıdı mı?"

"Oh, lanet olsun, hayır," dedi boğuk bir sesle. "Kafamdaki her saç telini koparabilirdin ve sana dokunabildiğim sürece şikayet etmezdim. Senin gibi

Vücudunun bana verdiği tepki cehennemden daha ateşli, Nicole. Seni becermek istemedim öpemiyorum. Bu mümkün değil."

"Beni öptüğünde kontrolümü kaybediyorum," dedim, şimdi daha tutarlı olduğum için sesim biraz temkinliydi.

Bu lanet öpücüğü uçaktakinden bile daha güçlüydü. Yani evet, cevaplarımı almıştım.

Alkol arzumu güçlendirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Her his, her duygu, hissettiğim her şey... gerçektir.

Beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. "Kontrolünü kaybetmeni istiyorum, Nicole. Ayrıldığın zaman seninle ilgilenmek için orada olacağıma güvenmeni istiyorum."

Bedenim tatmin edilmemiş bir arzuyla titrerken yüzümü omzuna gömdüm. "İhtiyacım var-"

Sözünü kesti. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Nicole. İzin ver sana vereyim." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Yapabileceğimden emin değilim."

Vücudumdaki her hücre Damian Lancaster'ı arzuluyordu ama beynim seksin onun için hiçbir şey ifade etmediğini unutamıyordu. Bana kalkıp giyinebileceğini ve az önce becerdiği bir kadını arkasında bırakabileceğini söylemişti.

Ondan gelecek bu tür bir tepkiyle başa çıkabileceğimden emin değildim. Damian'ın yanında kendimi çok açıkta hissediyordum.

Bana her şeyi vaat etmesini ya da bir tür taahhütte bulunmasını beklemiyordum ama ona güvenmem gerekiyordu.

Yatağında geçirdiğim yoğun fiziksel zevk dolu bir geceden sonra o da benim kadar sarsılmasaydı ne hissederdim?

Damian geri çekildi ve alnımdan öptü. "Çok fazla düşünüyorsun, Nicole. Bana o güzel kafanın içinde ne olduğunu söyle."

*Seni
istiyorum.*

*Sana
ihtiyacım
var.*

Ve bu beni çok korkutuyor.

"Gündelik ilişkilerim yok, Damian. Ve yapmam gereken bir işim var."

Ellerini omuzlarıma koydu ve karanlık, düşünceli bir bakışla beni sabitledi. "Bunu istiyorsun Nicole. Bunu hissedemediğimi mi sanıyorsun? Vücudun *bunu* arzuluyor. Tıpkı benim gibi."

Bakışlarını sıkıca karşıladım. Artık aramızdaki çekimin etrafında dolanmayacaktım. "Evet. Seksin dünyayı yerinden oynatacağından hiç şüphem yok. Belki de bu gerçekleştikten *sonra* yanımda olacağına tam olarak güvenmiyorumdur."

Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde kalbim acıdı ve bu gece birbirimizin dünyasını sarsamayacağımız gerçeğinden dolayı sadece yenilmiş hissetmediğini hemen anladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sana böyle hissetmen için bir sebep verdim. Üzülme. Zamanlama çok boktan. Ama bunu düzeltereğim. Belki bazen saçmalıyorum ama sandığın gibi bir adam değilim Nicole. Zamanımız var. Bunu çözeceğiz. Bu tür bir çekim benim için de yeni, biliyorsun."

Bakışlarındaki çalkantıyı, tam olarak gizleyemediği belirsizliği gördüğümde neredeyse pes ediyordum.

Ona güvenmek *istediğimi*, belki de yavaş yavaş ilerleyebileceğimizi ve bu inkar edilemez kimyanın çılgınlığını birlikte keşfedebileceğimizi söylemeli miydim?

Ne yazık ki, bu şansı hiç yakalayamadım.

Damian gırtlaktan gelen bir hırıltıyla beni yavaşça bıraktı. "Bana güvenene kadar bekleyeceğim. Bunu hak ediyorsun." Elim tuttu. "Fikrimi değiştirmeden önce beni kapıya kadar götür ve buradan kov, kadın," dedi.

Onunla birlikte gittim ve ayrılmadan önce alnıma kısa bir öpücük kondurdu.

O gittiğinde kapıyı kapattım ve aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissederek kapıya yaslandım.

Gözlerimi kapattım ve kendimi yavaşça nefes almaya zorlayarak bedenimi ve zihnimi sakinleştirmeye çalıştım.

Eninde sonunda Damian Lancaster'a teslim olacaktım. Her gün beni ona güvenmeye daha da yaklaştıran bir şey yapıyordu.

Bu geceki erken ayrılışının onun hakkında ne söylediğini ve bu eylemlerin bana az önce neyi kanıtladığını bildiğinden çok şüpheliydim.

Beni yatağa atmak için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyor olmalıydı. Tanrım, beni bıraktığında neredeyse orada olacaktım.

Yine de güvenimi kazanmayı, beni unutturana kadar becermekten daha çok istiyordu. Beni uçurumun kenarına itebilirdi. Bunun yerine, ona tamamen güvenmediğim için geri çekildi.

"Ah, Damian," dedim şaşkın bir fısıltıyla, kendimi kapıdan kaldırıp mutfığa doğru yürürken. "Ne kadar tatlı olabileceğin hakkında hiçbir fikrin yok."

BÖLÜM 17

Damian

Ertesi sabah annemle telefonda konuşurken, "HAYIR, ANNE, şu anda ona gerçeği söyleyemem," dedim.

Nicole'un İngiltere halkı nezdindeki itibarımı artırmaya yönelik tüm planını açıklamıştım.

Nicole'e skandalın kaynağının ben değil Dylan olduğunu söylememe kısmı dışında tamamen aynı fikirdeydi.

"Bu doğru değil Damian. Sana yardım etmek için bu kadar uğraşıyorsa tüm gerçeği bilmeli. Kardeşlerin olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu annem.

En sevdiğim Patek Philippe saatimi bileğime takarken bıkkın bir nefes verdim. Bir kol saati koleksiyoncusu olduğumu söyleyemezdim ama hayatımı çok sıkı bir yükümlülükler çizelgesi içinde yaşadığım için çok fazla kol saatim vardı. "Leo'yu biliyor," dedim kısık bir ses tonuyla. "Bir ikizim olduğunu bilmiyor. Belli ki Dylan'ın varlığını internetten yok etmek için yazdığım devasa çek iyi harcanmış. Nicole onun hakkında tek kelime etmedi ve ben de ondan hiç bahsetmedim."

"Kardeşine olan sadakatin başını belaya sokacak," diye sertçe uyardı. "Peki aile fotoğraflarını nasıl açıklayacağım?"

"Onları indirelim mi?" Ben önerdim. Londra'daki evimde onun varlığına dair her türlü kanıtın ortadan kaldırıldığından çoktan emin olmuştum.

"Ona neden gerçeği söyleyemediğini anlamıyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Mutlaka birileri burada ondan bahsedecektir. Onun geçmişini tamamen silemezsin. Burada bir hayatı vardı Damian."

"Onun tüm hayatını silmek istemiyorum," diye homurdandım. "Ve kimse bana Dylan'dan bahsetmiyor. Asla. Sanırım çoğu insan onun nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmediği için acısıyla hâlâ başa çıkamadığını düşünüyor. Bu yüzden kimse bana onun hakkında tek kelime etmiyor. Muhtemelen onun yokluğunun hassas bir konu olduğunu düşünüyorlar ki bu da benim için sorun değil."

"Yine de risk almış olacaksın," diye beni uyardı.

"Bu almak istediğim bir risk," diye cevap verdim. "Nicole'ü sorma cesareti gösterebilecek insanların etrafında dolaştırabilir ve sormayacak olanlarla tanıştırabilirim. Resmi olarak benim için çalışmıyor anne, bu yüzden herhangi bir gizlilik anlaşması imzalamadı."

"Buna gerçekten ihtiyacın olduğunu düşünüyor musun Damian?" diye sorarken sesi daha yumuşaktı.

"Bunu riske atamam," diye cevap verdim. "Bu sadece benimle ilgili değil-"

"Biliyorum, biliyorum," diye araya girdi. "Dylan'a söz verdin. Sadece kardeşinin bu sözü seni manipüle etmek için kullandığını ne zaman anlayacağını merak ediyorum, Damian."

"Gerçekten bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Ona söz vermiş olmamdan yararlandı ama yine de onu lanet olası kurtların önüne atamam. Dylan benim ikizim. Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, o benim arkamı kollardı. Bunu yapacağını biliyorum."

Annem iç çekti. "Muhtemelen yapardı. Ve ben de ona şu anda sana söylediklerimin aynısını söyledim."

"Dylan kendine gelmeye başlamış gibi görünüyor anne. Beverly Hills'te kalıyor ve beladan uzak duruyor." Dylan'la her gün konuşuyordum ve biraz pişmanlık hissetmeye başlamıştım. "Nicole'le konuşursam, suçu ait olduğu yere atmam konusunda ısrar edeceğinden neredeyse eminim. O açık sözlü biri. Bence tüm plandan vazgeçecek ve adımı temize çıkarmak isteyecektir."

"O zaman mantıklı bir kadın," diye cevap verdi annem.

Daha önce demlediğim çayı içmek için mutfığa geçerken gülümsedim. "Hem de çok. Onu seveceksin."

Annem, "İçimde ondan hoşlandığına dair bir his var," diye tahmin yürüttü.

"Suçluyum," diye itiraf ettim. "Muhtemelen tanıdığım en olağanüstü kadınlardan biri."

Nicole'ü umursamıyormuş gibi davranmayacaktım bile. Annem bu yalanı daha ağzımdan çıkmadan fark ederdi.

"Neden onu buraya getirmenin tek amacının itibarını kurtarmak olmadığı hissine kapılıyorum?" diye sordu şüpheyle.

Çay bardağımı alırken sııttım. "O çok güzel. Açık sözlü. Zeki ve eğitilmiş. Onunla biraz zaman geçirmek *istersem* beni suçlayabilir misiniz?"

"Bu senin için normal değil Damian. Ailen ve Lancaster International dışında herhangi bir şeyi ne zaman önemsedin ki? Bence bu kadını *gerçekten* önemsiyorsun."

Bir oğul annesine bir kadınla sevişmeyi o kadar çok istediğini ve bunu yapmazsa taşaklarının düşecekmiş gibi hissettiğini nasıl söyler?

Beni sevgiyle büyüten kadına *bunu* nasıl açıklayacağımı bilemediğim için, "Ondan hoşlandığımı zaten itiraf ettim," dedim.

"Peki o da aynı şekilde hissediyor mu?" Annem sordu. Kalçamı mutfak tezgahına yasladım.

"Umarım öyledir."

Annemin derin bir nefes aldığını duydum. "Belki de ondan ne kadar çok şey sakladığını anladığında seni affeder."

"Bunu *asla* öğrenmeyeceğini umuyorum," diye açıkladım. "Bu iş bittiğinde Amerika'ya dönmek zorunda kalacak ve Dylan'ın da kendine çeki düzen verip Londra'ya döneceğini umuyorum, böylece Nicole'ün ajansının bir daha büyük yangınları söndürmesine gerek kalmayacak. Ashworth Kriz Yönetimi gelecekte bizim için sadece düzenli marka iyileştirme çalışmaları yapabilir."

"Peki Nicole ile ilişkinize ne olacak?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Umarım arkadaş kalırız." Bu sözleri söylerken bile tüm varlığım karşı çıktı ama bu duyguları bir kenara itmeye çalıştım.

"Ve bu senin için sorun olmayacak mı?"

Hayal kırıklığı içinde bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Başka seçeneğim var mı?"

Ŗu anda sırtım duvara dayanmış gibi hissediyordum. Nicole'u istiyordum ama ona şimdi gerçeği söylersem, Dylan hakkında yalan söylediğim için benden nefret etmesi kaçınılmazdı.

Açıkçası Nicole'n tepkisinden mi yoksa Dylan'ı ifşa etmesini engelleyecek hiçbir gizlilik sözleşmesi imzalamamış olmamızdan mı daha çok korktuğumdan emin değildim.

Lanet olsun! Belki ona hiçbir zaman doğrudan yalan söylememeye çalışmıştım, ama ona söylemediğim her şey de aynı derecede kötü değil miydi?

Kadının güvenini çok uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum ama bunu hak etmiyordum.

Ne kadar boktan bir durumdu?

Annem nihayet cevap vermeden önce hat bir süre sessiz kaldı. "Bir seçeneğin var Damian. Eğer kardeşine ve Lancaster International'a karşı olan görev ve yükümlülüklerini bir kenara bırakıp seçeneklerini değerlendirebilirsen. Kardeşin için tüm hayatını feda etme Damian. Aklı başında olsa bunu istemeyeceğini biliyorsun ve aileye geri dönme kararı onun olmalı, senin değil. Onunla telefonda konuştum. Bence haklı olabilirsin. Sonunda yola geliyor olabilir. Beni bu medya fırtınasının içine soktuğu için özür diledi. Sanırım onu yüzme havuzuna attığında ve elini zorladığında ona ulaşmış olabilirsin. Seninle gurur duyuyorum çünkü sonunda ayaklarını yere basıyorsun. Ama bunun yanında kendi hatalarının sorumluluğunu almasına da izin vermelisin."

Başımın ağrımmasını engellemek için bir elimi boynumdaki kaslara srttm. "Henüz buna hazır olup olmadığını bilmiyorum."

Dylan'dan iğrenmiş olabilirdim ama onu koruma arzum hâlâ çok güçlüydü. Ya sadece biraz daha zamana ihtiyaı varsa?

"Bırakana kadar bunu asla bilemeyeceksin," dedi annem sert bir sesle. "Sen iyi bir kardeş ve iyi bir evlatsın Damian. Her zaman yleydin. Her zaman her şeye ve herkese karşı sorumluluk duygunla hareket ettin - kendin hariç. Eğer bu kadından hoşlanıyorsan, ona gerçek seni tanıması için bir şans ver. Dylan'ın yaptıklarının senin yaptıkların olduğuna inandırarak bu işi berbat etme. Sana nasıl güvenebilir ki?"

"Bunu kendime milyonlarca kez sormadım mı sanıyorsun?" Homurdandım. "Hiçbir şeyi ciddiye almadığımı düşünmesini *istediğinden* değil. Ama Dylan benim kardeşim, ikizim ve birkaç yıl öncesine kadar en iyi arkadaşımdı. Ona öylece sırtımı dönmem."

"Tabii ki hayır. Onun yanında olacağız Damian. Hepimiz onu destekleyeceğiz. Ama en büyük oğlumun da kendi mutluluğunu bulmasını istemem çok mu yanlış?"

Ona artık mutluluğun neye benzediğinden o kadar da emin olmadığımı ve muhtemelen babam öldüğünden beri bunu deneyimlemediğimi söylemek istedim.

"Dylan gerçek hayatına geri döndüğünde ve aklı başına geldiğinde mutlu olacağım," dedim ona.

"Bunu yaptığında, bence Nicole'e karşı dürüst olmadığın için pişman olacaksın," diye düşündü.

"*Eğer yaparsa, anne, ne zaman değil.*"

"Oh, Damian," dedi, sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Bu hep bir *zaman* meselesiydi, *olup* olmayacağı değil. Yaşadığı her şeye rağmen Dylan güçlüdür. Asi oğlumun eve dönüş yolunu bulacağına dair en ufak bir şüphem bile olmadı. İnatçıdır ve kendini toparlaması uzun zaman alıyor ama durum *hiçbir zaman* umutsuz olmadı. İkiniz tek yumurta ikizi olsanız da kişilikleriniz çok farklı. Siz çocukken Dylan'ın surat asmasının ne kadar uzun sürdüğünü hatırlamıyor musunuz?"

Çocukluğumu düşündüğümde kaşlarım çatıldı. "Babamla senin, scooter kullanamayacak kadar küçük olduğu için ona scooter almasına izin vermediğiniz zaman gibi mi?"

Annem kıkırdadı. "Bu ve Dylan'ın istediğini elde edemediği diğer pek çok olay. Sanırım o scooter yüzünden bütün bir yıl boyunca asık suratıyla herkesi cezalandırdı. Ama bu asla senin tarzın değildi, oğlum. *Hayır* cevabını kabul ettin ve devam ettin."

Kaşlarımı çattım. "Zaman kaybetmenin bir anlamı olduğunu hiç düşünmemiştim. Sen ve babam bir kez hayır dediğinizde, fikrinizi değiştirdiğiniz bilinmiyordu."

"Aynen öyle. Ama kardeşinin surat asmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlaması uzun zaman aldı. O çocuk her zaman inatçıydı, ama

Saygısızlık etmedi, bu yüzden baban ve ben onun gitmesini bekledik. Şu anda Dylan'a her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Onu bekliyorum. Ama bir an bile *kaybettiğini* düşünmedim. Eninde sonunda kendi kafasından çıkamayacak kadar zeki biri."

"Ama o artık çocuk değil anne."

"Ancak o da bir o kadar inatçı," dedi sakince. "Bu Lancaster International'ı ilk terk edişi değil."

O haklıydı. Dylan'ın üniversiteden hemen sonra rakiplerimiz için çalışmaya başladığı iki yılı düşünürken çayımdan bir yudum aldım.

Daha riskli işlere girme konusunda ısrarcıydı çünkü büyük gelir potansiyelini görebiliyordu.

Babam reddetmişti.

Dylan, ailesine olan bağlılığının haklı olma arzusundan daha güçlü olduğuna karar vermeden önce bu kısıtlamaya karşı çıkmış ve birkaç yıl boyunca en büyük rakibimiz için çalışmıştı.

"Yani bunun büyük bir somurtma olduğunu mu düşünüyorsun?" Sırf bir şey anlatmak için hepimizi cehenneme attığına inanamayarak ona sordum.

"Hayır," diye üzüntüyle cevap verdi. "Sanırım hepimiz Dylan'ın ne kadar acı çektiğini biliyoruz. Onun için üzülüyorum Damian. O benim oğlum. Ama aynı zamanda ne kadar inatçı olabileceğini de biliyorum, bu yüzden bu tür bir acıyla başa çıkmak için zamana ihtiyacı olacağını biliyordum. Birinin onu dinlemesini istediğinde konuşuyoruz. Çok fazla konuşmaz. Ama iyi ve hazır olduğunda söyleyecek. Bu arada, tüm sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmandan nefret etmesem iyi bir anne olmazdım."

"Benim için fark etmez," dedim kısık sesle. "Sadece Dylan'ı geri istiyorum."

"Onu hiç kaybetmedin," diye beni rahatlattı. "Bekle ve gör."

"Gerçekten bundan kurtulacağını düşünüyor musun?" Umutsuzca sordum.

"Yapacağını biliyorum. O yüzden tüm hayatını onu bekleyerek geçirmeyi bırak Damian. Ve Tanrı aşkına, iyi bir kadınla olan şansını bir kenara atma. Artık gençleşmiyorum," dedi kararlılıkla.

Sırıttım. "Lütfen torunlarını daha yapmadan saymaya başlama. Sana daha kaç kere evlenmeyeceğimi söylemem gerekiyor?"

malzeme?"

"Saçmalık," diye karşı çıktı. "Sen her kadına harika bir koca olursun. Keşke şu işi halletsen de torunlarım için karını rahatsız etmeye başlasam."

"Evlenmeyi düşünmüyorum anne. Neden vazgeçmiyorsun ve bir süreliğine Leo'nun başının etini yemiyorsun?"

Ondan nadiren duyduğum bir ses çıkardı. "Bu çocuk asla uslanmayacak," diye yakındı. "Onu İngiltere'de bir ya da iki haftadan fazla zor tutuyorum. Yarın eve dönüyor ama uzun süre kalacağından şüpheliyim."

"Onu aramam gerekecek-"

"Boş ver," diye araya girdi annem. "Eğer bu saçma planı uygulamakta kararlıysan onu bilgilendiririm. Çalışanlardan da Dylan'dan bahsetmemelerini isteyeceğim ama nedenini söylemeyeceğim."

Çayımın son kalanını geri attım ve bardağı lavaboya koydum. "Sağ ol anne. Benim gitmem gerek. O resimleri indirmeyi unutma."

İsteksizce, "Yapacağım ama umarım ne yaptığını biliyorsundur, Damian. Kendini bundan kurtarmak zor olacak."

"Sen bir şeftalisin, anne. Bunu sana son zamanlarda söylemiş miydim? Nicole'u getireyim de onunla tanış."

"Beni pohpohlayıp boyun eğdirmeye çalışma, Damian Lancaster," dedi uğursuz bir ses tonuyla. "Ve o kızı öylece getirmeyeceksin. Onu bana getireceksin. Eğer tatlı bir aşk hikâyesi satmaya çalışıyorsan senin evinde kalamaz. Ayrıca, aynı çalışma programını sürdürürsen orada seninle birlikte sıkılır. Sanırım baban öldüğünden beri ilk sosyal etkinliği düzenlemenin zamanı geldi. Ve senin adına bazı hayır etkinliği davetlerini kabul edeceğim. Basın zaten tüm büyük, önemli etkinliklerde olacak ve tanınmış bir ailenin haber değeri taşıyan bir şey yapmasını umacak."

Başım tekrar ağrımaya başladığında sertçe yutkundum. Babam gitmişti, bu yüzden annemin daha fazla eğlenmek zorunda kalması için hiçbir neden yoktu. "Bunu yapman için hiçbir neden yok-"

"Her türlü sebep var. Ben hâlâ Hollingsworth Düşesi'yim ve oğlumun bir aşkı var. Sanırım bu korkunç malikânede yeterince üzüntü yaşandı. Leo katılmak için burada olacak. Lütfen tüm bu planda mutlu anneyi oynayamayacağımı düşünmeyin. Bunca yıldır düşes rolünü gayet iyi yerine getirdim."

Az önce söylediği hiçbir şey hakkında onunla tartışamazdım. Bir zamanlar Surrey'deki malikânemiz muazzam sosyal etkinliklere ev sahipliği yapmış ve çoğu zaman kahkahalar, müzik ve partilerle dolup taşmıştı.

Ailem ve arkadaşlarımla çevrili bir şekilde büyüdüm.

Sanırım son beş yıl boyunca mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Annem sosyal ortamlara katılmayı bırakmıştı ve babamı kaybettiğimizde tüm malikane sessizliğe bürünmüştü.

Tam da babamı kaybetmenin acısı hafiflemeye başlamışken *Dylan'ın* sorunları başlamıştı, bu yüzden yasın o boş yalnızlığını gerçekten terk etmek için hiçbir girişim ya da istek olmamıştı.

"Gerçekten bir etkinliğe ev sahipliği mi yapmak *istiyorsun?*" Şaşkınlıkla sordum.

"Sizi daha hızlı evlendirecekse, her gece bir tane yaparım," dedi dostça. "Bazı züppeleri ağırlamaktan kaçınamam ama sosyal çevremizdeki herkes iğrenç bir kalles değil."

"Kesinlikle acımasızsın," dedim bir kahkaha atarak. "O kızı bana getir, ne kadar ısrarcı olabileceğimi göreceksin," dedi. dalga geçti.

"Sanırım ben de malikânede kalacağım," dedim, Nicole'ü tamamen onun ellerine bırakmak konusunda biraz gergindim.

"Mükemmel. Yakında ikinizle de görüşeceğim."

Annem bağlantıyı kesti ama benim de aynısını yapmam birkaç saniye sürdü.

Sonunda cep telefonumu cebime attığımda, annemin sonunda ciddi emekliliğinden çıkmasına sevindim mi yoksa tamamen dehşete mi kapıldım emin değildim.

BÖLÜM 18

Damian

"Londra'ya özel bir jetle uçtuğuma İNANAMIYORUM! Tek yolcu olmamız çok garip hissettiriyor. Bu uçak harika, Damian. Lüks bir ev gibi hissettiriyor!" Nicole, biz kalkışa hazırlanırken koltuğundan zıplayacakmış gibi bakarak haykırdı.

Sarı atkuyruğu heyecandan bir aşağı bir yukarı zıplıyordu ve güzel yüzü kızarmış, şaşkın bir ifadeyle başını bana doğru çevirmişti.

Onu izlerken göğsüm de en az başım kadar ağrımaya başladı.

Gülümsüyordu ve lanet olsun! O gülümseme beni etkiledi. Hem de her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Nicole'ün genel olarak hayata dair coşkusu muhtemelen beni ona çeken pek çok şeyden biriydi.

Onu ilk gördüğüm an dışında, her zaman hayattan heyecan duyardı. Benimle tartışırken bile tutkuluydu ve o kadar duygu doluydu ki, uzanıp onu yakalamak, kendime yakın tutmak istedim, böylece o canlı kişiliğin bir kısmı *bana* da bulaşacaktı.

Benim için hayat iş, görev ve zorunluluklardan ibaretti. Başka hiçbir şeye zamanım yoktu ama bu, babamın ölümünden önceki gibi mutlu olmayı *dilemediğim* anlamına gelmiyordu.

Özel uçuş ayrıcalığını hiç düşünmemiştim bile. Bunu her zaman yapardım. Ama Nicole'ü izlerken *onun* heyecanını neredeyse hissedebiliyordum ve bu deneyim benim için ikinci doğa olsa da muhtemelen bunu paylaşabilirdim.

"Transatlantik Havayolları artık senin için yeterince iyi değil mi?" Şaka yaptım.

"Uçmayı çok severim," diye yanıtladı neşeyle. "Ve business class'a gitmek biraz savurganlık oldu çünkü uçuş çok uzundu. Dürüst olmak gerekirse, uçağa binmeden önce

Annemin işi yüzünden neredeyse hiç uçamadım. Yakıt ikmali için durmamız gerekecek mi?"

Londra'ya business class bilet aldığı için rahatlamıştım. Eğer almasaydı, asla tanışamayacaktık. "Hayır. Doğrudan Heathrow'a gideceğiz."

Özel jetimin tasarımının çok uzman mühendislerin birkaç yılını aldığını ya da şu anda uçan en hızlı ve en maliyetli uçaklardan biri olduğunu söylemek istemedim.

Önemli değildi.

Yüzündeki sevinç, uçağın özelliklerinden çok daha önemliydi.

Sonunda, özel uçakta bir sinema odası, büyük bir ana süit ve isteyebileceği her türlü kolaylığın bulunduğunu anlayacaktı.

Şimdilik tek önemseddiği, ikimizin ve muhtemelen en yakın kırk kadar arkadaşının rahatlıkla oturabileceği geniş ve lüks kabindi.

Taba rengi deri koltuğundan fırlamadan önce uzanıp emniyet kemerini bağladım. "Yola çıkıyoruz," diye bilgilendirdim onu.

Kemerini bağladıktan sonra onun yanındaki koltukta arkama yaslandım ve kendi kemerimi bağladım.

İç çekerek yerine oturdu. "Londra'ya geri döneceğime inanamıyorum. Bu sefer gerçekten biraz gezmek istiyorum."

Gözlerimi kapatırken gülümsedim. "Görmek istediğin her şeyi görmeni sağlayacağım. Bu sefer tüp yok."

Havalandığımızda sessizdi ama havalandıktan sonra "İyi misin?" diye sordu. İyi uyumuş gibi görünmüyorsun."

Aslında Dylan radardan düştüğünden beri bir seferde birkaç saatten fazla uyumamıştım. "Biraz başım ağrıyor."

Biraz baş ağrısı demek hafif kalır. Ama stres baş ağrıları yeni bir şey değildi. Çoğu zaman onlarla yaşamayı öğrenmiştim ama bugünkü ağrı şimdiye kadar yaşadıklarımın en kötüsüydü.

Annemle konuştuktan sonra, rahatsızlığım giderek işkenceye dönüştü. O kadar kötüydü ki zar zor çalışabiliyordum.

Elini kolumda hissettim. "Migren mi?"

"Hayır. Sadece gergin bir baş ağrısı sanırım. İyi olacağım. Birkaç aspirin aldım. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var." Açıklamam kendi kulaklarıma bile fazla zorlama gelmişti.

Nicole'ün sıcak avuç içi çenemi hafifçe okşarken, "Biraz solgun görünüyorsun, Damian. Bekle biraz."

Kaptan irtifaya ulaşmıştı, bu yüzden Nicole koltuğuna hapsolmemişti. Kemerini çözdüğünü ve ayağa kalktığını duydum.

"Nereye gidiyorsun?" İtiraz edercesine sordum. Çok uzağa gidebilecek gibi değildi ama kıcıımı kaldırıp ona etrafı göstermem gerektiğini hissediyordum.

"Kımıldama," diye talimat verdi uzaktan.

Bir gözümü açtım ve onu uçuşa atanan görevliyle sohbet ederken gördüm; Claire adında çok tatlı, becerikli, orta yaşlı bir kadındı ve ticari uçuşlarda sürdürmek zorunda olduğu sıkı programdan emekli olmayı düşündüğü için Transatlantik'ten çılmışım.

Claire neredeyse otuz yıldır havayolu şirketimde çalışıyordu, bu yüzden onu benim için *yarı zamanlı çalışmasının* çok daha kolay olacağına ikna etmişim.

Uçuştan önce aldığım aspirinin kısa sürede etkisini göstermesini umarak gözümü tekrar kapattım.

Nicole sonunda koltuğuna geri döndü ve omzuma nazik bir el koydu. "İşte, Damian. Al bunları."

Başımı kaldırdım ve elindeki suyu ve hapları aldım. "Zaten biraz aspirin aldım."

Başını iki yana salladı. "İbuprofen daha çok işe yarar. İltihap önleyicidir. Sadece al."

İtiraz etmedim. Hapları ağzıma attım ve peşinden bir yudum su içtim.

Nicole bardağı benden aldı. "Annemin de böyle baş ağrıları olurdu," dedi. "Onun için berbat bir durumdu. Bu odada düşünüş var mı?"

Yüzen otel mi? Boş ver. Kendim kontrol edeceğim. Sadece bir süre dinlen." "Nicole, ben iyi olacağım," dedim ona.

Cevap vermeyince çoktan keşfe çıktığını anladım.

Beş dakika sonra, usulca yerine oturduğunu hissettim. Konuşurken sesi yumuşaktı. "Aman Tanrım. Burası beş yıldızlı bir otel gibi."

Görünüşe göre, ana süiti, ana banyoyu ve muhtemelen tiyatro odasını da bulmuştu. "Uçarken rahat olmayı severim, ki bu oldukça sık olur."

"Arkadaki o kocaman yatakta hiç vakit geçiriyor musun?" diye sordu kuru bir sesle.

Yorumuyla ilgili müstehcen bir şaka yapmak istedim ama bunu yapacak enerjiyi kendimde bulamadım. "Ara sıra orada uyuyorum, evet."

"Kestirmekten daha fazlasını yapmalısın," diye azarladı. "Seni rahatlatacak sıcak bir duşa ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var. Her şey çok farklı olacak. Hadi seni duşa sokalım."

Elimi çektiğini hissettim ve sikim birden onun niyetiyle *ilgilenmeye* başladı. Görünüşe göre, dayanılmaz sefalet bile sikimin Nicole'e tepki vermesini engelleyemiyordu.

Gözlerimi açtım. "Beni soymayı mı planlıyorsun?"

Bana kaşlarını çattı, bundan hiç hoşlanmadığıma karar verdim. "Sana yardım edeceğim. Benimle gel."

Belli ki bu ima onun aklından uçup gitmişti çünkü odak noktası benim kötü baş ağrımı tedavi etmekte.

Bu da ne demek oluyor? Kıyafetlerimi çıkarmama yardım edecekse onu takip etmeye fazlasıyla istekliydim.

Bunu kendim yapamayacağımdan değil, ama Nicole'ün acımı dindirmek için ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum.

Emniyet kemerinin klipsini hızla çözdüm, ayağa kalktım ve onu uçağın arkasına kadar takip ettim.

Kimsenin *bana* yardım etmeye çalışmasına alışık olmadığımdan emindim, ama onun şefkatli ilgisinden etkilendiğimi inkar edemezdim. Annemden başka bir kadın benim için herhangi bir nedenle endişelenmeyeli ne kadar olmuştu?

Acıdan dolayı beynim biraz bulanıktı ama cinsel açıdan her zaman çok yetenekli olduğum için hiçbir kadının fiziksel sağlığını gerçekten önemsemediğinden oldukça emindim.

Ama bu... tüm bu şefkatli sevgi olayı yepyeni bir şeydi ve bununla nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değildim. Tamam, Nicole'den bunu duymak *hoşuma* gitmiyor değildi ama nasıl karşılık vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ana odanın kapısını arkamdan kapattı. "Hadi seni soyalım."

Ses tonunda kesinlikle hiçbir yapmacıklık yoktu. Nazik sesi, sadece bana yardım etmek isteyen bir kadının sesiydi.

Birden, ne kadar ileri gidebileceğini görmek için onunla oynadığım için kendimi tam bir otuzbirci gibi hissettim.

Kabul ediyorum, başım çatlıyordu ve uykusuzluğum beni yakaladığı için biraz midem bulanıyordu, ama tam olarak *sakat değildim*.

"Belki de biraz uzanmalıyım," diye mırıldandım. Suçluluk duygusu vicdanımla cehennemini oynamaya başlamıştı.

Bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Kesinlikle olmaz. Sıcak bir duşa ihtiyacın var ve *sonra* iyi bir uyku çekebilirsin, sadece kestirmek değil. Bayılmadan önce o kaslarını gevşetmelisin. Daha iyi ve daha uzun uyursun. Uyandığınızda baş ağrınız tamamen geçmiş olmalı. Yenilmez değilsin Damian, öyle olduğunu düşünsen bile."

Sıcak duşlardan vebadan kaçır gibi kaçındığım için neredeyse ağlayacaktım. Birkaç saatlik uykudan sonra beynimin çalışmasını sağlamak için her sabah *soğuk* suya girdim.

Beyaz düğmeli gömleğimin düğmelerini çözmeye başladığında, muhteşem TNT paketimi durdurmak için çaresizce izledim.

Vay anasını! Beni bir saniye bile düşünmeden soyacaktı.

Açık gömleği omuzlarımdan üzerinden itti ve yere düşmeden yakaladı. Hızlıca katladı ve yakındaki bir şifonyerin üzerine bıraktı.

"Benimle gel," dedi elimi tekrar tutarken birliklerine komuta eden bir general gibi.

Onu banyoya kadar takip ederken, duşu açmasını izlerken ve sonra tekrar benimle yüzleşip kot pantolonumun üst düğmesini tuttuğunda yanaklarının pembe parıltısını gözlemlerken tek bir şikayette bulunmadım.

Büyülenmiş bir halde, o her düğmeyi çekip çıkarırken kılımı bile kıpırdatmadım, ki bu muhtemelen şu anda çok daha zordu çünkü sikim onun parmaklarının fermuarıma dokunuşunu heyecanla karşılıyordu.

"Nicole," dedim boğuk bir iniltiyle. "Ben bitirebilirim."

Beni öldürüyordu. Başım mengeneyle sıkışmış gibi hissetsem de, ellerinin tam olarak olmasını istediğim yerde olduğu gerçeğini görmezden gelemezdim. En azından neredeyse.

"Bırak sana yardım edeyim, Damian. İnatçı olma," diye azarladı kot pantolonu bacaklarımdan aşağı iterken.

Devasa ereksiyonumu fark etmemesinin mümkün olmadığını biliyordum ama belli ki bunu görmezden gelmeye karar vermişti.

İtiraf etmeliyim ki, şu anda başım ne kadar ağrıyor olursa olsun, bu durum beni biraz rahatsız etti.

Ayaklarımdan dibinde diz çökmüş olan ona baktım ve onun orada soyunmama yardım etmekten çok daha farklı bir nedenle bulunduğunu hayal etmek zor değildi.

Kahretsin, evet, aklım *oraya* gidiyordu. Tanrı aşkına, ben kırmızı kanlı bir erkektim ve Nicole cinsel fantezilerimin her birinin yıldızıydı.

Oraya nasıl gitmem?

Duş suyunu test etmek için ayağa kalktığı anda sinirli bir inilti tuttum.

"Hava güzel ve sıcak," diye açıkladı bana dönerken. "Seninle kalmamı ister misin?"

İlk defa sesi biraz endişeli geliyordu. "Hayır,"

diye cevap verdim boğuk bir ses tonuyla. "Ben

hallederim."

Boxer k lotumu indirmesini ve acı verici bir Şekilde kalkmış siki mi selamlamasını ne kadar istesem de, bunu yapacak durumda olmadığımı biliyordum ve ona vermek istediğim son Şey cansız bir sevişmeydi.

Onu ilk  ığlık  ığlığa orgazmına s r klediğimde ve ondan sonra ona her dokunduğumda t m ve b l nmemiş dikkatimi hak ediyordu.

Nicole, bir erkeğin acele etmemesi gereken bir kadındı, bu y zden onun dolgun, etli dudaklarından  ıkarabileceği her boğuk  ığlığın tadını  ıkarabilirdi.

Tamam, *bir adam* değil. *Ben. Sadece ben.* Onu *benden* başka biriyle hayal etmeyi hi  istemedim.

Hi .

"Dışarıda bekleyeceğim," dedi teredd tle. "Bana ihtiya ın olursa ararsın."

Gitmeye başladığında elini uzattım. Elimi onun elinin etrafına sararken boğuk bir sesle "Nicole," dedim. "Teşekk rl r."

Zavallı k  ıma yardım etmeye  alıştığı i in kendini garip hissetmesini istemedim.

Elini kaldırdım ve bırakmadan  nce minnetle  pt m.

"Acele etme," diye ısrar etti. "Kaslarını gevşetmeye  alış."

Başımı salladım ve o da d n p gitti.

Boxer k lotumu  ıkardım ve buharlı duşa girdim. Korkun  bir baş ağrısının acısını hafifletmeme yardım etmekten başka bir Şey yapma arzusuyla yanıp tutuşan bir kadın tarafından tamamen aşağılanmıştım.

BÖLÜM 19

Nicole

DAMIAN uyuduktan sonra, uçakta olmak için gülünç derecede büyük olan duştan yararlandım ve bir çift uyku şortu ve hafif pamuklu bir tişört giydim.

Bir şeye ihtiyacı olursa diye yanında kalacaktım ve doğrusu ben de oldukça yorgundum.

Bir gece önce pek uyuyamamıştım. Her şeyi topladıktan sonra nihayet yatağıma girdiğimde hâlâ huzursuzdum.

Kalkması gerekebilir diye banyoda loş bir gece lambası bıraktım ve sonra Damian'ı uyandıracak kadar gürültü yapmamaya dikkat ederek banyonun kapısını açtım.

Yatak odası tamamen karanlıktı ama Damian'ın o büyük boy yatağa düşmeden hemen önce nasıl görüldüğünü hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Damian gibi bir adamı soymanın ne kadar akıllıca olduğunu düşünmeden onu gerçekten de bir çift boxer külotuna kadar soymuş muydum?

Evet, yaptım ve gerekirse hepsini tekrar yapardım.

Kulübede gözlerini kapatmadan önce gözlerinde gördüğüm kırılگانlık kalbimi acıtmıştı.

İlk kez emir vermiyor ya da kibirli bir milyarder maskesinin ardına saklanmıyordu.

O sadece acı çeken bir adamdı, belli ki zayıflatıcı stres baş ağrılarından korkunç derecede muzdaripti ve hiçbir sorun yokmuş gibi devam etmeye çalışıyordu.

Belirtileri hemen fark etmiştim çünkü annem de bekâr bir anne ve evin tek geçimini sağlayan kişi olmanın getirdiği sorumluluklar onu bunalttığında aynı belirtilerden muzdarip olmuştu.

Damian'ın normalde sıcak olan, doğal olarak bronzlaşmış teni o kadar kül rengine bürünmüştü ki bu biraz korkutucuydu ve gerginlik ve acı çizgileri güçlü yüz hatlarını gölgelemişti.

Ne pahasına olursa olsun ona yardım etme içgüdüsünü takip etmiştim.

Evet, ona aspirinden çok daha fazla yardımcı olacak bir şey aldıktan sonra onu sıcak bir duş alması için banyoya sürükledim.

Sonunda ana banyodan çıktığında rengi yerine gelmişti ama yorgunluğu hâlâ çok belirgindi, bu yüzden uyuması için ısrar ettim.

Dürüst olmak gerekirse, Damian'ın sessizce acı çekmeye razı olması beni biraz kızdırdı.

Biraz baş ağrısı, kıcımlın kenarı!

İnatçı adam günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Damian Lancaster kabul etmek istese de istemese de kırılma noktasına ulaşmıştı.

Görünüşe göre ailesindeki herkes ve tüm çalışanları için oradaydı, ama merak etmek zorundaydım: Damian Lancaster için dünyada kim oradaydı?

Omurgamı dikleştirdim. *Ben. Kendine dikkat ettiğinden emin olmak için orada olacağım.*

Eğer bu inatçı adama başka kimse bakmayacaksa, *ben* bakacaktım. Kimse onun bir robot olmadığını ve zaman zaman diğer insanlar gibi uyuması, yemek yemesi ve kendine bakması gerektiğini göremiyorsa, ona tamamen yenilmez olmadığını hatırlatırdım.

İri, ağzımın suyunu akıtan vücudundaki giysileri çıkarırken ortaya çıkardıklarını hatırlayınca yumuşak bir iç geçirdim.

Bunu düşünmemeye çalışmışım. Gerçekten de öyle. Ama savunmasız ya da değil, Damian Lancaster'ın neredeyse çıplak olması görülmeye değer bir manzaraydı.

Adamın tüm o özel gömleklerin altında karın kasları barındırdığı konusunda tamamen haklıydım. Eğer asıl amacım onun acısını dindirmek olmasaydı, eminim ki ağzım açık kalır ve aç bir hayvan gibi salyalarını akardı.

Damian tek kelimeyle... güzeldi ve kot pantolonunu çıkarırken parmaklarımın altında hissettiğim oldukça büyük, sert paketi açmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Beni engelleyen tek şey, şu anda bana cinsel anlamda ihtiyacı *olmadığı* gerçeği idi.

Huzura ihtiyacı vardı.

Gerçek Damian'ın son derece nadir bir görüntüsü olduğunu bildiğim şey için bir savunucuya ihtiyacı vardı.

Ama Tanrım, gözlerim vardı ve onu tüm o erkek ateşiyle görüp de vücudumun *buna* tepki vermemesi mümkün değildi.

Yarı çıplak Damian Lancaster, her kadının ateşli fantezilerinin vücut bulmuş haliydi.

"Nicole," diye mırıldandı Damian, sesi yarı uyanıkmış gibi çıkıyordu.

Sesi beni ürküttü ve düşüncelerimden uzaklaştırdı. *Dilini ağzına geri sok, Nicole.*

Endişeyle sessizce yatağa yaklaştım. "Uyu Damian," dedim kısık bir sesle.

"Saçlarını aç t ı ğ ı n d a işte böyle görünüyorsun. Gerçekten. Seksi bir melek gibi görünüyorsun," diye homurdandı.

Hala nemli olan saçlarıma dokunmak için uzandığımda birden banyodan gelen ışık huzmesinin içinde durduğumu fark ettim. Sarı bukleler omuzlarımın üzerinden dökülüyordu.

Yorganı kaldırdım ve yatağın diğer tarafına geçtim. "Beni bir melek kıyaslıyorsan halüsinasyon görüyorsun," dedim hafifçe. "Biraz uyu."

"Çok uzaktasın," dedi boğuk bir sesle, güçlü bir kolunu uzatıp beni yatağın kendi tarafına öyle kolay çekti ki, ortalama bir kadından daha ağır olduğumu neredeyse unutuyordum.

Sıcaklığı beni ısıtılmış bir battaniye gibi sararken memnuniyet dolu bir iç çektim.

Beni kaşıklarken iki kaslı kolunu etrafıma sardı ve ben de sırtımı onun ön tarafına yasladım.

Tanrım, o kadar harika kokuyordu ki, düşün sürdüğü pahalı kolonyanın kalıntılarını temizlediğini bilmeme rağmen.

Kokusu misk gibi, çiğ ve Damian'a özgü bir kokuydu.

Nefesinin sıcaklığını boynumda hissettiğimde bedenim titredi.

Damian'a şu anda olduğumdan çok daha fazla yaklaşmak için duyduğum ilkel ihtiyaçla içim acımasızca sıkıştı ama bu bedensel içgüdünün geçmesine izin verdim.

Elleri vücudumun üzerinde tembelce dolaştı -karnım, kalçalarım, uyluklarımın yanları- ve sonra göğüslerimin altına yerleşti.

Sıcak bir okşayışın tadını çıkaran bir kedi gibi ona doğru eğilmek istedim ama Damian'ın yarı uykuda olduğunu bildiğim için kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

"Burası senin ait olduğun yer Nicole," diye mırıldandı kulağımın dibinde. "Benimle birlikte. Sanırım seni gördüğüm andan beri bunu biliyordum. *Siktir!* Çok iyi hissediyorsun. Çok güzel kokuyorsun. Seni tam olarak istediğim yere getirdim ve şu anda bu konuda yapabileceğim tek bir lanet şey bile yok."

Kollarımı onun kollarına doladım, sanki beni bırakmasını engellemek ister gibiydim. "Git uyu, seni aptal adam," diye azarladım. "Şu anda istediğim tek şey sonunda dinlenmiş olman."

Damian tehlikeli değildi ama bu tehdit geçici olarak dizginlenmişti. Zengin ya da değil, güçlü ya da değil, unvanlı ya da değil... Damian sadece bir erkekti. Kabul ediyorum, müthiş bir erkek *örneğiydi*, ama yanılabılırdi, ki bu benim için talihsizlikti, çünkü bu onu daha da çekici kılıyordu.

Damian kısık bir inilti çıkardı. "Senin düzgün kıcın benim acı verici sertlikteki sikime yapışmışken uyuyabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Cehennem işkencesi gibi."

Tutuşundan kurtulmak için gönülsüz bir girişimde bulundum.

"Hareket edebilirim." "Sakın buna cüret etme," diye cevap verdi alçak bir hırıltıyla. "Gelip seni bulacağım."

"Demek işkenceyi seviyorsun?" Ona yaslanırken usulca alay ettim.

Damian bana kendimi dünyanın en arzulanen kadını gibi hissettiriyordu ve içimdeki tanrıçayı ortaya çıkarıyor gibiydi.

İçimde bir tanrıça *olduğunu* kim bilebilirdi ki?

"Görünüşe göre bu eğilimimi ancak seninle tanıştığımdan beri fark etmişim," diye mutsuzca gürlledi. "Şimdi, bundan zevk alıyor gibiyim."

Odanın karanlığına gülümsedim. "Yaşayacaksın. Uyumaya git."

"Oldukça otoriter olmaya başladın," diye gözlemledi.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Hafifçe sordum. Damian'la tartışmak konusunda çok daha cesur olmaya başladığım gerçeğini seviyordum. Dürüst olmak gerekirse, onunla bu tür bir özgürlüğün tadını çıkarmaya başlamıştım.

"Hiç de değil," diye yanıtladı. "Sanırım şımarıklığından hoşlanmaya başlıyorum."

"En başından beri beni gerçekten çekici buluyor muydun?" Sormaktan kendimi alamayarak sorguladım.

Saçlarıma dokunarak hafifçe başını salladığını hissedebiliyordum. "O kadar ki, bu tür bir anlık çekimle ne yapacağımı tam olarak bilemedim, güzelim. Genelde tanımadığım bir kadınla sohbet eden biri değilimdir. Normalde ticari bir uçuşta çalışırım. Sonuçta müşterilerimin nasıl bir deneyim yaşadığını gözlemlemek için oradaydım."

Muhtemelen birden fazla kadınla seks partisi yapmak isteyen bir adamın tek bir kadınla konuşmaktan çekindiğine nasıl inanabilirdim? Yine de bir şekilde Damian'ın normalde cinsel zevkini önceliği haline getirmeyen saçma sapan bir iş adamı olduğuna inanmaya başlamıştım. Hem de hiç.

"Yani mesajlarımı okumak senin için sıra dışı bir şey miydi?" "Benim için korkunç bir davranış," diye açıkladı. "Ama kendimi durduramadım. I "Neden bu kadar sıkıntılı görüldüğünü bilmek istedim, tatlım." "Tamamen yabancıydım," diye hatırlattım ona.

"Bana yabancı değildiniz," diye cevap verdi. "Neden böyle hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum ama işte. Alışkın olmayan bir adamı büyülediniz

taşaklarından tutulup dolaştırılıyor."

"Sen de yabancı biri gibi görünmüyordun," diye itiraf ettim. "Sende tanıdık ama yabancı olmayan bir şeyler vardı. Sanırım uçuşta sana güvenmek içgüdüsel bir davranıştı. Normalde alkole fazla düşkün değilimdir ya da iyi tanımadığım birine hayat hikâyemi anlatmam. Ama sen haklıydın. Uzun uçak yolculuğunda tek başımayken konuşacak birini istiyordum. Ama yanımda oturan sen olmasaydın, çenemi kapalı tutardım. Beni dinledin, tüm dikkatini bana verdin. Beni gerçekten dinleyen, söyleyeceklerimin önemli olduğunu düşünen bir erkekle hiç karşılaşmamıştım."

"Seninle birlikte olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında olmayan bir adama asla razı olma, Nicole," dedi.

"Hiçbirinin kendini şanslı hissettiğini sanmıyorum," diye geçirdim içimden, hayatımdaki tüm gönülsüz erkekleri düşünerek.

"Aptallar. Hepsi," dedi sinirli bir şekilde.

Daha geniş gülümsedim. "Hiçbiri beni çılgılık çılgılığa orgazm etmediği için mi?"

"Hayır," diye kabaca cevap verdi. "Çünkü sana *sahiptiler* ve senin ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunu asla takdir etmediler."

Sözleri kalbimi sızlattı. "Bazen seninle nasıl başa çıkacağımdan pek emin olamıyorum," diye itiraf ettim. "Bende hiç kimsenin görmediği şeyleri görüyorsun ve bu biraz korkutucu. Ben tam olarak bir femme fatale değilim, Damian. Kendimi küçümsemiyorum ama senin gibi erkekler benim gibi bir kadını çekici bulmuyor. Onlar süper modellerle, A-list aktrislerle ya da diğer zengin, muhteşem sosyetiklerle çıkarlar. Küçük bir işletmesi olan ve bir plajda arkadaşlarıyla latte yudumlarırken son derece mutlu olan sıradan bir kadınla değil."

"Süper modellerle çıktım," dedi erkeksi bir iç çekişle. "Ağızlarına attıkları her bir kaloriyi düşünmeden bir yemeğin tadını çıkaramazlar. Acı verici derecede sıkıcı ve çoğu zaman sürekli mutsuzlar. Aynı şey A listesindeki aktrisler ve sosyal elitler için de geçerli. Çoğu için dış görünüş önemlidir ve benim için gerçekten önemli değildir."

"Lütfen bana insanların sizi nasıl algıladığını önemsemediğinizi söylemeyin. Eğer yapmasaydın, şu anda burada olmazdım."

"Belki de sadece umursuyor *gibi görünüyorumdur*," diye önerdi. "Böylece seninle daha fazla zaman geçirebilir ve seni yatağıma alabilirim."

Bedenim küçük bir ürperti bıraktı. "Ben zaten senin yatağındayım."

"Hatırlatma bana," dedi homurdanarak. "Ve sana iyi bir sevişme yaşatacak durumda değilim."

Bir anlığına, Damian'ın beni anlamsızca becermek için duyduğu açıklanamaz arzusun sıcaklığının tadını çıkarmaya bıraktım kendimi. "Beni isteme şeklini seviyorum."

"Beğenmene sevindim, çünkü bu *beni* delirtiyor," diye huysuzca cevap verdi.

Aslında onun kendini küçümseyen ses tonuna kıkırdadım ve ben *hiç* kıkırdamadı. "Sana inanmaya başlıyorum," dedim ona ve bu doğrudu.

Damian'ı olduğu gibi kabul etseydim ve onun hakkında bildiğim her şeyi kişisel olarak değerlendireseydim, bir kadına *nadiren* zaman ayıran, ayırdığında da kısa süren ve diğer yükümlülüklerinin arasında kalan, havasız, işkolik bir takım elbiseli olduğunu söyledim.

Onun hakkında bildiğim tek bir şey bile onu bir tür kadın avcısı olarak göstermiyordu.

Damian sonunda tamamen hareketsizdi ve birkaç dakika içinde nefes alış verişinin düzleştiğini hissedebiliyordum, bu da bana çok ihtiyaç duyduğu uykunun onu alıp götürmesine izin verdiğini söylüyordu.

Ona doğru sokulurken dikkatliydim ama o bu hareketi hissetmiş gibiydi ve bana daha sıkı sarıldı.

Vücudumu gevşettim ve kendimi onun kaya gibi sert göğsüne, karnına ve güçlü kalçalarına yapıştırmanın zevkine bıraktım.

Vücudum ona hâlâ zar zor zapt edebildiğim bir şiddetle ihtiyaç duyuyor olabilirdi ama uykuya dalarken *kalbim* tam olarak dinlendiğim yerden memnundu.

BÖLÜM 20

Damian

"HAZIR MISIN?" Annemin evinin uzun, dairesel yoluna girdiğimizde Nicole'e sordum.

Gazeteci grubunu garaj yolunun sonunda bırakmıştık. Kapıdan içeri girmelerine izin verilmiyordu.

Nicole'un gözleri büyüdü. "Yaşadığınız yer burası mı? Bir evden çok bir kaleye benziyor."

Bakışlarımı Lancaster'daki kır evi Hollingsworth House'un etkileyici taş işçiliğine çevirdim.

Benim için büyüdüğüm evden başka bir şey değildi ama Nicole'ün şaşkın bakışlarını anlayabildiğimi sanıyordum.

Birincisi, mülk özellikle İngiliz standartlarına göre çok büyüktü ve muhtemelen biraz heybetliydi. Evin ön cephesindeki taş işçiliğinin bir kısmı orijinaldi, ancak tüm mülk zaman içinde eklenmiş, titizlikle yeniden modellenmiş ve güncellenmişti.

"On yedinci yüzyıldan beri aileme ait," diye açıkladım. "Her nesil kendi damgasını vurdu, değiştirdi ya da bir şeyler ekledi, bu yüzden korkarım ki bir zevkler karmaşası."

"Bu... olağanüstü," diye mırıldandı.

Nicole'ün hâlâ arabanın penceresinden eve baktığını fark ettiğimde sııttım.

Phantom'un deri koltuğundan fırladım ve arabanın Nicole'ün tarafına doğru koştum. "Gidelim o zaman," dedim elini tutup geniş araziye görmesini engellerken.

Eğer vücudunu harekete geçirmedim, bütün gününü çocukluğumun geçtiği eve bakarak geçirecekti.

Araçtan indikten sonra üzerindeki kırmızı elbiseyi endişeyle düzeltti. "Annenin bu planı tamamen anladığından emin misin?"

Nicole meydan okumaktan çekinecek bir kadın değildi ve ben de onun kendinden emin olmadığını görmekten hoşlanmıyordum. "Kesinlikle. Bir etkinliğe ev sahipliği yapmayı bile kabul etti. Gergin olma. İkiniz iyi anlaşacaksınız."

Omurgasını sertleştirdi. "Özür dilerim. Gülünç derecede zengin olduğumu *bilmiyor* değildim. Sanırım sizi kendi ortamınızda görmeye pek hazır değildim."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde o kadar farklı mıydım?" Elini tutarken merakla ona baktım. "Bu arada kesinlikle muhteşem görünüyorsun. Bunu sana söylemiş miydim?"

Bana küçük bir gülümseme fırlattı. "Jetinizden indiğimizden beri bana *en az* bir düzine kez söylediniz, ama yine de teşekkürler..."

Surrey'de güzel bir öğleden sonraydı ve güneş Nicole'ün güzel sarı saçlarında parlıyordu.

Bir kereliğine onu serbest bırakmıştı ve üzerinde çok seksi duruyordu.

Derin bir nefes aldım, çok uzun ve dinlendirici bir uykudan sonra kendimi ne kadar iyi hissettiğime inanamadım.

Baş ağrım iki yıldır ilk kez tamamen geçmişti ve bundan kesinlikle pişmanlık duymuyordum. Ancak, Nicole'ün ben bayılmadan *önce* vücuduma yapışmış haldeyken ne kadar iyi hissettirdiğini bir türlü unutamıyordum.

Ne yazık ki o kadar uzun uyumuşum ki Nicole ben uyanmadan önce çoktan uyanmış ve giyinmişti.

Eve doğru yürürken "İyi misin?" diye sordu. "Baş ağrın hâlâ geçti mi? Rengin düne göre çok daha iyi."

Milyon yıl geçse de kendimi bir kadının üzerine titremesini isteyecek bir adam olarak görmezdim ama Nicole'ün endişesi kalbimi ısıttı. "Harika hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Bana içten bir gülümseme attı. "Güzel. Havanın geri gelmesine sevindim."

"Ben çalım atmam, kadın."

"Oh, biliyorsun," diye karşı çıktı. "Sanırım bu senin Lancaster DNA'na işlemiş, ama oldukça ateşli."

Pekala o zaman. Eğer Nicole benim sözde havalı halimden hoşlandıysa, belki de bir havam vardı.

Taş basamakları tırmandık ve ben daha zili çalamadan kapı açıldı.

Annemin yaşlı kâhyası neşeli bir ses tonuyla, "Evinize hoş geldiniz, majesteleri," dedi.

Nicole'ün bana attığı suçlayıcı bakışı görmezden geldim. *Kimsenin* benim unvanımı kullanmadığını söylememiştim. Barnaby'ye bana karşı resmi bir hitap kullanmamasını tercih ettiğimi hatırlatmaktan vazgeçmiştim. Yaşlı adam geleneklere aşıktı ve ailesi nesiller boyunca Lancaster'larla çalışmıştı.

"Merhaba, Barnaby." Nicole'u evin içine götürdüm. "Daha emekli olmadın mı?"

Ne zaman emekli olacağı benimle yaşlı kâhya arasında süregelen bir şaka haline gelmişti.

"Hayır, Majesteleri. Anneniz emekli olduğunda ben de emekli olacağım," diye ukalaca karşılık verdi.

Annemin aslında bir mesleği yoktu ama yardım kuruluşları için yorulmadan çalışırdı. Ona sıırıttım. "O zaman ölene kadar çalışmaya hazır ol," diye tavsiyede bulundum.

"Çok mutlu oldum, Majesteleri," diye karşılık verdi yaşlı adam.

Omzuna vurdum. "Barnaby, Nicole Ashworth ile tanış. Ben burada ikamet ederken o da benimle birlikte burada kalacak. Biraz çevreyi gezeceğiz ve bazı sosyal etkinliklere katılacağız."

Ev çalışanlarından hiçbirinin bunun bir oyun olduğu konusunda bilgilendirilmediğini zaten biliyordum, bu yüzden ikna edici olmam gerekiyordu.

Barnaby içten bir gülümsemeyle, "Benim için bir zevk, Bayan Ashworth," dedi.

Nicole selamlamak için elini uzattı ve Barnaby tipik bir Amerikan selamlamasıyla elini sıktı.

Akıllı adam.

"Lütfen bana Nicole deyin," dedi yumuşak bir sesle. "Burada olduğum için gerçekten çok heyecanlıyım. Arabanın camından görebildiğim kadarıyla Surrey kesinlikle çok güzel."

Barnaby ona gülümsedi.

Bravo, Nicole. Kökleri Surrey topraklarına sıkı sıkıya bağlı olan yaşlı bir beyefendiyi memnun etmek için söyleyebileceğiniz başka bir ifade olamazdı.

"Erken geldin Damian," diye haykırdı annem, onun yaşındaki bir kadın için mümkün olmaması gereken bir şekilde merdivenlerden aşağı koşarken.

Minyon bedenini kollarımın arasına aldım ve yanağından öptüm. "Hayır, anne. Her zamanki gibi modaya uygun bir şekilde geç kaldın."

Babam bir keresinde annemin dış görünüşüne çok fazla önem verdiği için hep geride kaldığını söylemişti. Nasıl görüldüğüyle ilgilenmesi kibirden çok endişeyle ve babamın dünyasına uyma arzusuyla ilgiliydi.

Babamın annemi her zaman hoşgörülle, tek kelime şikâyet etmeden beklemesi hiç dikkatimden kaçmamıştı. Belli ki annemin neden telaşlandığını o da biliyordu ve annem rahat edene kadar beklemekte bir sakınca görmemişti.

Annem sonunda merdivenlerden inip elini tuttuğu sürece, gerekirse tozlanana kadar kapının yanındaki sandalyede kıcını dik tutacağından oldukça emindim.

"Sen Nicole olmalısın," dedi annem kucağımdan çekilirken. "Damian haklıymış. Kesinlikle çok güzelsin."

Annem öne çıkıp ona sarıldığında Nicole kızardı ve sonra yaşlı kadın onu coşkuyla selamlarken annemin omzunun üzerinden *bana* pis bir bakış fırlattı.

Sanki onun afet olması benim suçummuş gibi? Anneme doğru olmayan bir şey söylememiştim.

Nicole annemi kendisine gösterilen aynı sıcaklıkla karşıladı, ancak annem bizi çay için oturma odasına sürüklemeye çalıştığında kısa durdu.

"Bavullarımızı almamız gerekmiyor mu?" diye sordu tereddütle.

Annem kolunu Nicole'ün koluna doladı. "Barnaby odanıza çıkmasını sağlayacak," diye Nicole'e güvence verdi.

Nicole'ün şaşkın ifadesini gizlemeye çalışmasını izledim. Evet, Hollingsworth House'da kendi başına yapmaya alıştığı neredeyse her sıradan işi yapacak birinin olduğunu anlaması belli ki biraz zaman alacaktı. Annemi takip ederken kendini iyice toparladı. Nicole rahat bir tavırla, "Elbette," dedi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Annem koluna hafifçe vurdu. "Formalite yok. Lütfen bana Bella de."

Neredeyse dilim tutulacaktı. Annem, babamın çok uzun süren evlilikleri boyunca kullanmayı tercih ettiği lakap olduğu için, kendisine *Bella* denmesine nadiren izin verirdi.

Kesinlikle, aile dışında kimse bu ismi kullanmıyordu, bu yüzden annemin motivasyonları hakkında zaten şüpheliydim.

Bizim evde çay sıradan bir şeydi ve oturma odasına girdiğimizde her şeyin yan masaya yerleştirilmiş olduğunu fark ettim.

Annem masaya doğru el sallayarak, "Lütfen buyurun," dedi.

Büfeden bir fincan kaptım ve çaydanlıktan doldurmaya başladım. "Silver Tips Imperial," dedim demliğin aromasını yakaladığımda.

"Elbette," dedi annem. "Senin en sevdiklerinden biri. Bu şeylere dokunmuyorum diye senin sevdiğin bir şeyi servis etmemem için bir neden yok."

Nicole kaşlarını kaldırdı. "Çay sevmez misin, Bella?"

Annem yüzünü buruşturdu. "O şeye dayanamıyorum. Yıllarca kendimi içmeye zorladım. Artık bunu yapmak için çok yaşıyım. Diğer tencere café con leche ile dolu."

"Sütlü kahve," diye sessizce bilgilendirdim onu.

Nicole kahve cezvesinin sapını kavrarken hararetle, "Tanrı'ya şükür," dedi. "ABD'ye dönene kadar acı çekmek zorunda kalacağımdan korkuyordum."

Annem Nicole'ün elinden cezveyi alırken, "İspanyol köklerimi asla terk edemem," dedi. "Biz İspanyollar kahvemizi severiz."

Nicole için bir tabağa birkaç sandviç ve çörek koydum, sonra da kendim için başka bir tabağa yiyecek yığdım.

Nicole ve ben kanepede onun karşısına oturduğumuzda annem çoktan mutlu bir şekilde yüksek arkalı koltuğuna oturmuştu.

"Bu şeyi yemenin doğru ya da yanlış bir yolu var mı?" Nicole elindeki çöreği yavaşça kaldırırken fısıltıyla sordu.

Ailemin hiçbir zaman resmiyete bağlı kalmadığına şükrederek ona, "Hayır, reçel ve krema seviyorsan üstüne sür ve ye. Sade ye. Kahvenin içine batır. Seni ne mutlu edecekse."

Çöreklerin üzerine reçel sürmeye devam etti ve ardından en üste sağlıklı bir parça krema koydu.

Gözlerini kapatıp taze pişmiş çöreğin tadını çıkarırken küçük bir iniltiyi bastırır gibi oldu.

Orgazm ifadesi beni neredeyse öldürüyordu, ama her anına katlandım ve eğer bu kadar çok sevseydi ona daha fazlasını getirirdim.

Her lokma bittiğinde parmağındaki kremayı nazıkçe yalarken bir iniltiyi tuttum. "Sanırım bu şimdiye kadar tattığım en muhteşem şeylerden biri."

"İngiliz çayının iyi bir yanını bulmuş olman mümkün mü?" Ona göz kırparak sordum.

"Eğer yanında çörek ve kahve varsa, o zaman kesinlikle fikrimi değiştirdim."

Arkama yaslandım ve tabağımdaki her şeyi yuttum, en sevdiğim karışımlardan biriyle yıkadım.

Nicole burada olduğu sürece, çay *her zaman* sonsuz sayıda çörekle birlikte servis edilirdi.

Bana mazoşist diyebilirsiniz ama bir erkek zevkini bulabildiği yerde almalı ve Nicole'ü mutlu görmek benim için itiraf etmek istediğimden çok daha fazla tatmin ediciydi.

BÖLÜM 21

Nicole

BİR HAFTADAN AZ BİR SÜRE İÇİNDE, Damian'la yaptığım ve büyük bir kısmı Londra'ya gidip gelmemizi gerektiren gösteriler nedeniyle tamamen bitkin düşmüştüm.

Tanıştığım insanların çoğunun ismini unutmuştum. Hepsinin kaydını tutmak imkânsızdı, ancak çeşitli etkinliklerde aynı yüzlerin çoğunu gördüğümü fark etmiştim.

Bella, Damian'ın sadakatle bağışta bulunduğu çok sayıda hayır kurumunu ilgilendiren bazı davetleri kabul ederek bana yardımcı olmuştu. Katılan çok sayıda prestijli insan nedeniyle basın genellikle orada bulunurdu.

Hakkını vermek gerekirse, Damian birlikte dışarı çıktığımızda yanımdan hiç ayrılmadı ve mükemmel, masallardaki erkek arkadaşı oynadı.

Aslında bunu *o kadar iyi* yapıyordu ki çoğu zaman oynadığımızın sadece bir oyun olduğunu unutuyordum.

Damian doğu kanadındaki geniş oturma odasına girerken, "Sanırım biraz ara vermenin zamanı geldi," dedi.

Doğu kanadı olarak adlandırılan ve her iki tarafında birkaç yatak odası bulunan devasa bir yaşam alanından oluşan bölümün büyük bir kısmını işgal ediyorduk. Ayrıca iki büyük ana süit de vardı. Damian birinde kalıyordu, ben de karşı taraftaki diğerini almıştım.

Geçen hafta boyunca, çevremde rahat olmaya başlamıştım. İlk başta, Hollingsworth Evi'ni süsleyen paha biçilmez yadigârlardan birini kıracağımdan korkmuştum ama sonunda gevşemiştım. Damian'ın annesine ve kardeşi Leo'ya hayrandım. Bu yüzden ev sıcaktı, hatta

Yine de bazı çok pahalı antikalarla yer paylaşmamak neredeyse imkansızdı.

Bitmek bilmeyen partiler sırasında tanıştığım Damian'ın bazı tanıdıklarından pek hoşlanmıyordum ama Damian da onların arkadaşlığından pek hoşlanıyor gibi görünmüyordu. İnsanlar İngiltere'de sınıf sisteminin ortadan kalktığını iddia edebilirdi ama dışarıdan bakan biri olarak ben pek de öyle görmüyordum. Bazı hayırseverlik etkinlikleri, kendi yörüngelerinde olmayan herkese tepeden bakan, düpedüz züppe ya da unvanlı kişilerle doluydu.

Kimse beni önemsiz bir Amerikalı olarak açıkça küçümsememişti. Damian yanımdayken buna cesaret edebileceklerini sanmıyordum ama elit bir soyağacına sahip güçlü bir milyarder dükün konuğu olmasaydım buna cesaret edeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Bella'nın Damian'ın babasıyla evlendiğinde neyle karşı karşıya olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Yeni gelen birinde en ufak bir hata bulmaya inanılmaz derecede hevesli insanlar tarafından *gerçekten* uyum sağlamaya ve kabul edilmeye çalışmayı hayal bile edemezdim. Kabul edilmek için kendini bu kadar zorlamasına şaşmamalı. Ben rol yapıyordum ama *o yapmıyordu*.

Kanepedeki pozisyonumdan başımı kaldırdım. Zar zor uyanmıştım, hâlâ kahve içiyor ve sosyal medyayı tarıyordum. Damian hakkındaki olumsuz konuşmaların çoğu bitmişti. "Yani bugün için planlanmış bir şey yok mu?" Sesim muhtemelen fazla umutluydu ama söylediğim ya da yaptığım her şeye dikkat etmem gereken hayır etkinliklerine katılmaktan bıkmıştım. Neyse ki Damian o etkinliklerde konuklarla olan etkileşimlerimi kısa tutuyordu. Evet, ortama karışmak benim işimdi ama bu beni yormaya başlamıştı.

Damian duştan çıkmış saçları hâlâ ıslak, koyu renk bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş bir halde odanın içinde ilerledi.

Bana bir kâğıt uzatırken muzip bir ses tonuyla, "Bence zaten başarılıyız," dedi.

Başlığa bir göz attım.

DAMIAN LANCASTER SEKS PARTİSİ GÜNLERİNİ GERİDE BIRAKIYOR!

Skandal sayfasını kucağıma bırakırken gülümsedim. "Tebrikler. Sen değişmiş bir adamsın."

"Skandalın patlak verdiği gün neysem Şimdi de aynıyım. Beni farklı görenler onlar" diye bilgi verdi.

"Yani bitmek bilmeyen sosyal turlara bir gün ara verebilir miyiz? Tanrım, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Omuz silkti. "Normalde yapmam. Umarım günlerimi genellikle böyle geçirdiğim gibi bir yanlış anlamaya kapılmamıŐsınızdır. Bu saçma toplantıları ben de sevmiyorum."

"Ama o kadar çok insan tanıyorsun ki-"

"Onları gerçekten *tanımıyorum*. Onlarla aynı yerde olmam gerektiğinde çoğuna tahammül ediyorum. Gerçekten arkadaş dediklerim konusunda seiciyim. Varlıklı kesimde gerçekten iyi insanlar da var ama onların çoğu da bu etkinliklere katılmıyor. vglere ihtiyaç duymadan bağışta bulunuyorlar."

Damian'ın seçkin kalabalığının çoğunu sevmemesine içten içe seviniyordum. "Bana ne kadar zaman ayırabileceğimizi söyle."

"Ne kadar istersen. Bence gezmeye baŐlayalım ve işleri kolaylaŐtırmak için Londra'da benim evimde kalalım. Cumartesi akŐamı annemin etkinliği için geri gelebiliriz."

Hevesle başımı salladım. "ok isterim ama annenin yardıma ihtiyaı olmayacak mı?"

"Ciddi misin?" dedi. "Gerçekten annemin bu galayı biz olmadan planlayamayacağını mı düşünüyorsun? Aslında, planlarını bozmamızı istemeyeceğini garanti ederim. O uzman bir parti planlayıcısıdır. Sadece babam öldüğünden beri bunu yapmadı. Onu tekrar iş başında görmek güzel."

"Sanırım babanı çok seviyordu," dedim ona. Bella len kocası hakkında konuşmayı hiç bırakmadı.

"Onu sevdiği kadar," diye onayladı Damian. "Ne kadar uyumsuz görünseler de inanılmaz derecede mutluydular. Şimdi gidip kahvaltı için hazırlanın. Yemekten hemen sonra Londra'ya doğru yola çıkabiliriz."

Bella İspanya'daki mütevazı baŐlangıcından ve büyürken yaŐadıđından çok daha farklı bir hayata alıŐmanın onun için ne kadar zor olduğundan bahsetmişti. "Bella'nın senin ve Leo'nun ayaklarının yere sağlam basmasından sorumlu olduğuna dair içimde sinsi bir Şüphe var."

Dizüstü bilgisayarımı kanepeye taşıdım ve ayağa kalktım. Aşağı inmeden önce duş almam ve giyinmem gerekiyordu.

"Bizi züppe olmaktan kurtardı mı demek istiyorsun?"

Başımı salladım. Damian ve Leo, bu hafta karşılaştığım üst sınıf insanlarla kıyaslandığında çok normal görünüyorlardı.

"Aslında öyleydi," diye hemen kabul etti Damian. "Şımartılmadık, şımartılmadık ve İspanya'daki ailemizle mümkün olduğunca sık vakit geçirmemizi sağladı, böylece sürekli olarak diğer ultra zengin çocuklarla çevrili değildik. Babam da iyi bir rol modeldi. Çalışanlarının hepsinden daha çok çalışırdı. Aile mirasıyla geçinecek bir tip değildi. Bana öğrettiği her şey için minnettarım. Eğer tek yapmam gereken çeşitli sosyal etkinliklere katılmak ve yaşitlarım hakkında dedikodu yapmak olsaydı çok sıkılırdım." Durakladıktan sonra ekledi, "Şimdi git duş al, kadın. Kahvaltı yapmam lazım."

Odama koşturup gündelik kıyafetlerimi toplarken ve on beş dakika içinde aşağı inmeye hazırlanırken gülümsedim.

Tekrar ortaya çıktığımda Damian kanepede sabırla beni bekliyor gibiydi.

Geçen hafta boyunca her sabah yaptığı gibi dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Devasa oturma odasının girişinde durdum ve sadece onu izledim.

Damian şimdiye kadar tanıdığım en odaklanmış adamdı. Erken kalkan biriydi, bu yüzden biz buradayken her sabah işe tam olarak kaçta kalktığını bilmiyordum, ama gün doğumundan çok önce olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Belki de çok erken değildir, çünkü hala iyi dinlenmiş görünüyor.

Uykusuzluğa dair tek bir belirti bile görmemiştim ve Damian baş ağrılarının geçtiğine yemin ediyordu. Katıldığımız tüm o saçma partilerde bile rahat görünüyordu.

"Yine mi çalışıyorsun?" Odaya girdiğimde hafifçe sordum.

Yaptığı şeyden başını kaldırdı ve sırtıttı. "Sadece sen varlığınla beni onurlandırana kadar, güzelim."

Tanrım, bana bakışıyla beni öldürdü.

Sanki bir tanrıçaymışım gibi.

Sanki gerçekten güzelmişim gibi.

Sanki hayatındaki en önemli kişi benmişim gibi.

Sanki... Gelmem ne kadar uzun sürerse sürsün, beklemeye değerdim.

"İşine yetişebildin mi?" diye sordum.

Dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Yeterince iyi. Tüm dikkatimi ait olduğu yere verebilmek için görevlerimin bir kısmını bir süreliğine üst düzey yöneticilerimden birkaçına devrettim."

"Gergin insanlarla dolu partilere katılma konusunda mı?" Alay ettim.

"Hayır." Damian tam önüme gelene kadar bana doğru yürüdü. "Şu anda vaktimi seni izleyerek geçirmeyi tercih ederim, Nicole."

Kalbim göğsümün içinde bir takla attı.

Belki Damian ve ben bir oyun oynuyorduk ama aramızdaki yakınlık fazlasıyla gerçek olmaya başlamıştı.

Birbirimizin yanında yeterince zaman geçirdikten sonra aşıkların yaptığı gibi, her birimizin sahip olduğu komik tuhaflıkları fark etmeye başlamıştık.

Damian bugünüm ve geçmişim hakkında inanılmaz derecede meraklıydı, bu yüzden görünüşte sonsuz sayıda soru sordu, bazılarını cevaplamadan önce düşünmek zorunda kaldım.

Onunla ilgili sorularıma cevap verme konusunda temkinli davranmayı bıraktığı için minnettardım. Artık kısa cevaplar yoktu. Bunun yerine bana sadece kendisinden değil, dünyadaki yeri hakkında ne hissettiğinden de bahsetti.

İkimiz daha farklı olamazdık, ancak yüzeysel olandan çok daha derin bir düzeyde bağlantı kurduk.

İkimizin de kendimizden beklentileri yüksekti: ben tek çocuk olduğum için, o da ailesinin en büyüğü olduğu için.

Bazen, onun herkes için her şey olmaya çalışmasını izlemek ve çoğu zaman yetersiz kaldığını hissetmek, kendimi gözlemlemek gibiydi.

Damian'ı belki de diğer insanların anlamadığı bir şekilde anladım ve benim gözümde adam oldukça inanılmazdı.

Artık kameraya yakalandığı gece her ne olduysa, tam olarak görüldüğü gibi olmadığına tamamen ikna olmuşum.

Damian o akşam neler olduğunu hatırlamadığını iddia etti ve buna inanmamak benim için çok zordu.

Geçen hafta Damian hakkında açıklamasından şüphe edemeyeceğim kadar çok şey görmüş, öğrenmişim.

Tüm kanıtlar o günkü davranışının aksini gösterirken, ona tuzak kurulduğunu inkar edemezdim.

"Beni izlemek muhtemelen inanılmaz sıkıcı olurdu," dedim hafifçe.

Başımın arkasından kestiğimde hapsedilmekten kurtulan saçlarımın küçük tutamlarıyla oynadı. "Hiç de değil. Korkarım bu benim en sevdiğim iş haline geldi. Tamamen bağımlısı oldum."

Tanrım, Damian'ı her gün görmeye ve onun mutlu olduğumdan emin olmak için duyduğu neredeyse saplantılı arzuya bağımlı hale gelmeye başlamışım.

Endişesi, sadece bir performans için açıp kapattığı bir şey değildi.

"Dikkatli erkek arkadaş" düğmesi, bu şekilde yalnız olduğumuzda bile sürekli *Açık* konumdaymış gibi görünüyordu ve bu beni kesinlikle çıldırtıyordu.

Onun ilgisinden, şefkatinden ve sadece odaya girerek tüm gününü değiştirmişim gibi bana bakmasından çok etkilendim.

Dürüst olmak gerekirse: Damian Lancaster'a aşık oluyordum ve bu tehlikeli dalışın ilerlemesini durduramıyor gibiydim.

Savunmacı bir tavırla ondan uzaklaştım ve sonra her dokunuşuyla kalbimi fethettiği o çılgın, tepetaklak halini kaybetmenin yasını tuttum. "Açıktan ölüyorum," dedim aşırı parlak bir ses tonuyla.

Bir anda yüz ifadesi pişmanlıkla doldu, sanki beni yemekten alıkoyduğu için çok üzgündü.

Gerçekten mi? Sanki bir ya da iki öğünü kaçırmayı göze alamamışım gibi?

Damian elimi tutarken, "Gidip seni besleyelim o zaman," dedi.

Kalbim pahalı mermer zemin üzerinde bir su birikintisi olana kadar eridi.

Gerçekten de bu adamın, *onun* ihtiyaçlarını karşılamaya en az *onun* kadar hevesli bir kadına ihtiyacı vardı.

Damian'ın beni kahvaltıya götürmesine izin verirken o kadının gelecekte kim olabileceğini kesinlikle düşünmek istemiyordum.

BÖLÜM 22

Damian

BAZEN Nicole için kalpler ve çiçeklerle dolu bir adam olmak isterdim.

Romantizmle ve bir kadının bir sevgiliden istediği diğer her şeyle dolu, yavaş ve istikrarlı bir baştan çıkarmayı hak ediyordu.

Ne yazık ki sabrım tükenmişti ve tek düşünebildiğim onu soymak ve vücudum ve beynim normale dönene kadar onunla sevişmekti.

Bunu yapmak için gerçekten daha fazla mahremiyete ihtiyacım olduğundan, onu Londra'ya götürmem gerektiğini biliyordum.

*Yakın
da.*

Şimdi.

Bugün

.

Önümüzdeki bir saat içinde.

Hepimiz kahvaltı masasının etrafında otururken Leo anneme, "Galadan sonra yola çıkmam gerekecek anne," diye haber verdi.

"Bu kadar çabuk mu?" Nicole sordu. En küçük kardeşime bakarken ciddi bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Leo ona gülümsedi ve ben aniden onu *hemen* uzaklaştırmak için yoğun bir istek duydum.

Leo'nun cazibesini arttırırken Nicole'le bir şeyler çevirdiği yanılsamasına kapılmamıştım. Hayır, o piç sadece *beni* tahrik etmeye çalışıyordu.

Ve lanet olsun, işe yarıyordu.

"Yakın zamanda Amazon'da keşfedilen Rio Apaporis caiman'ın üreyen bir çiftini elde etmek için Kolombiyalı yetkililerle birlikte çalışıp çalışamayacağımı görmek istiyorum. Nesillerinin tükendiği düşünülüyordu ama Amerikalı bir ekip kısa süre önce orada bir popülasyon buldu. Onları koruma amaçlı yetiştirme programıma dahil etmek istiyorum," diye açıkladı Leo, hala masanın karşısındaki Nicole'e bin wattlık sırtışını yöneltiyordu.

"Sanırım vedalaşacağız," diye cevap verdi Nicole, sesi büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

Leo başını salladı. "Asla vedalaşmam. Kaliforniya'da Palm Desert yakınlarında bir arazi üzerinde pazarlık yapıyorum. Amerika Birleşik Devletleri'nde başka bir sığınak ve üreme programı başlatmak istiyorum. Orada buluşabiliriz. Gitmeden önce numaranı alırım."

Nicole'ün gözlerinin parlayarak, "Bunu çok isterim. Buradakinin çok başarılı olduğunu biliyorum."

Cesedimi çiğnemedi ikisi buluşacak mı? Yalnız.

Kardeşim olsun olmasın, o küçük pisliği öldürmek zorundayım.

Leo'ya "bu asla olmayacak, senin lanet olası rüyalarında bile olmayacak" kaşlarımı çattım.

Bunu tamamen görmezden geldi. "Şu ana kadar gerçekten başarılı oldu."

Leo, Nicole'e kuzeyde, Galler sınırına yakın, nesli tükenmekte olan türleri kurtarmak için dünyanın en önde gelen sığınaklarından birine dönüşen yetiştirme tesisi hakkında her şeyi anlatmaya devam ederken dişlerimi sıktım. Leo, kendisi öldükten sonra da mirasının devam etmesini istediği için, burayı bir tür eğitim hayvanat bahçesine dönüştürmüştü, böylece gelecekte ziyaretçi ücretleri ve bağışlarla ayakta kalabilecekti.

Bazı insanlar için uzun bir yolculuk olsa da, nesli tükenmekte olan bu türlerin görülebileceği özel biletler oldukça rağbet görüyordu.

"Vay canına," dedi Nicole sesinden huşu damlayarak. "Başardığın her şeyle inanılmaz gurur duyuyor olmalısın Leo. Tesisinizi ABD'de açtığınızda bilet alabilecek miyim?"

Ona o güzel yüzünü yumruklamak için can attığım muzip bir sırtış fırlattı. "Bilete ihtiyacın olmayacak," dedi kararlılıkla. "Ben oradayken geleceksin ve sana etrafı bizzat gezdireceğim."

Nicole, "Arkadaşım Macy'yi de getirmeyi çok isterim," diye düşündü. "Kendisi egzotik ve büyük hayvan veterineri. Koruma onun kanında var. Böyle bir yeri gezmeyi çok isterdi."

"Tüm arkadaşlarınızı getirin," dedi Leo cömertçe. "Sizin her arkadaşınız benim de arkadaşım olacak."

Gözlerimi devirdim. Leo pek sosyal biri sayılmazdı. Evet, ihtiyaç duyduğunda bağışçılarla konuşabilirdi ama sosyalleşmeyi benim kadar severdi. Çoğu zaman hayvanlarla insanlardan çok daha iyi anlaşırdı.

"Peki ne kadarlığına gidiyorsun?" Nicole tostunun üzerine marmelat sürerken sordu.

Leo omuz silkti. "Ne kadar sürerse sürsün. Bu türü kaybettiğimizi düşünüyorduk, bu yüzden bu nüfusu geri kazanmaya çalışmak için aşmamız gereken her bürokratik engele değecek."

"Dikkatli ol," diye uyardı Nicole. "Orası tehlikeli bir bölge değil mi?"

Aman Tanrım! Nicole'ün küçük kardeşime gösterdiği nazık ilgiyi bir saniye daha yaşamak zorunda kalsaydım, kendimi kaybedecektim.

Leo gizli bir bakışla bana baktı ve lanet bir aptal gibi sırtıttı. O serseri benim rahatsızlığımdan fazlasıyla zevk alıyordu.

Nicole ile flört etmenin beni çılgın bir manyağa dönüştüreceğini nereden biliyordum bilmiyorum ama *o biliyordu*.

"Olunabilecek en güvenli yer değil," diye itiraf etti. "Ama daha kötülerini de yaşadım. Elbette, eğer endişeleneceksen, seni kontrol edeceğimden emin olabilirsin."

"Gerekli değil. Gerekli değil." Bu iki kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından çıkardım. "Nicole ve ben iletişim halinde olacağız. Onu haberdar edeceğim."

Otuzbirci!

Leo omuz silkti. "Tüm bu birbirinize sarılmalarınızın göstermelik olduğunu sanıyordum. Elbette Nicole Amerika'daki hayatına geri dönmek ve kendine iyi bir erkek bulmak isteyecektir."

Yemek sırasında bize her zaman mahremiyet tanınırdı, bu yüzden Leo, Nicole ve benim gerçekten bir ilişkimiz varmış gibi davranmayı bırakmıştı.

"Cehennem gibi olacak," diye homurdandım.

Hay sikeyim! Nicole olmadan hayatımın normale döneceğini *düşünmekten* bıkmıştım.

İkimiz de nefes nefese kalıp tükenene kadar kadınla sevişmek istemiyormuş gibi davranmayı bırakmıştım.

Nicole'le birlikte bir hafta boyunca cinsel mutluluk içinde yaşarsak, bunun ona olan saplantılı ilgimi değiştireceğini ve kıcıımı tekrar normale döndüreceğini iddia etmekten bıkmıştım.

Ve o benim değilmiş gibi davranmaktan *tamamen vazgeçmiştim*.

Nicole Ashworth geri dönülmez bir şekilde benimdi. Tanıştıktan kısa bir süre sonra bu konuda anlaşmıştık. Sadece henüz bilmiyordu.

Belki ben de bilinçaltımda bunu hep biliyordum ama geçen hafta jetimdeki zavallı kıcımla şefkatle ve özveriyle ilgilenene kadar bunu bilinçli zihnime gerçekten itiraf etmemiştim.

Nicole kaderini milyarder ya da dükü değil, adamı önemsemeye karar verdiğinde belirlemişti; o sırada ben çok nadir bir kırılganlık anı yaşamıştım.

"Neydi o?" Leo kibarca sordu. *Fazla kibarca*.

"Çocuklar," dedi annem uyarıcı bir ses tonuyla ve bunu söylerken ikimize de konuşan bir bakış fırlattı. "Burada yemek yiyoruz."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Leo beni kasıtlı olarak kışkırtıyordu ama belli ki bunu kabul etmek istemiyordu. Aslında, dudaklarındaki küçük gülümsemeden *oldukça şüphelenmiştim*.

Ancak annem Nicole'ü Londra'dayken görmek istedikleriyle ilgili bir konuşmanın içine çektiğinde tekrar rahatlayabildim.

Nicole iç çekerek, "Her şey," dedi.

Annem Nicole'e sevgiyle gülümsedi. "Tiyatroyu seviyor musun canım?"

Nicole'un gözleri değerli taşlar gibi parlıyordu. "Bayılıyorum. Özellikle müzikalleri.

En son gösterileri görmek için mümkün olduğunca sık Los Angeles'a gidiyorum. Gördüm ki

Operadaki Hayalet Majestelerinin Tiyatrosu'nda oynuyor ama ben çalışmak için buradayım ve son dakikada bilet bulabileceğimden şüpheliyim."

Lanet olsun! Neden ona Londra'da bir şey görmek isteyip istemediğini hiç sormamıştım? "Cuma gecesi için bilet alacağım," dedim, annem temin etmeyi teklif edemeden. "İşin bitti Nicole. Görevimizi tamamladık ve şehirde benimle görülmenin kesinlikle bir zararı olmaz."

Başını çevirdi ve beni o muhteşem, neşe dolu gülümsemesinin tek alıcısı yaptı.

İki saniyeden kısa bir süre içinde öfke dolu vahşi bir canavardan dünyanın en şanslı pii gibi hissetmeye başladım.

Bu kadını glmsetmekten sorumlu olmak tam bir coşku gibiydi. İstesem de *bunu* aıklayamazdım ve gerçekten de açıklamak istemedim.

Ona tiyatro bileti gibi basit bir şey teklif ettiğim için kendimi onun kahramanı gibi hissettim.

Bir noktada, Nicole Ashworth beni serserilikten iyi adam kategorisine taşımaya karar vermişti. Belki bunu hak etmiyordum ama buna layık olmak için elimden geleni yapacaktım.

"Teşekkür ederim Damian," diye cevap verdi Nicole nefes nefese. "O gösteriyi hep görmek istemişimdir."

Tabii ki yaptı. Romantik bir trajediydi. Yıllar önce izlediğimde salonda tek bir kuru gözlü kadın bile yoktu. Christine'in Hayalet'ten kurtarılmasından ve sonunda Raoul'la birlikte denize açıldığında her şeyin yolunda gitmesinden bu yana *nedenini* hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

İyi adam
kazanır.

Kötü adam
kaybeder.

Son.

Ağlayacak ne vardı ki?

Tanrıya şükür ki başlangıç ve bitiş arasında çok sayıda iyi müzik vardı.

Nicole endişeyle, "ok kısa bir süre kaldı," dedi. "Sence hâlâ bilet bulabilir miyiz?"

"Bazı bağlantılarım var."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle. Herkes bana izin verirse, gidip her şeyin toplandığından emin olsam iyi olacak." Leo'ya baktı. "Seni Bella'nın galasında göreceğim için şu anda sana veda sarılması yapmayacağım."

"Yine de bir tane alacağım," diye takıldı Leo.

"Boş ver onu. Devam et," diye cesaretlendirdim Nicole'ü ayağa kalkarken.

Nicole yemek odasından dışarı fırladı, görünüşe göre Londra macerasına başlamaya hevesliydi.

Tekrar oturdum. "Bu da neydi böyle?" Nicole'ün duyma mesafesinin dışında olduğunu anladığımda küçük kardeşime öfkeli bir ses tonuyla sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Nicole ile flört etmek. Bu senin için... normal değil." Otuz bir yaşındaki Leo'nun bakire olduğundan şüpheliydim ama onun herhangi bir kadına kişisel olarak ilgi duyduğunu hiç görmemiştim. Dünyayı kurtarmaya çalışmakla çok meşguldü.

Omuz silkti. "Ondan hoşlanıyorum. Bu senin için bir sorun mu? İkinciniz gerçek bir ilişki içinde değilsiniz ki."

"Bu bir sorun," diye cevap verdim. "Eğer ona kardeşçe olmayan bir niyetle dokunursan, seni öldürmek zorunda kalırım Leo. Gelecekte tehdit altındaki tek bir türü bile kurtarmak için etrafta olmayacaksın. Bunu yapmadan önce bir düşün."

Küçük kardeşimin yumruğu masaya çarptı. "Biliyordum! Onun için deli oluyorsun. Kimsenin bilmesini istemesen bile bunu görebiliyordum. Neden ona söylemiyorsun ki? Onun da sana taptığı çok açık. Ona gerçeği söyle, Damian. Ona Dylan'dan bahset. Bunu kendin yaparsan ve itiraf edersen, başkasından öğrenmesinden çok daha iyi olur."

Bakışlarım kardeşimin gülümseyen yüzüne kaydı. Nicole'le olan bu şovun gerçek olmasını ne kadar çok istediğimi itiraf etmem için beni iğneliyordu.

Öfkem ve kızgınlığım bedenimden dışarı aktı. Leo'nun hareketleri ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, gerçekten nasıl hissettiğimi öğrenmeye çalışıyordu. "Bunu bir daha yapma," diye tembihledim ona. "O güzel yüzün tamamen değişmiş halde seni yere yatırabilirim."

Dylan ve benim aksime Leo sarı saçlı, mavi gözlü, mükemmel yüz hatlarına sahip bir erkekti. Kaslı yapısı spor salonundaki yorucu antrenmanlardan değil, tamamen fiziksel emekten kaynaklanıyordu. Kadınlar Leo yanlarından geçerken durup bakarlardı ama hakkını vermek gerekirse kardeşim bunu hiç fark etmemiş gibiydi. Onunki gibi mükemmel bir genetik yapının getirdiği kibirden her zaman yoksundu.

"Belli ki seni mutlu ediyor, Damian. Seni biraz daha hafiflemiş gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Nicole harika bir kadın. Neden bunu gerçeğe dönüştürmüyorsun?"

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" diye sorduğumda yüzümdeki ifade asıktı. Benim işkolik bir erkek-fahişe olduğumu düşünüyor."

"İşkolik kısmını doğru anladı," diye onayladı Leo. "Ama şu anda sahip olduğun tüm o yöneticileri gerçekten kullanarak bunu iyi yönetiyor gibisin. Ona Dylan'dan bahset."

Leo'nun Nicole'e gerçeği söylemeyi gerçekten düşündüğümü bilmesine imkân yoktu. Belki bana tam olarak güvenmiyordu ama ben ona güveniyordum, gizlilik anlaşmasını imzalamış olsam da olmasam da. Kadının vücudunda intikamcı bir kemik yoktu ve asla kasten kimseyi incitmezdi.

Belki birçok konuda gerçeği söylemekten kaçındığım için bana kızacaktı ama ben onu incitmektense kızdırmayı tercih ettiğimi kabul etmeye hazırdım. Yeterince yalvarırsam beni affedebilirdi bile ve onu soyundurabildiğim anda gerçekleşecek olan dünyayı sarsan seksin tadını çıkarma işine devam edebilirdik.

Sonunda konuştum. "Sırrı saklayacağına güvenmek zorundayım. İnsanlara bu hikayeyi unutturmak için yaptığımız onca çalışmadan sonra ihtiyacımız olan son şey Dylan'ın bu işe karıştığının ortaya çıkması. Her şey daha yeni sona eriyor."

Dylan'la her gün görüşmeye devam ediyordum. Başındaki kara bulutlar dağılmamıştı ama sesi ayık geliyordu. Aslında danışmana gidiyordu, ki banka hesabına küçük bir servet yatırmadan önce bu konuda ısrar etmiştim.

Annem de konuşmaya katıldı. "Dylan iyi olacak. Ve sanırım artık Nicole'ün güveninize asla ihanet etmeyeceğinin farkındasınızdır."

Leo, "Dylan'ın canı cehenneme," diye tükürdükten sonra, "Üzgünüm anne, ama Dylan'ın yaptığı her aptalca şeyin bedelini Damian'ın duygusal olarak ödemesini izlemekten bıktım usandım," dedi.

"Tamamen katılıyorum Leo ve bunu daha önce de söyledim, ancak Damian Dylan'ı korumayı bırakmak için kendi kararını vermek zorunda."

"O benim ikizim ve ona söz verdim. Bu benim için gerçekten bir şey ifade ediyor," diye tersledim.

"O aynı zamanda bir otuzbirci," diye ekledi Leo. "Bakın, ona sempati duyuyorum. Onu seviyorum. Dylan benim de kardeşim. Çok şey yaşadı. Onunla her konuştuğumda, her şeyin üstesinden gelmesine yardımcı olabilmemiz için bu konuda konuşmasını sağlamaya çalışıyorum ama o kendini bir midye gibi kapatıyor. Denemiyor bile, beni çileden çıkaran da bu. Ve iki yıl oldu. Kendisi sarhoş bir halde kaçarken hayatının sorumluluğunu ağabeyine bırakmak için çok uzun bir süre. Yardım edebileceğimi düşünseydim ederdim Damian. Burada, İngiltere'de kalır ve omuzlarındaki yükün bir kısmını almak için yanında çalışırdım. Ama Lancaster International'ı yönetmek hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

Leo'nun patlamasını dinlerken lanet olası göğsüm ağrıyordu. Bana yardım etmek için kendi kariyerini askıya almak istemesi çok şey ifade ediyordu. "Bunu asla istemedim Leo. Başardığın her şeyle gurur duyuyorum. Lancaster International iyi olacak."

"Lancaster umurumda değil, Damian. Ben seni önemsiyorum. Bu yüzden seni Nicole gibi biriyle gördüğüm için mutluyum. Dylan yüzünden bunu mahvetme. O gerçek, Damian, ve bizim dünyamızda, bu nadir bir şey. Senin için neyin daha önemli olduğuna karar vermelisin: Nicole mü yoksa Dylan'ı gerçek dünyadan ve yaptıklarının sonuçlarından korumaya devam etmek mi?"

"Kızgın olsa bile sırlarınızı ifşa edecek türden bir kadın değil," diye ekledi annem. "Ben pek çok insana güvenmem ama içgüdülerim *ona* güvenilebileceğinizi söylüyor."

Nicole'e güvenilebileceğimi zaten *biliyordum*. Kindar bir tip değildi.

"Galadan sonra ona söylemeyi planlıyordum. Her şeyi bilmeyi hak ediyor," diye itiraf ettim. "Eğer bu onu ABD'ye geri gönderecekse, Londra'da yapmak istediği her şeyi yapana kadar bunun olmasını istemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, benden uzaklaşmak istese bile çok uzağa gitmesine izin vermeyi planlamıyordum. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bana güvenene kadar onu takip edecektim.

Leo neşeyle, "O zaman git ve ona iyi vakit geçirt," diye önerdi. "Eğer yapacak bir şey bulamazsan, onu her zaman Lundy Adası'na uçurabilirsin. Nicole orada foklarla dalmaya bayılır. Derin dalışlarda akıntılar biraz zorlayıcıdır ama o deneyimli bir dalgıçtır."

"Tehlikeli mi?" Kısık sesle sordum. Onu Bristol Kanalı'nın ortasında tehlikeli sulara gönderecek değildim.

Leo başını salladı. "Pek sayılmaz. Nicole gibi biri için değil. O düzenli olarak zorlu ve derin dalışlar yapar."

Başımı salladım. Onun yüzeye çıkmasını beklerken muhtemelen kalp krizinden ölecektim. "Belki daha sonra. Kendime sertifika aldıktan sonra onunla gidebilirim."

Leo dostça, "Hizmetinizdeyim," dedi.

"Bir şeyler ayarlarız," dedim ona. "Bu arada ben de Londra'ya doğru yola çıkmak istiyorum."

Ayağa kalktım ve peçetemi tabağıma bıraktım.

"Sana aşık olması için çok şey gerekeceğini sanmıyorum," diye seslendi annem giden figürümün ardından. "Bence çoktan yolu yarıladi bile."

Annemin sözleri beni pek rahatlatmadı, her *ne kadar* varsayımı *doğru* olsa da Doğru.

Yarı yolda hala kat etmem gereken çok *yol vardı* ve sonunda bitiş çizgisini uzun zaman önce geçtiğimi kabul etmeye hazırdım.

O yarışı tamamlamakla kalmamış, damalı bayrağı gördükten çok sonra bile kendimi doğrudan deliliğe s ü r ü k l e m e y e devam etmişim.

BÖLÜM 23

Nicole

DAMIAN'IN "LONDRA'**DAKİ** YERİ" inandırıcı olamayacak kadar çılgın bir Mayfair malikanesi olarak ortaya çıktı.

Şu anda evinin kapalı havuz ve spa'sını barındıran ikinci yeraltı katında bulunmasaydım, muhtemelen yeraltında üç ve yukarıda iki seviye kavramını kavrayamazdım.

Ancak, yetenekli bir mühendis bunu gerçekleştirmişti ve ben üç yeraltı katının tam ortasında duruyordum, bu yüzden böyle bir evin var olduğunu biliyordum.

Sadece buraya nasıl misafir olduğumu tam olarak bilmiyordum.

Altımızda ev sineması olan bir eğlence alanı ve üstümüzde Damian'ın devasa ev spor salonu vardı.

Yerin üstünde, birinci katta iki ana süit ve üst katta birkaç tane daha vardı.

Dün Londra'ya vardıktan sonra, onun olağanüstü evini keşfetmek için fazla zamanım olmamıştı. Damian tur rehberliği görevini ciddiye almıştı ve çok yol kat etmişti.

İlk ziyaretimde fazla bir şey göremediğim için Londra Kulesi'ne gitmiş, sonra da Tower Bridge'e doğru yürümüştük. Damian akşam yemeğinden önce beni Big Ben'i görmeye götürmüştü ve sonunda yorgun ve yatağa düşmeye hazır bir halde malikânesine dönmüştük.

Bu sabah daha yavaş bir tempoda hareket etmiştik. Günümüzün büyük bir kısmı Buckingham Sarayı'nda geçti. Kraliçe'nin yaz aylarında ikamet etmediği on ya da daha fazla haftayı vurmak için biraz erken olduğu için

Saray halka açıldı, Damian *bağlantılarının* yardımıyla konutun ve arazinin çoğunu gezmeyi ayarlamıştı.

Beni rahatlatan ve yorgun ayaklarımın iyiliği için Damian'ın evine erken döndüğümüze sevindim.

Yüzmeye karar vermiştik ve ardından hizmetçisinin o gün için ayrılmadan önce hazırladığı yemeği mideye indirmeyi planlıyorduk.

"Orada öylece duracak mısın, yoksa yakın bir gelecekte suya girmeyi mi planlıyorsun?" Damian suyu kırdıktan sonra dalga geçti ve ıslak saçlarını geriye attı. "Isıtmalı."

Hayır. Endişelendiğim şey suyun sıcaklığı değildi. Havuzun Kaliforniya'daki okyanus sıcaklığından daha sıcak olması gerekiyordu.

Üzerimdeki örtüyü çekip çıkarmak ve mükemmel olmayan vücudumu bir Yunan tanrısı gibi inşa edilmiş bir adama göstermek konusunda bir an kararsızlık yaşıyordum.

Çok saçma. Kaliforniya'da her zaman yüzerim ve mayoyla dolaşmaktan bir an bile utanmadım.

Bikini giyiyor değildim. Dizlerimde biten siyah-beyaz çiçekli örtümün altında mütevazı, tek parça bir takım elbise vardı.

Sadece vücudumdaki her bir kıvrımı sarmamasını diledim.

"Neyin var?" Damian benimle konuşmak için havuzun kenarına doğru yüzerken sordu.

"Vücudumun genellikle bu havuzu kullanan bikinili kadınlara benzeyeceğini sanmıyorum," dedim şüpheyle.

"Takım elbiseni çıkaracağın için gergin olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu kafası karışmış bir sesle.

"Bingo," dedim alaycı bir şekilde. "Ödülü sen kazandın."

Bana bakarken sırtıttı. "Üzerindeki o saçma şeyi çıkarıp havuza girdiğinde *ödülümü* alacağım."

Tamam. Örtünmem biraz aptalcaydı ama çiçekleri severdim. "Mükemmel bir vücudun olduğu için bunu söylemek senin için kolay," diye homurdandım.

"Seninki de mükemmel," diye cevap verdi. "Yoksa tüm vücudun kötü ejderha dövmeleriyle kaplı olduğu için mi utanıyorsun?"

Dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle kıvrılmaya başladığını hissettim. Neyin peşinde olduğunu biliyordum ve işe yarıyordu. Birazcık. Damian beni güldürmeye ve utanmam için hiçbir neden olmadığını fark etmemi sağlamaya çalışıyordu.

"Tabii ki değil," diye karşılık verdim. "Ben her zaman tek boynuzlu at dövmelerini tercih etmişimdir."

"Şimdi onları görmek için can atıyorum, güzelim. Çıkar şunu."

Vücudumda herhangi bir mürekkep izi olmadığını çok iyi biliyordu ama rahatça rahatsız etmesi beni rahatlatıyordu.

"Sadece kayıt için," diye ekledi. "Bu havuzda yüzen ilk kadın sen olacaksın. Daha önce bu evde bikişnili ya da bikişniz hiçbir kadın yüzmemişti."

Eridim.

Etkilemek için yapılmış bir evdi ama Damian daha önce hiç kadın misafir ağırlamamış mıydı?

"Uyarılmadığını söyleme," diye mırıldandım utançla aramda duran tek giysiği kaldırmaya başlarken.

Kararlı bir şekilde başımın üzerinden geçirdim ve giysiği yakındaki bir şezlonga fırlattım.

"İçeri girme," dedi Damian boğuk bir sesle. "Henüz değil."

Gözleri başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar sıkıca sarılmış her kıvrımda gezinirken tüm vücudum parlak pembe bir renge büründü.

Sonunda gözlerimle buluştu ve açgözlü bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Garip, bilinmeyen bir nedenden ötürü Damian gördüklerinden hoşlandı.

"Nasıl olur da kendini muhteşemden başka bir şey olarak görebilirsin?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla.

Sinirli bir şekilde yavaşça etrafımda döndüm. "Benimle ilgili muhteşem olan tek bir şey bile yok."

Kendimin farkında olmaktan *hoşlandığımdan* değil, ama Damian gibi bir adamın yanındayken, sahip olduğum her bir kusuru bulmamak zordu.

Yüzmekten, dalmaktan ve Kaliforniya'da eğlence peşinde koşarken yaptığım diğer tüm fiziksel egzersizlerden dolayı formdaydım, ancak taşıdığım fazla kilolar hala kıcıma ve kalçalarım tutkal gibi yapışmıştı.

"Buraya gel," dedi Damian o külot düşüren bariton sesiyle.

Kollarını havaya kaldırdı ve beni yakalayacağını bildiğim için sıçradım.

Havuz ısıtılmış olmasına rağmen, vücudumun suya çarpmasının şokuyla hâlâ nefes nefese kalıyordum. Damian suya çok fazla batmamı engelledi ama beni sıkıca kavrayıp vücudumu kendine doğru çektiğinde saçlarım ıslanmıştı.

"Kendinden asla şüphe etme Nicole," diye homurdandı. "Bundan nefret ediyorum. Muhteşem uzun ve kıvrımlısın. Bunu sergilemelisin. Ya da bekle... belki de değil, çünkü başka bir erkeğin sana benim baktığım gibi baktığını görmek beni delirtir. Ama bilmelisin ki birçok erkek senin gibi bir kadın için salyalarını akıtacak. Ve ben de onlardan biriyim."

Kendimi sabitlemek için ellerimi omuzlarına koyarken içimi çektim. "Bunu yapan biriyle hiç tanışmadım. Lisedeki balo arkadaşım bile son dakikada randevumuzdan vazgeçti çünkü alçak topuklu ayakkabılarla bile ondan uzun boyluydum. Sanırım daha önce hiç yanımda durma zahmetine katlanmamıştı. Kalbim kırılmıştı. Kylie, Macy ve onların flörtleriyle takılmamız gerekiyordu. Onun yerine ben evde kalıp annemle televizyon izledim ve sevgilim de son dakikada kendisinden daha kısa birini buldu. Bu ilk aşağılanmadan sonra, sanırım razı olmayı öğrendim. Yolun bir yerinde, nasıl görüldüğüme dair güvenimi kaybettim ve bir daha asla tam olarak geri kazanamadım."

Damian yüzümdeki ıslak saçları okşadı. "Tanıştığımız andan beri sikim taş gibi oldu. Balo arkadaşın güvensiz bir salaktı. Ve sen asla bir erkeğin sana vermeye razı olduğu sevgiyle yetinmek zorunda kalmamalısın. Ne istiyorsan onu talep etmelisin, Nicole, ve eğer bir erkek sana bunu vermezse, onu yüksek topuklu bir ayakkabıyla ez ve yoluna devam et. Hayır... onu boşver, çünkü zaten senin için salyalarını akıtan bir adamla tanıştın. Başka birine ihtiyacın yok."

Muhteşem gözlerindeki özlem dolu parıltıyı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Damian'ın beni karşı konulmaz derecede seksi bulduğuna inanmakta neden bu kadar zorlandığımdan emin değildim ama

Tanrım, gerçekten bunun tadını çıkarmak *istiyordum*.

Bana *kendimi* güzel hissettirdi.

Olası ya da değil, onun tipi *olduğumu* kabul edemez miydim?

"Hayatım boyunca hangi cehennemdeydin Damian Lancaster?" Kollarımı boynuna doladığımda usulca sordum.

"Tam burada, sana çığlık çığlığa orgazm yaşatacak ilk erkek olmayı bekliyorum, güzelim," dedi şakacı bir şekilde. "Sanırım hep seni bekliyordum."

Kalbim özlemle sızladı, çünkü şaka bir yana, sanki ben de hep *onu* bekliyormuşum gibi hissettim.

Hayatımda yaşadığım diğer tüm ilişkiler Damian Lancaster'a karşı hissettiklerimin yanında soluk kalıyordu.

Ve bunu gidebildiği yere kadar götürmememin imkanı yoktu.

Onunla birlikte olmak istiyordum ve başka türlü olması gerekene kadar onun muhteşem vücudunu kendime mal edecektim.

Kylie haklıydı.

Eğer yapmazsam sonsuza kadar pişman olurum.

Gerçekten arzulanmanın nasıl bir his olduğunu görmek istiyordum ve bana ders verecek mükemmel adam tam karşımdaydı.

"O zaman göster bana Damian," dedim usulca. "Bana gerçek fiziksel tatmini yaşamının nasıl bir şey olduğunu öğret."

"Henüz değil," dedi çaresiz bir sesle. "Bana güvenmeni istiyorum Nicole. Önce benim nasıl bir adam olduğumu bilmeni istiyorum."

Gülümsedim. "Ben zaten biliyorum. Sen çok az tanıdığın bir veterinere, hayvanlarını kurtarmasına yardım etmesi için, gerçekten tanınmak istemeden yüklü bir çek gönderen bir adamsın. Sen yaşlı bir uçuş görevlisine hayatını kolaylaştıracağı için özel jetinde iş teklif eden bir *adamsın*. Siz ailesi için kendisinden daha çok endişelenen bir adamsınız. Sen anneni tek bir mutsuzluk anından kurtarmak için her şeyi yapabilecek türden bir adamsın. Her yere milyonlarca kez gitmiş olmana rağmen Londra'yı görmek isteyen bir kadına tur rehberliği yapacak türden bir adamsın. Sen iyi bir adamsın, Damian. Bunu bir süredir biliyordum."

"Bana güvenmeni istiyorum," dedi şiddetle.

"Zaten güveniyorum," diye mırıldandım dudaklarım ağzının kenarına değerken. "O zaman Tanrı yardımcın olsun güzelim, çünkü artık bana güvendiğine göre
"Sana dokunmak için bir dakika daha bekle."

Ağzı benimkine çarparken vücudum sadece cevap olarak titreyebildi.

BÖLÜM 24

Nicole

NASIL OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLDİM ama bir an havuzda açgözlülükle ağzımı yalıyordu, sonra beni tekrar yer seviyesine indirdi ve kollarında benimle yatak odasına doğru ilerliyordu.

Tabii ki, beni duramayacakmış gibi öpmesi dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Dudaklarıma saldırmayı bıraktığında, Damian ben daha evin içinde taşınamayacak kadar ağır olduğumu söyleyemeden beni tekrar ayağa kaldırdı.

Bu protesto, ayaklarım yere değdiğinde ve kaçamadığım şehvetli yeşil gözlü bir bakışa yakalandığımda söylenemeden öldü.

Damian hiç de bitkin görünmüyordu.

Doymak bilmez, aç ve beni bütünüyle yutmaya kararlı görünüyordu. "Islandık," diye kekeledim.

"Amacım seni olabildiğince ıslatmak," diye cevap verdi. "Bu yüzden süreci çoktan başlatmış olmam umurumda değil."

Bakışlarının yoğunluğundan ürperdim ve aniden, pahalı parke zeminin her yerine damlıyor olmamız da umurumda değildi.

Dürüst olmak gerekirse, artık gergin değildim. Tek istediğim Damian'a olabildiğince yakın olmaktı. Vücudumun mükemmel olmadığını düşünsem de fark etmezdi.

Öyle olduğunu düşünüyordu ve bu benim için yeterince iyiydi.

Ana odası benimkine benziyordu ama kısa bir bakış dışında, hemen yanımdaki devasa yatak dışında hiçbir şeyle ilgilenecek durumda değildim.

Mayoyu omuzlarımdan iterek, Damian mayosunu çıkarırken ben de hevesle mayoyu çıkardım.

Damian beni yatağa doğru itmeden hemen önce ikimizin de fark etmediği küçük bir su birikintisi içinde yere düştüler ve beni yavaşça şiltenin üzerine bıraktılar.

Yatağın başına kadar tırmandım ve ıslak başımın bir yastığın üzerine düşmesine izin verdim.

Damian'ın kokusunu aldım ve yastığı burnuma doğru çekerek baş döndürücü, tanıdık, iç burkucu derecede seksi erkek kokusunda boğuldum. Bu tahrik edici kokunun sahibinin beni takip edişini izledim.

Peşimden yatağa tırmanırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Güzel olduğunu biliyordum Nicole, ama hiç şu anki kadar güzel görünmemiştin," dedi şehvetle titreşen bir sesle. "Seni burada böyle görmek, beklemek zorunda kaldığım her acı dolu ana değdi."

Damian bedenimi kendi bedeniyle sararken bacaklarımı açtım, bir elini başımın arkasına koydu ve bir tür akıl oyunu ya da serap olmadığımıdan emin olmaya çalışır gibi beni öptü.

Ten tene buluştuğumuzda tüm vücudum rahatlayarak titredi. Damian'ın sıcak, muhteşem vücudunu bedenimde hissetmek için ne kadar beklemiştim?

Tanrım, bu kafa karıştırıcı, inatçı, ağız sulandıracak kadar güzel adamı nasıl da seviyordum. Ellerimi nemli saçlarının arasına soktum ve ona sürtünürken hissettiğim duygunun tadını çıkardım. Muhtemelen Damian'ın bana bu kadar yakın olmasının tadına asla varamayacaktım ama her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Beni tekrar tekrar öperken her türlü zaman duygusu kayboldu, her kucaklaşma açgözlü bir sahiplenme duygusu gibi hissettirdi, ondan istediğimi ve ihtiyaç duyduğumu inkar edemeyeceğim bir iddia.

"Damian," diye mırıldandım, boynumun hassas derisini ve ardından kulağımı keşfederken.

Bedenim onunkinin altında huzursuzdu, bu adamın içimde körüklediği yakıcı, kavurucu sıcaklıktan kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu

tanıştığımız andan beri.

Tatmin *olmamak* artık bir seçenek olmaktan çıkana kadar her acı veren ağrıyı içime attım.

Seks benim için hiç böyle olmamıştı, neredeyse acı veren bir tür yoğun zevk gibi. Nemli saçlarını okşarken "Lütfen," diye inledim.

"Sabırlı ol, tatlım," diye inledi göğüslerime karşı, o hınzır dilini acı çeken meme uçlarımdan birinin üzerinde gezdirmek için aşağı inerken.

Sadece bana eziyet etmek için yaptığına yemin ettiğim bir çabayla birinden diğerine geçerken başını göğüslerime yaslayarak nefes nefese kaldım.

"En harika göğüslere sahipsin," dedi alçak, yaramaz bir yatak odası sesiyle ve bu benim arzumu artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Dili karnımda gezinirken gerildim. Kesinlikle yapmayacaktı...

Tanrım, emin değildim...

Hiçbir erkek... "Damian, yapamam... yapamam..."

"Oh, Tanrım..." Sözcüklerim ağızımdan erotik bir inilti olarak çıktı ve bacaklarımı daha geniş açıp başını aralarına gömdüğünde, ellerimin altındaki yatak örtüsünü sıkmasına neden olan bir coşkuyla kontrol edemedim, böylece doğrudan yataktan fırlamadım.

Dilini uyluklarımdan arasındaki pembe, titreyen etin altından klitorisimi bulduğu tepeye doğru gezdirdi ve ben onun yetenekli ağzının altında kıvrana kadar hassas, küçük sinir demetine işkence etmeye devam etti.

"Damian, ben asla..." Benim gevelediğim sözler, onun beni tamamen delirtmek için gösterdiği başarılı çabalara bir tür aciliyet katıyor gibiydi.

Her his yabancıydı çünkü daha önce üzerime yatmak isteyen bir erkekle birlikte olmamıştım.

O hariç.

Damian hariç.

Ve bunu öyle bir açgözlülükle yaptı ki, bana bundan büyük keyif aldığını söyledi.
Geçmişimi bıraktım ve vücudumda dolaşan her bir ham duyguyu kucakladım.

Sadece o vardı.

Sadece bu vardı.

Ve *sadece* Damian'ın sağlayabileceği ezici bir zevk.

"Lütfen-oh-lütfen," diye nefes nefese inledim, artık kendi sesimi bile tanıyamıyordum.

Başını kavradım ve seksi ağzına yapıştım. İstiyordum ki...

İhtiyacım vardı.

Almak zorundaydım.

Kör edici bir doruk noktasının kışkırtıcı bir şekilde yaklaştığını hissettiğimde, başım bir o yana bir bu yana savruldu ve bunun katıksız gücüyle başa çıkabileceğimden hiç emin değildim.

"Damian!" Hem korkarak hem de tatlı serbest bırakılmayı memnuniyetle karşılayarak terk edilmişlikle çığlık attım. "Evet-lütfen-beni-geldir."

Parmaklarını klitorisimdeki girdaplı baskıyı bırakmadan içime soktu ve onları sahip olduğumu hiç fark etmediğim bir g noktasına doğru kıvrıldı.

"Daha fazla dayanamayacağım, bu çok fazla! Lütfen Damian," diye bağırdım, paramparça olurken bile, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm beni parçalara ayırırken tüm vücudum küçük parçalara ayrıldı.

Devasa doruk noktası ritmik spazmlara dönüşürken nefes nefese kaldım ve yoğunluk yavaş yavaş azalırken ciğerlerime hava almaya çalıştım.

Nefes al... sadece nefes al, Nicole. Sen ölmedin. Hala hayattasın. İçeride.

*Dış
arı.*

*İçin
de.*

Dışarı.

Vay

anasını!

Vay

anasını!

Damian muhteşem yüzünde bok yemiş bir sırıtışla vücuduma geri tırmandığında berbat bir haldeydim.

"Lütfen bana bunu uydurduğunu söyleme," dedi yanıma uzanırken ve bitkin bedenimi kendisine doğru tutarken. "Ve nasıl oluyor da hiçbir erkek yüzünü o lezzetli amına gömmüyor?"

Alnımdan öptü ve rahatlatıcı elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Kendimi o kadar savunmasız, o kadar mahvolmuş hissediyordum ki onun güvencesine *ihtiyacım vardı*.

"*Bunu* asla taklit edemeyeceğimi çok iyi biliyorsun," dedim, nabzım hâlâ hızlı atıyor, nefesim kısa ve sığdı. "Ve hiçbir erkek yüzünü bacaklarımın arasına gömmek *istemedi*. Oral sekslerini seviyorlar ama karşılık vermeye hevesli değiller."

Bana neredeyse ayak parmaklarımı kıvrıracak şeytani bir gülümseme gönderdi. "Bir kadını boşaltmak müthiş bir zevk," diye cevap verdi. "Bundan zevk alıyorum. Ama bu o fantezilerin hepsinden daha iyiydi. Boşalmak üzereyken adımı haykırdığını duymanın benim için nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Bunun gibisi yok. İzin verdiğin her an orada dikili kalmaktan mutluluk duyarım."

İzin vermek mi?

Sanki onu durduracakmışım gibi?

"Parçalanıyormuşum gibi hissettim," diye paylaştım onunla. "Bu biraz... korkutucuydu."

Hâlâ biraz ıslak olan saçlarımdan bir tutamla oynadı. "Düştüğünde seni yakalamak için orada olacağıma söz vermiştim. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ses tonu samimiydi ve kalbim acıyordu çünkü *beni* daha iyi hissettirmek için kendini savunmasız hale getirmekten korkmuyordu. Damian şu anda benim yaşadığım savunmasızlığın aynısını yaşadığını bilmemi istiyordu.

Tüm savunmalarımı bıraktığımda, bunu hissetmiştim ve hala korunmasız halimde tamamen rahat değildim.

Muhtemelen ikimiz de bu tür bir yakınlaşmadan korkuyorduk. Çok güçlüydü.

Yine de ikimiz de artık bundan kaçamıyorduk.

Damian'ın bana ait olduğu, benimle birlikte olduğu duygusu o kadar doğaldı ki bunu görmezden gelemezdim.

Ben de hiçbir yere gitmiyordum, çünkü bu adam beni istediği şekle alışmak için çekeceğim rahatsızlığa değerdi.

"Gerçekten bana oral seks yapma fantezilerine mi kapıldın?" Kalp atışlarım normale dönmeye başladığında merakla sordum.

Kaşlarını çattı. "Her zaman, tatlım, ama bu gerçekten gerginliği azaltmadı. Ve oldukça iyi bir hayal gücüm var. Gerçek olmasını çok fazla istedim."

Çene çizgisindeki kirli sakalları okşadım, zihnim Damian'ın düşün duvarına yaslandığı, vücudunun ıslak ve sıkı olduğu, elinin üzerime yatmadan önce zar zor gördüğüm o muhteşem şekilde tahrik olmuş aleti yukarı aşağı okşadığı bir görüntüyü canlandırmaya çalışıyordu. Bu görüntü o kadar erotikti ki, gerçekten başlamadan önce onu engellemek zorunda kaldım. "Sen inanılmaz bir adamsın," diye fısıldadım.

Sırıttı. "Ne? Karşılıksız şehveti kovmak için her erkeğin yapacağını yaptığım için mi?"

Başımı salladım. "Hayır, her ne kadar bu kışkırtıcı bir görüntü olsa da. Ve şehvetin asla karşılıksız olmadığını biliyorsun."

Damian'ın bu kadar özel olmasının onlarca nedeni vardı ama belli ki o bunları göremiyordu.

"Ben de senin kendini boşaltmanı düşünmüştüm," dedi boğuk bir sesle. "Ama işe yaramadı. Senin gibi bir kadın asla ama asla yalnız boşalmak zorunda kalmamalı, *bu* yüzden kendimi sürekli bu fantezinin içine gönderiyorum."

Sonunda gülümsedim. "Kendime dokunmak orgazm olabilmemin tek yoluydu, yani o kadar da kötü değil. Sanırım ne istediğimi biliyorum."

Garip bir şekilde, mastürbasyon alışkanlıklarımı Damian'la tartışmaktan hiç utanmıyordum. Belki de kendisi de seks hakkında zerre kadar utanç duymadan konuşabildiği içindir.

Sanki doğal, normal, günlük hayatın bir parçasıymış gibi.

Düşünüyorum da, seks sağlıklı bir yetişkin olmanın bir parçasıydı.

Bu konuyu bu kadar coşkuyla tartışabilen bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Hiç fantezilerinde yer aldım mı, Nicole?" diye sordu boğuk bir sesle.

Açık yeşil gözlerinin koyulaşmasını, göz açıp kapayıncaya kadar ton değiştirmesini hayranlıkla izledim. İrislerinin aydınlıktan karanlığa geçme yeteneği, ne düşündüğünü anlamamı kolaylaştırdı.

Duyguları değiştiğinde gözlerindeki yeşilin tonu da değişirdi. Şu anda, düşüncelerinin tamamen çılgına döndüğünü söyleyebilirim.

Ona boğucu bir fısıltıyla "Evet," dedim. "Merak etme. Sen tam bir aygırdın. Annenin evinde orgazm olmak için kendimi okşarken biraz rahatsız hissettim-"

"Lanet olsun! Orada da mı yaptın? Ben karşıdaki süitte kendimi tatmin etmeye çalışırken mi?" Bana soru sorarcasına bakarken gözleri büyüdü.

Kirpiklerimin baştan çıkarıcı bir kadın gibi dalgalanmasına izin verdim, Damian gibi bir adamı kolayca tahrik edebilecek kadar güçlü hissediyordum. "Görünüşe göre öyle."

"Sen çok yaramaz bir kızsın, Nicole Ashworth," dedi.

Doğrudum ve onu sırt üstü yatırdım. Parmak uçlarımı kaslı göğsünde gezdirirken, "İstediğim kadar yaramaz değilim," diye cevap verdim. "Sana dokunmak, beni delirttiğin gibi seni de delirtmek istiyorum."

Ellerini başının arkasında kilitledi. "Tamamen seninim, tatlım."

Yatak örtüsünün üzerine utanmazca yayılmış görkemli çıplak adama bakarken kalbim duracak gibi oldu.

Altılı karın kaslarının her birini izlemek için ağzımı indirdiğimde, *onun* boğuk ecstasy çılgınlıklarını duyma ihtiyacı beni ezdi.

BÖLÜM 25

Damian

Nicole'ün tereddütlü bir baştan çıkarıcı olduğu gerçeği, lanet olası azgın arzumı soğutmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Yatak odasında bir erkekle oynama konusundaki deneyimsizliği onu daha da ateşli hale getiriyordu.

O kadar tatlıydı ki, temel içgüdülerim beni onun muhteşem kıcını yatağa sabitlemeye ve uzun süredir acı çeken, ağrıyan sert horozumu Nicole'un içine gömmeye çağırıyordu, ta ki birimizin nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını çözene kadar.

Bunun hayalini kurmuştum ama onu izlerken bu dürtümü bastırdım.

Tanrım! Gördüğüm her ıslak rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi, ama bir fanteziden çok daha canlıydı.

Saçları kurumaya başlamıştı ve sarı teller beyaz altın gibi omuzlarından ve sırtından aşağıya dağınık bukleler halinde dökülüyordu.

Göğüsleri büyük ve mükemmeldi.

Başımı o yumuşak, ipeksi kalçaların arasına gömüp onun tadına baktığımda kendi kurtuluşumu kolayca bulabilirdim.

Hangi erkek bu kadını şimdiye kadar yaşadığı en iyi orgazma ikna eden kişi olduğu için kendini dünyanın en şanslı piçi gibi hissetmez ki?

Kesinlikle ben değilim.

Bu dünyada *şu anda* bulunduğum yerde olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Nicole üzerime eğilmiş, ağzı istekli etimin her santimini keşfetmeye hazırды.

Beni yanlış anlamayın, merhamet dileyene kadar onu becermek istiyordum ama bu arzumu kilit altında tuttum çünkü benim için ne sakladığını görmek istiyordum.

Yavaşça göğsüme doğru ilerlerken ve meme uçlarımdan birini emerken tatlı bir işkenceydi.

Şehvetli bir iniltiyi bastırdım çünkü erkek meme ucunu hiç erojen bir bölge olarak görmemiştim.

Tatlı ağız sıcak tenime değdiğinde neredeyse irkiliyordum ve dili karnımdaki her kasın gücünü test ederek etrafımda dönmeye başladı.

Yumuşak, ipeksi buklelerinin tenimde gezindiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Cehennemi bir hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkarak, beni öldürüyor olsa da keşfetmeye devam etmesine izin verdim.

Başka zaman olsa, meraklı dilinin her dokunuşunun tadını çıkaracağımı biliyordum ama bu kadını o kadar uzun zamandır istiyordum ve bu arzuyla o kadar uzun zamandır eziyet çekiyordum ki, kendimi rahat bir kral yatağı yerine bir işkence sehpasına yatırılmış gibi hissediyordum.

"Nicole," diye homurdandım. "Tatlım."

Eğer yakında seni becermeme izin vermezsen, aklımdan geriye kalanları da kaybedeceğim.

Yumuşak avucuyla karnımı okşadı. "Vücudunu seviyorum, Damian. Çok güçlüsün."

Bu kez, memnuniyet dolu bir iniltiyi tutamadım.

"Bunun sonu nereye varacak merak ediyorum," dedi.

Parmağı göbek deliğimin altından başlayan ve önemsiz bir saç izinden daha iyi hissedilecek bir şeyin olduğu yerde biten saç izinin üzerinde gezinirken masum ses tonu beni kandırmadı.

Hattın sonuna ulaştığında vücudum titredi ve parmak ucunun sikimin shaftını okşamasına izin verdi. "Artık vaat edilmiş topraklardasın," dedim boğuk bir sesle.

"Sanırım burayı sevdim," dedi seksi bir iç çekişle, tüm parmaklarını çok dik bir asayı kaplayan kadifemsi cildin üzerinde gezdirirken.

"Kalmaktan çekinmeyin," diye mırıldandım.

"Teşekkürler. Sanırım öyle yapacağım," diye cevap verdi başını eğerken dostça.

Lanet

olsun!

O değil.

Şimdi olmaz.

Bunu asla yaşayamam.

Sonunda onu durduramadım ya da istediği bir şeyden alıkoymak istemedim.

Sadece tam ve mutlak mutluluk olarak tanımlayabileceğim şeyin içinde onun sıcak ağzının kuşatılmış horozumu emdiğini hissettiğimde işkence görmüş bir inilti bıraktım.

"Nicole. Lanet olsun! Yapma. Evet, aynen böyle." Ağzımdan dökülen kelimeler bir anlam ifade etmiyordu ama önemli değildi.

Tüm dikkatim o tatlı dudakların sikimin etrafını sarmasının nasıl bir his olduğuna odaklanmıştı. Dudaklarını sıkıca kavrayıp emmeye başladığında kafamın tepesi neredeyse uçacaktı.

Bir elimi başındaki sarı buklelere gömerken, "Evet, tatlım," diye onu cesaretlendirdim.

Ağzını sikimin üzerinde yukarı aşağı yönlendirdim. Gerçekten yardıma *ihtiyacı* olduğundan değil. Kendi başına gayet iyi gidiyordu. Belki de *ona* yardım ettiğimi hissetmeye ihtiyacı olan *bendim*.

Birkaç dakikalığına erotik zevkin içinde boğulmama izin verdim, Nicole'ün şimdiye kadar karşılaştığı en lezzetli şeymiş gibi sikime inmesinin nasıl bir his olduğunu zevkle kaydettim.

Kendimi durduramadım.

Ne kadar beklemiştim?

Belki sadece birkaç hafta olmuştu.

Ama sanki sonsuzluk *gibiydi*.

"Nicole," diye akılsızca mırıldandım, gerçekten kaçmak istemediğim zevkli bir u uruma d   uyordum. "  ok iyi hissediyorsun."

Taşaklarım sıkıla maya başladı ve hızla g  zlerimi kapattım. Onun a  g  zl  l  kle beni yiyip bitirmesini daha fazla izleyemezdim.

Bu manzara   ok erotikti.   ok yakla mı tım.

Bu   ekilde olmasını istemiyorum!

Beni i ine hapsetmi  o l a n cinsel co ku perdesinden   ıkarken kendimi sarstım.

Beni   ld rse de, elimi Nicole' n buklelerinde sıktım ve hafif e   ektim. "Hayır, bebe im," diye itiraz ettim bo uk bir sesle. "B  yle olmaz. Bu sefer olmaz."

Başladığı   eyi bitirmesine ne kadar izin vermek istesem de -ve lanet olsun, bitirmesini ne kadar istesem de- bunu farklı bir   ekilde bitirmek zorundaydım.

  imiz de terlemiş, nefes nefese kalmış ve tamamen doymu tuk.

Bu kadını benim yapmanın bir yolunu bulmamı isteyen azgın canavarı tatmin etmek i in onun i inde olmalıydım.

"Yanlı  bir   ey mi yaptım?" diye sordu, sesi   aşkındı. "Hi  de de il," diye onu temin ettim. "  ok do ruydu."

Yata ımın ba ucundaki   ekmeceyi a mak i in uzandım,    nk  kendi yata ımda hi  kadın olmamış olsa da, prezervatifleri koymak i in do ru yer gibi g  r  n yordu.

G  zleri kocaman a ılmıştı. "Ah," dedi kısık bir fısıltıyla, onunla sevi mek i in   aresizli in   tesinde oldu umu anladığında. "Bunu... istiyorsun."

Evet, *bunu* istiyordum ve onun sikimin etrafına geldi ini hissedene kadar durmayacaktım.

Prezervatifi takarken ergen bir   ocuk gibi beceriksizce davrandım    nk    aresizli ime kar ılık veren g  zlerindeki ihtiya ı g  rebiliyordum.

"Bin bana, Nicole," dedim, s  zlerimi bir rica gibi g  stermeyen bir ses tonuyla. Daha   ok hır ın bir emir gibiydi.

Bir milisaniye tereddüt etti ve sonra o uzun bacaklarından birini üzerime atarak en sevdiği aygır gibi bana binmeye hazırlandı.

"Şükürler olsun!" Birkaç haftalık neredeyse delilikten sonra nihayet eve normal bir şekilde döneceğimi fark ettiğimde minnettar bir küfür savurdum. Evet, bu kadının beni her zaman delirteceğini biliyordum ama bundan sonra bu delilik biraz azalacaktı.

En azından ben böyle düşünüyordum - ta ki bir daha asla mantıklı olamayacağımı hissettiren bir çift okyanus mavisi gözün içine düşene kadar.

BÖLÜM 26

Nicole

Damian'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesim ciğerlerimde kesildi ve sanki ruhumu ele geçiriyorlarmış gibi hissettim.

O anda ikimiz de savunmasızdık, diğerinin görmesi için tamamen açıldık.

Muhtemelen vahşi gözlü ve küstah görünüyordum, çünkü şu anda tam olarak böyle hissediyordum.

Bir erkeği nasıl unutturacağıma dair hiçbir fikrim olmaması önemli değildi, çünkü Damian'ın bana nasıl yapıldığını göstermek için orada olacağını biliyordum.

Geçmişte üste çıkmayı reddetmiş olmam
umurunda değildi. Ben bunu istiyordum.

Damian bunu istedi.

Ve ikimizin de acısına son vermek için çılgınca bir içgüdüyle
doluydum.

Şimdi. Hemen.

Ayağa kalktım ve sikini olmasını istediğim yere yönlendirdim ve sonra yavaşça aşağıya indim.

Gözlerimi kapadım, Damian'ın içimi doldurmasının baş döndürücü hissini uzun süreli hafızama kazımaya çalıştım, böylece ikimizin hiç ayrılmamışız gibi birbirimize kaynaştığımız o ilk anı asla unutmayacaktım.

"Çok sıkısn," diye homurdandı Damian, yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir maske gibiydi.

Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve hiç böyle olmamıştı.

İri bir adamdı ama ben ihtiyaçtan ıslanmıştım. Sonunda tamamen içime oturduğunda ikimizin de vücudunda ter damlacıkları oluşmuştu ve ben tamamen tatmin olmuş bir iç geçirdim.

Bakışlarımız hâlâ kilitliydi ve kendimi daha önce hiç olmadığım kadar açık hissediyordum. "Siktir, evet!" Damian'ın elleri kalçalarımı kavradı. "Hepsini al."

Hareket etmeye başladığımda bedenim kasıldı, Damian'ınkiyle birleşen bedenimin ritminde kendimi kaybettim.

Güçlü kalçaları aşağı doğru yaptığım her hareketi karşılamak için yukarı kalktı, ikimiz her tatmin edici itişte mükemmel bir şekilde senkronize olduk.

Her hamle beni özgürlüğe daha da yaklaştırıyordu ve eskiden olduğum kadından kaçmanın tadını çıkarıyordum.

Artık kendinden şüphe etmek yok.

Artık öz bilinç yok.

Artık minyon, sevimli bir kadın olamama endişesi yok.

Bu adam tarafından tamamen arzulanıyordum ve bu bilgi beni özgür bıraktı. "Ne istiyorsan al Nicole," diye hırladı Damian.

Nefes nefese kaldım, iç kaslarım lezzetli bir şekilde gerildi, vücudum serbest bırakılma ihtiyacıyla yanıyordu.

"Tek istediğim sensin," diye haykırdım. Gözlerimi kapatırken bakışlarım Damian'inkilerden ayrıldı. "Becer beni, Damian. Lütfen."

Bizi ters çevirip beni yatağa sabitlediğinde ciyakladım. "Böyle mi?" diye ısrarla sorarken hâlâ içime gömülmüştü. Beni nasıl istiyorsun, Nicole? Çünkü sana ne istersen vereceğim."

Kalbim zaten hızlı atıyordu ama gözlerimi açıp onun öfkeli yüz ifadesini gördüğümde birkaç kez daha hızlı atmaya başladı. Gözlerimde yaşlar oluşurken nefes nefese "Gerçekten fark etmez," dedim. "Nasıl istersen."

Sadece Damian'a ihtiyacım vardı ve bunu nasıl başardığımız umurunda bile değildi.

"Ben de böyle seviyorum," dedi, sıcak nefesi yüzümü okşuyordu. "O harika bacaklarını etrafıma sar bebeğim ve dayan. Benim için boşalmanı izlemek istiyorum."

Zevkimizin kontrolünün Damian'da olmasının hoşuma gittiğini fark ederek hemen itaat ettim.

Kollarımı boynuna doladığımda ona dürüstçe "Sana güveniyorum," dedim.

Nedense, bu çılgınlığın ortasında, bunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Seni seviyorum.

Kelimeler içimde fokurdadı ama ağzımı kapattım.

Bunu söyleyemezdim ama umutsuzca onun da bunu bilmesini istiyordum.

Damian hareket etmeye başladığında nefesim kesildi ve kalçalarının her güçlü hareketi beni bir öncekinden daha fazla ihtiyaç içinde bıraktı.

Hareket etti, dudaklarımdan aç bir inilti çıkarana kadar hafifçe pozisyon değiştirdi. "Lütfen-oh-lütfen-daha fazla-katlanamıyorum."

Tırnaklarım sırtının derisine battı ve doruk noktam bana doğru hızla ilerlerken pençelemeye devam ettim.

Saniyeler içinde, ilkinden farklı ama daha az korkutucu olmayan derin, titreşen dalgalar halinde boşalıyordum.

"Damian!" Biraz ölüyormuşum gibi hissederek haykırdım.

"Sen benimsin, Nicole. Söyle!" Damian sert bir şekilde talep etti.

"Ben seninim," diye mırıldandım. Bu adam benim ruhuma sahipti ve şu anda onunla ne yaptığı umurumda bile değildi.

"Başka biriyle birlikte olmak istemeyeceğinden emin olacağım."

Onun sahiplenici vaadi benim için bir afrodisyak gibiydi ve iç kaslarım kenetlendi ve Damian'ı kendi güçlü orgazmına sağana kadar onun horozunun etrafında kasıldı.

"Siktir! Nicole!" diye bağırdı ve boğazındaki ve çenesindeki kasların sıkılıp gevşemesini izledim, kontrolünün her görünüşü tamamen paramparça oldu.

Ağzı benimkine çarptı ve ben de çılgınca öpücüğe karşılık verdim.

Alnını omzuma yasladığında göğsü hâlâ inip kalkıyordu.

Vücutlarımız terden sırlsıklam olmuştu ve nefes almaya çalışırken ikimiz de konuşuyorduk.

Sonunda erkeksi bir iç çekti ve "Bir gün beni öldüreceksin kadın," dedi.

Ölümü hakkında pek de endişeli görünmediği için, "Hayır, yapmayacağım. Seni kurtaracağım."

"İyi edersin," diye homurdandı iyi huylu bir şekilde. "Kımıldama. Geri geleceğim." Damian büyük olasılıkla prezervatifi çöpe atmak için banyoda kayboldu.

Güneşin sıcaklığının tadını çıkaran bir kedi gibi biraz gerindim, yataktan kalkamayacağımdan emindim.

Damian bir dakikadan kısa bir süre içinde geri dönmüştü ve bitkin bedenimi kollarının arasına aldığında neredeyse mırıldanıyordum.

"Sanırım mahvoldum," diye yakındım onun sıcaklığına gömülürken.

"Bekâretini tam olarak çalmadım," dedi, sesi hınzır bir mizahla titriyordu.

Pazusuna şakacı bir yumruk attım. "O şekilde mahvolmuş değil," diye açıkladım. "Bir keresinde bana seks yaparken orgazm olmayı özleyeceğimi söylemiştin. Sanırım haklıydın. Şimdi de özlüyorum. Yani mahvoldum."

"Benimle kalırsan bu asla bir sorun olmayacak," diye cevap verdi.

Omzuna yaslanarak gülümsedim. "Her seferinde böyle olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Daha iyi," diye şakacı bir şekilde cevap verdi. "Artık ilk orgazmları aradan çıkardığımıza göre, birden fazla orgazm üzerinde çalışabilirim."

"Sanırım bu bir efsane," dedim ona. "Ve daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değilim."

"Bu bir efsane değil," diye reddetti. "Sadece bekleyin ve görün."

Yavaş yavaş azalan kalp atış hızım, bu kaçamağın yakın zamanda bitmesini planlamadığını fark ettiğimde yeniden hızlandı.

Fazla umutlanma, Nicole. Bu işe girerken bunun eninde sonunda sona erecek yüce bir deneyimden fazlası olamayacağını biliyordun.

"Yeteneklerin konusunda biraz kibirlisin," diye takıldım.

"Kibirli değil," dedi huysuzca. "Sadece senin zevkini önceliğim yapmaya istekliyim."

Onun yorumu beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu.

Damian beni mutlu etmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdı ve benimle ilgilenme eğilimi bazen beni neredeyse kırıyordu.

Hep bencil erkeklerle mi birlikte olmuşum, yoksa Damian gerçekten nadir bulunan türden bir erkek miydi?

Belki tam olarak bir tek boynuzlu at değildi ama özeldi.

Damian beni biraz dürttüğünde, "Hey, sakın uyuma," dedi. "Yemek yememiz lazım."

İçimi çektim. "Açlıktan ölüyorum. Ve leş gibi kokuyorum. Bir duşa ihtiyacım var." "Sanırım ikimizin de var. Ve sen *kokmuyorsun*."

Tanrım, bunu söylediği için ona tapıyordum ama bunun gerçek olmadığını biliyordum. "Önce yemek, sonra duş mu? Yoksa duş, sonra yemek mi?"

"Birlikte duş alırsak zaman kazanırız," diye umutla önerdi.

Kıkırdadım. Gerçekten *kıkırdadım*. "Bu devasa sarayda birden fazla duşunuz var."

Aslında hiç saymamıştım ama buradaki banyoların sayısı yatak odalarından fazla olmalıydı.

"Ah, ama bu ana yatak odasındaki duş özeldir." "Öyle mi?" Şüpheyle sordum.

"Çeşitli duş başlıklarıyla masaj yapabilme özelliği."

Ona bakmak için geri çekildim. "Benim duşumla aynı." "Yağmur duşu da var," dedi.

"Diğer efendide de bir tane var." Ne demek istediğinden oldukça emindim ve dudaklarımın uçları yukarı kalkmaya başladı.

"Bir fark daha var."

Gülümsemem genişledi. "Anlatın, Majesteleri."

"Çıplak bedenim *benimkinde* olacak, *seninkinde* değil."

O t u r m a k için mücadele ettim. "Tamam, sen kazandın. Bu da seninkini çok özel kılıyor.

Hadi gidelim."

Bana kalp atışlarımı yeniden hızlandıran muzip bir bakış gönderdi.

"Eninde sonunda benim gibi düşüneceğini biliyordum."

Gözlerimi devirdim, elimi uzattım ve duşa girmesine izin verdim.

Çok çok sonra akşam yemeği için dışarı çıktığımızda, onu Damian'a vermek zorunda kaldım.

Hayatımda aldığım en inanılmaz duştu.

BÖLÜM 27

Damian

"CİDDİ MISIN SEN?" Nicole yüzünde şaşkın bir ifadeyle sordu. "Yirmi yıl önce açıldığından beri bu şeye binmedin mi?"

London Eye'daki büyük kapsüllerden birine adım attığımızda omuz silktim. "Yükseklikten hiçbir zaman hoşlanmadım," dedim ona. "Annem hepimizi yeni milenyum açılışına götürmüştü. Bunu tekrar yapmak için bir neden görmedim."

Bana yaklaştı. "İyi olacak mısın? Yükseklik korkun olduğunu bilmiyordum."

Nicole o kadar endişeli görünüyordu ki, aslında benim için endişelendiğini fark etmek karnıma hızlı bir tekme yemek gibi oldu. "Korkmuyorum, gerçekten," diye onu temin etmeye çalıştım. "Sadece çoğu zaman onlardan uzak durmayı tercih ediyorum."

Bana doğru sokuldu ve kollarını boynuma doladı. "Ama sen her zaman uçuyorsun."

"Ben pencere kenarında oturmam. Sorun çözüldü." Burada, kapsülün çok fazla camdan oluştuğu yerde, Thames nehrinin ve şehrin geri kalanının üzerinde yükseldiğimizde fark etmekten kaçınamadım.

Lanet olsun! Tırmanmaya başlamıştık bile.

Nicole'un Londra'da yapılacaklar listesinde olduğunu fark ettiğimden beri bu etkinlikten korkuyordum ama onu bu atraksiyona tek başına gönderecek değildim. Eğer yüz otuz beş metre yükseklikten ölüme düşecekse, ben de onunla birlikte gidecektim.

Gerçi böyle bir şey olursa elimden bir şey gelmezdi ama en azından onun yanında olurdum.

"Nasıl oluyor da bu büyük kapsülün içinde yapayalnızız?" diye sordu biz tırmanırken.

Bu gerçekten de basit bir meseleydi. Kaçınmak istediğim bir *diğer şey* de turist kalabalığıydı ve bu konuda bir şeyler yapabilmıştım. "Aristokrat ayrıcalığı mı?" Şaka yaptım.

Bana sözde hoşnutsuz bir bakış gönderdi. "Yani yalnız gidebilmemiz için birine para mı verdin?"

"Onun gibi bir şey," diye homurdandım.

Aslında *tam da* böyle olmuştu ve Nicole'ü büyük bölmede yalnız bıraktığım için pişman olacak değildim.

Pencereye doğru zıpladı. "Aman Tanrım. Bu inanılmaz bir şey. Nehri görmeye başlıyorum."

Arkasına geçtim ve kollarımı beline doladım. Parmağımla işaret ettim. "Birazdan Big Ben'i ve Buckingham Sarayı'nı görebileceksin."

Tam bir dönüş yapmak çok uzun bir otuz dakika sürdü, bu yüzden şehirde göremediği pek bir şey yoktu. Gerçekten açık bir gündü.

"Bunlardan biri yakınımda olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar yüzlerce kez binmiş olurum," dedi bana yaslanırken iç çekerek. "Her şeyi havadan görebilmenin tamamen gerçeküstü bir yanı var."

"Yeryüzünden görmekten memnunum," diye cevap verdim kuru bir sesle.

"Avrupa'nın en yüksek dönme dolabı," dedi iç çekerek, gözleri hâlâ yer işaretlerini arıyordu.

"Eğlenceli gerçek: on üç numaralı kapsül yoktur. Biz İngilizler biraz batıl inançlıyızdır."

"Ne?" diye haykırdı yapay bir öfkeyle. "Bu benim şanslı numaram. Kasım'ın on üçünde doğdum. Batıl inançların mı var?"

"Hiç de değil. Ben on üç Aralık'ta doğdum, bu yüzden de hiçbir zaman uğursuz bir sayı olarak görmedim. Hatırlarsanız biz de Haziran'ın on üçünde tanışmıştık, bu yüzden on üç rakamını hiçbir zaman iyi şanstın başka bir şeyle ilişkilendiremedim. Ancak, on üç sayısının kapsülü olmadığı için azınlıkta olduğumuzu söyleyebilirim."

Güldü. "Umurumda değil. Benzersiz olmak umurumda değil."

O çok özel biriydi ve sadece on üç rakamını sevdiği için değil.

Nicole, birçokları için şanssız bir sayı olan bu rakama tapmasa bile tekil olurdu.

Londra'da geçirdiğimiz bir hafta boyunca gördüğümüz çoğu şeyi keşfetmek ve işaret etmek için biraz zaman harcadık.

"İşte Kule Köprüsü," diye seslendi, o kadar heyecanlıydı ki ayaklarını kapsülün içinde tutmak için onu daha sıkı tutmam gerektiğini hissettim. "Tanrım, sanki dünyanın tepesindeymişiz gibi hissediyorum."

"Bence sen biraz adrenalin bağımlısısın," diye suçladım.

Döndü ve kollarını boynuma doladı. "Pek sayılmaz. Şu anda sanırım hayatın tadını çıkarıyorum."

Yüzünü inceledim. Onda farklı bir şeyler olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bazen karanlık bir dünyada her zaman parlak bir ışık olmuştu, ama şu anda kesinlikle parlıyordu. "Birden fazla orgazmın sonucu olabilir mi?" Umutla sordum.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç gün içinde kendimi kalçalarının arasına kaç kez soktuğumdan sonra kadın zar zor yürüyebiliyor olmalıydı.

Koluma şakacı bir şekilde vurdu. "Gerçek bir centilmen asla *Bu.*"

"Tatlım, ben asla bir centilmen olduğumu *iddia* etmedim."

Her iki dakikada bir aklımdan geçen her korkunç düşünceye ilham verdi.

"Ama siz bir düksünüz, Majesteleri," diye cevap verdi, gözleri neşeyle dans ediyordu.

"Ben bir *erkeğim*," diye vurguladım. "Seni çıplak olarak düşünmekten asla vazgeçmeyen ve iyi bir orgazmın esiri olan bir adam."

Bunu nasıl unutabilirim *ki*?

Başını coşkuyla arkaya attı.

Serbest bırakılmasıyla birlikte gözleri kapandı...

Doruk noktasının ortasındayken adımı bir mantra gibi haykırması...

Sonrasında bana bakışı, sanki onu tatmin edebilecek tek erkek benmişim gibi.

Onun için bir tür kurtarıcı olmaktan çok uzaktım.

Nicole'e gerçeği söylemek gibi tatsız bir görevden hâlâ kaçıyordum ve mümkün olan en kısa sürede ona söylemeye karar vermiş olmama rağmen bundan nefret ediyordum.

Annemin galasında olacaktı.

Evet, daha önce itiraf etmeyi düşünmüştüm çünkü Nicole'e söylememiş olmanın suçluluğu beni canlı canlı yemeye başlamıştı.

Ona Dylan hakkındaki gerçeği her anlatmaya çalıştığımda, kelimeleri ağzımdan çıkaramamıştım.

Gerçek şu ki, Nicole'ün beni gerçekten güvendiği tek erkek olarak görmekten vazgeçmesini istemiyordum.

Bu güvene kendi hayatımdan daha fazla değer veriyordum, bu yüzden ona bunca zamandır onu kandıran büyük bir pislik olduğumu söylemek şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri olacaktı.

Korkak! Kafamın içindeki sinir bozucu ses çınladı.

Ben cevap verdim. *Annemin galasından sonra ona söyleyeceğim. İngiltere ziyaretinin tadını çıkarmak için bu zamanı hak ediyor.*

Kendimle tartıştığımı fark ettiğimde başımı salladım.

Benim neyim vardı böyle?

Nicole, "Belki de bir centilmen olmadığın için memnunum," diye mırıldandı ve sonra kızardı.

Tanrım! Birlikte geçirdiğimiz onca seksi zamandan sonra kadın nasıl hâlâ pembeleşebiliyordu? Son birkaç gün içinde öyle bir noktaya gelmişti ki, evimde hâlâ bakır olan tek bir oda bile kalmamıştı. Hatta onu spor salonumda domaltmayı ve ikimiz de başka bir antrenmana *ihtiyaç* duymayana kadar onunla sevişmeyi bile başarmıştım.

"Damian? İyi misin? En tepedeyiz," diye sordu Nicole usulca.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana doğru çevirdiği yumuşak endişe ve şefkat bakışını ezberlemeye çalıştım. Bu uzun sürmeyebilirdi. "Evet, ben iyiyim." Beni ne kadar önemseydiğini anlatan o muhteşem mavi gözlü bakışlarına daldım.

Ben.

Damian Lancaster, adamım.

Milyarder Hollingsworth Dükü *değil*.

Bir elini başımın arkasına koydu ve beni öpebilmek için kendine çekti. "Belki de dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın vardır," diye fısıldadı ağzıma doğru.

Ben yapmadım.

Şu anda yerden ne kadar yüksekte olduğumuzu düşünmemiştim bile.

Ama bu kadının sıcaklığı ve şefkatiyle bütünüyle sarmalanma fırsatını geri çevirmeyeceğimden emindim.

Nicole'le sevişmekten çok daha fazlasını arzulamaya başladığımı itiraf edecek kadar kendime karşı dürüsttüm.

Belki de hep öyleydim.

Şimdi, sadece bir kez birlikte yatağa atlayarak takıntımdan kurtulacağım fikri tam bir şakaydı.

Teklif ettiği şeyi aldım, ama beslenmeye hazır bir kurt gibi saldırmak yerine tadını çıkardım.

Dudaklarının tadına yavaşça ve iyice baktım ve basit bir öpücükle ona ne kadar değer verdiğimi anlatmaya çalıştım.

Bana teslim olması o kadar hızlı ve içgüdüsel ki, aletim saniyeler içinde taş gibi olmuştu.

Vücudu konusunda bana tamamen güvenmesine bayılıyordum, sanki ona yaptığım her şeyi seveceğinden emindi.

Memnuniyetle mırıldanana kadar ağzımın boynunun ve omuzlarının ipeksi teninde gezinmesine izin verdim.

"Damian." Adımı o kadar özlem dolu bir iç çekişle söyledi ki, bu bana bir yumruk gibi çarptı.

Başımı kaldırdım ve onun yumuşak, kıvrımlı vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya çektim. "Her taraftan kameralarla izlenmiyor olsaydık yemin ederim seni burada becerirdim."

"Yazık," diye cevap verdi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ama en azından artık zirvede değiliz. Daha iyi hissediyor musun?"

"Fark etmemiştim bile," dedim dürüstçe. "Dikkatim çok dağınıktı."

Aşağı inen manzarayı hayranlıkla seyretmek için dönerken usulca güldü. "Sanırım bu şimdiye kadar yaptığım en harika şeylerden biri. Benimle birlikte acı çektiğin için teşekkür ederim."

"Tam olarak acı çekmiyordum, aşkım." Kollarım tekrar beline dolandı.

Nicole tekrar tekrar London Eye'a binmek istese, sırf yüzündeki sevinçli ifadeyi görmek için tek bir şikayette bulunmadan hemen yanında olurdum.

Nicole'ü mutlu etmek için çok şey gerekmiyordu, ki bu benim dünyamda nadir görülen bir şeydi. Güzel bir yemek.

Gülünç derecede yüksek bir dönme dolaba binmek.

Kardeşim Leo ona Amerika'daki yeni mabedini gezdirmeyi teklif etti.

Bir Londra tiyatro yapımı.

Buckingham Sarayı'nı içeriden dışarıya görmek.

Benim sosyal çevremdeki herhangi bir kadının hafife alacağı ya da ilk etapta yapmakla ilgilenmeyeceği basit şeyler.

Garip bir şekilde Nicole, onun gözünden gördüğüm bu şeyleri benim de takdir etmemi sağladı.

"Neredeyse indi," dedi memnun bir iç çekişle. "Teşekkür ederim Damian. Benimle gelmeye ve bunu benimle paylaşmaya istekli olman benim için çok şey ifade ediyor. Bugün gerçekten çok özeldi."

İşte *yine* o lanet olası küçük bir şey için takdir mırıltısı.

Kapsülden atladığımızda ve ben onun elini tuttuğumda, Nicole minnettarlıkla yanağıma bir öpücük kondurdu.

İşte o an, benim de bugünün çok özel bir gün olduğunu düşündüğümü fark ettim.

BÖLÜM 28

Nicole

O akşam Damian'la birlikte Majestelerinin Tiyatrosu'ndan çıkarken hâlâ gözlerimdeki yaşları siliyordum. Aradan sonra smokin ceketinin cebinden çıkardığı ince keten mendili bana uzatmış ve "İhtiyacın olabilir" diye mırıldanmıştı.

O zamanlar alay etmiştim ama şimdi sahip olduğum için minnettarım.

Elimi tuttu ve insan kalabalığının arasından geçerken hafifçe önümde yürüdü ve beni sadece birkaç kişinin bulunduğu bir odaya çekti.

Etrafa baktığımda küçük bir bar gördüm ve buranın VIP'ler için bir tür bekleme odası olduğunu düşündüm.

"Kalabalık dağılana kadar birkaç dakika bekleyeceğiz," dedi. "Lütfen ağlamayı kesin."

Bir adım atıp bardan iki kadeh şampanya aldı ve geri döndüğünde birini bana uzattı. "İyi misin?"

Damian'ın sesi o kadar şaşkın geliyordu ki gülümsedim. Belli ki gözyaşları içindeki bir kadınla ne yapacağını bilmiyordu. "Elbette," diye ona güvence verdim. "Gösteri sadece... çok üzücüydü. Kalbimi kırdı." Şampanyayı denedim. Tüketilemeyecek kadar kuru değildi, bu yüzden daha büyük bir yudum aldım.

Kaşları birbirine yaklaştı ve şöyle dedi: "Görüyorsunuz ya, bir insanın bu sonu nasıl *kötü* bir sonuç olarak değerlendirebildiğini hiç anlamadım. Şahsen, zavallı kızın kötünün iyisi arasında seçim yapmak zorunda kaldığını düşünüyorum. Raoul onun sıkıntısını görmezden geliyor, Hayalet'i anlatmaya çalıştığında ona inanmıyor ve aptalmış gibi başını okşuyor. Ama daha da kötüsü, Hayalet cinayete meyilli bir sapık. Sanırım Raoul daha iyi bir seçimdi. Gerçekten *ikisini* de terk edip tekrar denemeliydi. Ama o Raoul'u seçti.

Sonunda, küçümseyen ama katil bir sapık *olmayan* adam ve Hayalet ortadan kaybolur. Kadın kahraman ve erkek kahraman istediklerini elde ederler. Son."

Gözlerimi devirdim. Gerçekten anlamamıştı ama yaptığı komik özet gülmeme neden oldu. "Çünkü bence Christine'in bir parçası Fantom'u ve çektiği tüm acıları önemsiyor."

Gözleri büyüdü. "O piç bir katildi. İlk başta babasıymış gibi davranarak onu manipüle ettiği gerçeğinden bahsetmeli miyiz? Ya da onu kaçırıp inine girmeye zorladığı gerçeğinden? Birden fazla kez."

Omuz silktilim. "Tüm bunları Christine'e kafayı taktığı için yaptı."

"Gerçekten mi? İnsanları *neden* öldürdüğü önemli mi?"

"Evet," diye cevap verdim, bir yudum daha alırken gülümsememi şampanya kadehimin arkasına sakladım. "Onun acısını, üzüntüsünü, Christine için farklı bir adam olma özlemini hissedemedin mi? Onu her yerde takip etti."

Kaşlarını çattı. "Evet. Tıpkı zavallı kadına tecavüz etmek ve onu öldürmek isteyen sapık bir sapık gibi."

Güldüm. "Onu *öldürmek* istemedi. Onunla birlikte olmak istiyordu. Tamam, temelde çılgın, işkence görmüş bir anti-kahramandı ama yine de onun için üzuldüm. Sanırım en azından Christine ve Raoul sonsuza dek mutlu yaşadılar."

"Eğer böyle düşünmeye devam etmek istiyorsan, devam filmini izlememeni *şiddetle* tavsiye ederim," dedi kuru bir sesle. "Korkunç bir müzik ve çok kötü bir olay örgüsü."

"Bir film versiyonu olduğunu biliyorum ama hiç izlemedim. Gerçekten o kadar kötü müydü?" Merakla sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Kısa bir özet ister misiniz?"

Başımı salladım. Alaycı eleştirileri hoşuma gidiyordu. "Evet."

Derin bir nefes aldı. "Kısacası, on yıl sonra Christine'in kocası Raoul beş parasız, küfürbaz bir ayyaş olur. Christine bir kez daha Hayalet'le karşılaşır ve on yaşındaki oğlunun aslında Hayalet'in aşk çocuğu olduğunu öğreniriz. Daha fazla eziyet ve acı çektikten sonra sonunda Hayalet'i seçer ve ardından Meg tarafından vurulur. O orada can çekişirken oğlu kaçır çünkü cinayete meyilli bir sapığı baba olarak istememektedir.

Christine Hayalet'e olan sonsuz aşkını ilan eder -her ne kadar bu tüyler ürpertici piçte nasıl bir sevgi bulduğunu ancak Tanrı bilir- ve ölür. Son. Cidden, her şey, onu kurtaracak inanılmaz müzik olmadan başka bir saçma trajedydi. Çoğu devam filmi gibi, bence hiç yazılmamalıydı."

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım. Şimdi görmem lazım. Çok ilgimi çekti."

"Sen sapıksın," diye şakayla karışık suçladı.

"Belki." Taşıdığım küçük çantayı açtım ve mendilini içine bıraktım. "Belki de gerçekten trajik aşk hikâyelerine bayılıyorumdur."

Damian son şampanyasını bir yudumla geri attı. "Sanırım bu kadınlara özgü bir şey," diye gözlemledi boş kadehi yakındaki bir masaya bırakırken. "Umarım hıçkırıkların arasında eğlenmişsindir."

Alaycı tavrını o kadar eğlenceli buldum ki ona sıırıttım. "Yaptım. Teşekkür ederim. İnanılmaz bir akşamdı."

Gözlerim Damian'ın smokinli görüntüsü üzerinde sevgiyle dolaştı. Bana ne giydiğimi sormuştu ve ben de henüz giyme fırsatı bulamadığım çok güzel siyah bir kokteyl elbisem olduğunu açıkladıktan sonra resmi olmayı tercih etmişti.

Tiyatro için o kadar da şık giyinmemize gerek yoktu. Bu geceki katılımcılar için kıyafetler smart casual'dan dressy'ye kadar her şey olabilirdi. Ama Damian beni Majestelerinin Tiyatrosu'na varmadan önce şehrin en seçkin restoranına götürmüştü, o yüzden bunun için bir kot pantolon ya da güneş elbisesi giyecek değildim.

Şimdi, Damian Lancaster'ı annesinin galasından önce resmi kıyafetler içinde görme fırsatı bulduğum için minnettardım. Hâlâ ona her baktığımda nefesimi kesmediğini söyleyemezdim ama en azından bir balo salonu dolusu göz ikimizi izlemeden ona aval aval bakabilmişim.

Smokin giyebilen ve bu şık kıyafetin içinde tamamen rahatmış gibi davranabilen çok az erkek vardı.

Damian da o adamlardan biriydi.

Giysiler belli ki özel olarak dikilmişti ve Damian giydiklerinden memnun görünüyordu. Bir kez bile papyonuyla uğraşmamış ya da kuşağını ayarlamaya çalışmamıştı. Takım elbise adama uyuyordu, tam tersi değil.

"Sana bu gece ne kadar muhteşem görüldüğünü söylemiş miydim?" diye sordu bana doğru eğilirken.

Ona kızgın bir bakış attım ama bunu kastetmemiştim. Bana söylemişti. Evinden ayrıldığımızdan beri en az bir düzine kez. Ama bunu her söylediğinde beni kızdırdığı için tenim hâlâ ısınıyordu.

Bu geceki görünüşüm için çok uğraşmıştım. Giydiğim diz üstü siyah kokteyl elbisesinin yanı sıra eksiksiz bir makyaj yapmış ve kıvrıcık saçlarımın zarif bir şekilde sırtımdan aşağı dökülmesi için yüzümün kenarındaki saçları geriye doğru çekmiştim.

Tenim çorapsız gezecek kadar koyu değildi, bu yüzden siyah bir çift seçmişim, o kadar şeffaflardı ki bütün gece onları kaptırmaktan korkmuştum.

En iyi şey mi? Bir çift üç inçlik ince topuklu ayakkabı giyiyordum. randevumdan daha uzun olmak konusunda endişeleniyorum.

Damian benim boyumdan hâlâ birkaç santim yüksekti, üstelik ben topuklu ayakkabı giymişken bile.

Daha kısa görünmek için kambur durmaya
gerek yok. Hem de hiç.

Bu İngiltere yolculuğu boyunca bir yerlerde, vücut tipimle ilgili tüm öz-bilincimi kaybetmişim. Damian bunu benim için yapmıştı. Kendimi ve vücudumu kucaklamayı öğrenecektim, çünkü dünyadaki her insan aynı vücut tipini çekici bulmuyordu.

"Bana söylemiştin," diye yanıtladım sonunda. "Sanırım bu iltifatla artık bir düzine fırıncı oldu."

Sırıttı. "On üç bizim en sevdiğimiz sayılardan biri. Ve sen de... büyüleyici görünüyorsun."

"Siz de oldukça yakışıklı görünüyorsunuz, Majesteleri," dedim muzipçe.

Gerçekte olduğu milyarder dükün her santimi ve daha fazlası gibi görünüyordu.

Artık *onun* bölgesinde olduğumuz için, zenginliği ve gücü çok daha açık bir şekilde ortadaydı, ama bazen beni gerçekten etkileyen şey para ya da unvanı değildi.

Beni ona çeken Damian'ın aurası, görünmez bir pelerin gibi taşıdığı özgüveniydi.

Yine de bunun bir kısmının sahte olduğunu biliyordum, bu da onu daha da büyüleyici kılıyordu.

Damian Lancaster'da çoğu insanın asla göremeyeceğı çok daha fazlası vardı. Milyarder dük rolünü o kadar iyi oynuyordu ki, kimse herhangi bir zayıflık *aramadı*.

Büyük olasılıkla, cesaret edemediler.

"Buradan çıkıp eve gitmeye hazır mısınız?" Damian sordu.

Eve mi? Eve gitmeye hazır mıyım?

Garip bir şekilde, Damian'ın Mayfair'deki devasa harikalar sarayında kalırken neredeyse rahattım.

Muhtemelen evdeki neredeyse her odada seks yaptığımız içindir.

Hayır, sebebi bu *değildi*. Tam olarak değildi. Evini sevmeye başlamıştım çünkü onu en çok gülümserken gördüğüm, mutluluğunu hissettiğim yer orasıydı. O evde geçirdiğimiz son birkaç gün boyunca çok gülmüştük, bu yüzden ilk başta gördüğüm ultra modern bir gösteri merkezi olmak yerine, her girdiğimizde sıcak hissettiriyordu.

Elbette, gösterişli ve lükstü. Damian Lancaster dünyanın en zengin adamlarından biriydi, neden olmasındı ki? Ama onu bu kadar davetkâr yapan şey, onu süsleyen pahalı malzemeler değil, orada ikamet eden adamdı.

Başımı salladım. "Ben hazırım."

Amerika Birleşik Devletleri'ne dönme zamanım geldiğinde nasıl hissedeceğimi düşünmemeye çalıştım.

Yarın akşam Bella'nın ev sahipliği yapacağı gala için Surrey'e gidecektik, peki ya sonra?

Kötü basın tamamen sona ermişti.

Sözde dünyanın en gözde bekârlarından birini piyasadan çekmiştim, bu yüzden İngiltere'deki insanlar beni Damian'ın çıplak resminden daha çok merak ediyorlardı.

Ben gittiğimde Damian Lancaster, uçarı bir Amerikalı kadın onu terk ettiği için büyük bir sempati toplayacaktı. O kurban olacaktı. Ben de kötü cadı olacaktım.

İyi işti.

Gerçekten, buradaki işim bitmişti.

Öyleyse neden veda etmek bu kadar zor olacaktı gibi görünüyordu?

Ama bu peri masalının hazin sonunu bilmiyor değildim.

Damian elini uzattı, ben de içgüdüsel olarak hemen kendi elimi uzattım, çünkü bunu yapmak çok doğal gelmişti.

Lobide yürürken kalabalık oldukça azalmıştı ama salonun diğer tarafından gelen çılgınları görmezden gelmek mümkün değildi.

"Majesteleri! Bekleyin!" diye bağırdı bir erkek sesi bize yaklaşırken. "Majesteleri!"

Yaşlı adam önümüzde durdu. Arkasında, omzunda büyük bir video kamera olan bir adam vardı.

"*Sun Times*'dan Trenton Brown, Majesteleri. Ben bir muhabirim. Birkaç soru sorabilir miyim?" diye sordu adam hevesle.

Şimdiye kadar gazeteciler bize hiç yaklaşmamıştı. Muhtemelen çoğunlukla turistik yerleri araştırdığımız ve Damian'ın birkaç gezi maceram için özel turlar düzenlediği içindir.

Damian adama öyle bir bakış fırlattı ki muhtemelen çoğu insan geri çekilirdi. "Kameranın zaten kayıta olduğunu varsayıyorum, evet, ama çabuk olun. Bayan Ashworth ve ben çok yorgunuz. Uzun bir gün oldu."

Ve... başladı. Öndeki muhabir soru üstüne soru sıraladı. Damian işine geldiğinde ya da sorular o kadar da önemli olmadığında cevap veriyordu.

Kişisel.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve dikkatimi Damian'ın yüz ifadesine verdim.

Sinirlenmekten çok sıkılmış gibi görünse de, bu tür müdahaleci tanıtımlardan hoşlanmadığını biliyordum. Damian hayatı boyunca ilgi odağı olmaktan uzak kalmayı başarmıştı.

Artık yakışıklı yüzü gazetecilerden çok daha fazlasına tanıdık gelmeye başlamıştı çünkü tüm bu maskaralığı oynamak zorunda kalmıştı. Sonunda, bir tür güvenlik detayı olmadan kendi evinden çıkması imkansız hale gelebilirdi.

Ve bundan nefret ederdi.

Tüm çabaları ve annesinin çocuklarını haberlerden uzak tutmak için daha önce gösterdiği çabalar, Damian'ı manşetlere taşıyan tek bir olay yüzünden tamamen boşa gidebilirdi.

Skandal bir fotoğrafın ardından medya, insanların Damian Lancaster hakkında ne kadar çok şey duymak istediğini yeni fark etmiş gibiydi.

Elbette, onlara takip etmeleri için peri masalı romantizmi vermiştik. Ve Damian tüm o seks partisi olayını başlatmıştı.

Ama Damian'ın göz önünde olmaktan ne kadar nefret ettiğinden şüphe ettiysem, tek yapmam gereken şu anda yüzüne bakmaktı.

Bundan nefret ederdi.

"Bu noktada evlilik çanlarını duymalı mıyız?" diye sordu muhabir kurnazca. "Londra'daki her bir kadının, çok uygun bekârlar listesinden sizin üzerinizi çizmesi gerekecek mi?"

"O listelerde yer alıp almadığımdan bile şüpheliyim," dedi Damian büyüleyici bir şekilde. "Şimdi, izin verirseniz, beyler, Bayan Ashworth'u evine götürmek istiyorum. Geç oluyor."

Adamların kovulduklarını kabul etmelerini beklemedi. Damian beni de yanına alarak ilerledi ve tiyatrodan çıktı.

Kaldırıma ulaşamadan kaldırımdaki büyük bir çatlağa takıldım. "Ah! Kahretsin!"

Damian anında durdu ve döndü. "Nicole. İyi misin?"

"İyi," dedim dişlerimi sıkarak. "Lanet beton başparmağımın önüne fırladı."

Büyük bir sakar olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile çünkü asla burnu açık bir çift üç inç topuklu ayakkabı giymem!

Şakamı kabul etmedi. Onun yerine beni kollarına aldı ve limuzininin beklediği kaldırıma kadar taşıdı. Yüzüme bakarken boğuk bir sesle "Özür dilerim," dedi.

Beni kucağına aldığı anda kollarımı boynuna dolamıştım ve kalbim eriyerek ona baktım. "Üzülme. Bu senin hatan değildi. Şu anda gazeteciler tarafından rahatsız edildiğin için üzgünüm."

Eğildi ve beni öptü, Damian'ın şoförü aracın arka kapısını açmadan önce karşılık vermeye ancak zaman bulabildiğim tatlı bir kucaklaşma.

Kıçım yumuşak, kremsi deriye çarptı ve Damian'ın peşimden gelebilmesi için koltuğa tırmandım.

"Şimdi şu ayağına bir bakayım," dedi Damian hışımla, iki sakar ayağımı da kucağına çekerken.

BÖLÜM 29

Nicole

"SAĞ AYAK PARMAĞI ve sorun yok," dedim Damian'a, sandaletli iki ayağım da kucağının ortasında dururken kendimi garip hissediyordum.

Her iki ayakkabımı da nazikçe çıkardı ve döşeme tahtasının üzerine bıraktı. Çorabın üzerinden yarayı yakından inceledikten sonra şöyle dedi. "Kan yok. İyi görünüyor."

"Bu iyi. Gerçekten. Sadece ayak parmağımı çarptım."

Vazgeçmesini ve ayaklarımı tekrar döşemeye koymasını bekliyordum. Bunun yerine, bir ayağımı büyük ellerinin arasına aldı ve masaj yapmaya başladı.

Saatlerce o ayakkabıları giydikten sonra ayaklarım biraz ağrıyordu ve şu anda onlara yaptığı şey mini bir orgazm gibi hissettiriyordu. "Oh, Tanrım. Bu çok güzel."

Başparmağıyla bir baskı noktasına bastırdı. "Sadece güzel mi?" diye alay etti.

İlk öpüşmemizden sonra yaptığı gibi benimle alay ettiğini anlamam uzun sürmedi. Belli ki yaptığı şeyin hoş bir şeyden daha fazlası olduğunu duymak istiyordu.

"İnanılmaz," diye inledim diğer ayağımı kaldırırken. "Fantastik," diye ekledim sol ayağıma masaj yaparken nefes nefese. "Hatta belki de orgazmik."

Bir tür ayak fetişi falan değildim ama Damian'ın elleri, iç tabanımdaki kasılmış kaslara masaj yaparken ve onları gevşemeye zorlarken sihir gibiydi.

Uzun deri koltuğa uzandım ve dirseklerimi arkama dayayıp Damian'ın iki ayağımdaki ağrıyı dindirmesini izledim.

"Daha iyi misin?" diye sordu baldırlarımı hafifçe ovmak için hareket ederken.

Çoraplarımın şeffaf ipeği üzerinde gezinen o güzel parmakların hissi, tüm vücuduma bir özlem titremesi gönderdi.

Önce dizlerimi, sonra da yavaşça kalçalarımı okşadı. "Vücudunun ağrıyan *her* yerini rahatlatmaya hazırım tatlım," dedi boğuk, lezzetli ve yaramaz bir ses tonuyla.

Koltuğa yığıldım, başım yumuşak koltuk minderine çarptığında bastırılmış bir nefesi serbest bıraktım. "Damian," dedim yüksek sesle fısıldayarak.

Parmakları çıplak tene değdiğinde yağmacı ilerleyişlerini durdurdu. "Lanet olsun! Bunları giydiğini nasıl bilemedim?"

Aynı derecede dantelli bir jartiyer kemeriyle yerinde tutulan çoraplarımın dantelli kenarlarını bulmuştu.

"Çünkü sana söylemedim," diye cevap verdim boğucu bir sesle. "Onları daha sonra keşfetmene izin verecektim."

"Cehennem kadar seksiler," diye bilgilendirdi beni.

Gözlerimi kapattım. Tanrım, sözlerinde duyabildiğim o zorlukla dizginlenmiş sinirliliğe bayılıyordum. Sanki beni becermek için sabırsızlanıyormuş, becermezse kendini tamamen kaybedecekmiş gibi konuşuyordu. "Onları senin için giydim, Damian. Beğenebileceğini düşündüm."

"Amacın beni çıldırtmaksa görev tamamlandı," diye cevap verdi sıkıca. "Sikim kaya gibi sertleşti."

Ukalaca bir yorum yapmak için ağzımı açtım ve parmakları dantel parçasının altını keşfetmeye başlayınca kapattım.

"Tanrım, Nicole. Çok ıslaksın."

Bir parmağını kaygan tenimin üzerinde gezdirirken inledim. Damian'ın külotumu ıslatması için fazla bir şey gerekmemişti. Ayağıma masaj yapmaya başladığı anda olmuştu. "Evet," diye tıslayarak onayladım.

"Çok ama çok sessiz olmanız gerekecek," dedi alçak ve hınzır bir ses tonuyla. "Şoförümle aramızdaki bölme oldukça ince."

İçimi çektim. Şu anda onun üzerine binip ikimizi de inanılmaz bir orgazma götürecek değildim. Koltuklar çok büyüktü ve camlar renkliydi, bu yüzden *fiziksel olarak* mümkün olabilirdi ama prezervatif taşıdığından şüpheliydim.

Eteğimi kaldırırken serin havanın üst baldırlarımın derisi üzerinde dolaştığını hissettim. "Çok güzel," dedi takdirle.

İç çamaşırı takımı gerçekten çok güzeldi. Dantelleri siyahtı ama her çorabın tepesinde ve külotun bandında minik kırmızı fiyonklar vardı. Onları bir hevesle bavuluma atmıştım. Onları hiç giymemiştim. Kylie bunları bana birkaç yıl önce doğum günümde şaka hediyesi olarak vermişti ve ben de bir daha gün yüzü görmeyeceklerini düşünerek çekmecemin arkasına itmiştim.

Seksi şeyler giyen bir kadın değildim. Ya da en azından ben değildim... Damian'la tanışana kadar.

Belki de hiç şu anki gibi ilham almamıştım.

Parmakları kaygan sıcaklığında oynamaya devam etti ve klitorisimi arayıp bulduğunda bir gıcırtı çıkardım. "İyi hissediyor musun bebeğim?" diye sordu neredeyse kibar bir tonda.

"Tanrım, evet," diye titreyerek cevap verdim.

Parmağını tekrar hassas sinir demetinin üzerinde gezdirdi ve ben koltuğumdan fırlamaya hazır olana kadar tembelce okşamaya devam etti. "Damian," diye inledim, bedenim onunkine hazırды.

"Sikimi mi istiyorsun?" diye sordu aynı kontrollü sesle.

"Evet, evet, evet," diye bağırdım, eli ağzımı kapatmadan hemen önce.

"Sessiz ol. Hatırladın mı?" diye uyardı. Gövdesi üstüme doğru uzandı Benim.

Başımı salladım ve elini ağzımdan çekti. "Çok zor," diye mırıldandım sessizce.

"Tatlım, şu anda ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Seni boşaltacağım ama zevkini şoförümle paylaşmak istemiyorum."

"Bana prezervatifin olduğunu söyle," diye sessizce yalvardım, bedenim serbest kalmak için yalvarıyordu.

"İstemiyorum," dedi. "Ama şu anda buna gerek yok."

Hayal kırıklığımlı bastırmaya çalışırken nefes nefese kalmıştım. Damian'ın içimde körüklediği ihtiyaı tatmin etmek için hızlı ve sert bir şekilde ona ihtiyaım vardı.

Bütün o buyurgan, yap dediğimi yap girişiyle daha fazlası için nefes nefese kalmıştım. Muhtemelen bundan zevk alıyordu, ama ben tam bir karmaşaydım.

Seni boşaltacağım.

Ha! Evine dönene kadar bunu yapamayacağından bahsetmemişti.

Oturmaya başladım ama Damian beni sertçe geri itti ve sonra sağ bacağımlı tutup bacaklarım iyice aılana kadar koltuğun arkasına doğru uzattı.

Bana baktı ve başı açık kalçalarımın arasında kaybolmadan hemen önce dikkatle bir parmağını ağzına götürdü.

Dilinin klotumun ince dantelinin üzerinde gezindiğini, okşadığını hissettiğimde dudaklarımdan boğuk bir nefes ıktı.

Vay anasını!

Alt dudağımı ısırdım, dudaklarıma yayılan zevk miyavlamasını tutmaya çalıştım.

Damian alay etti, dili klotumun kenarları boyunca kayıyordu ama asla ona gerçekten ihtiyaç duyduğum yere ulaşamadı.

Damian beni aklımdan çıkarmak için elinden gelen her şeyi yaparken bir elimi koltuğun arkasına vurdum ve deriyi tırmaladım.

"Lütfen," diye yalvardım yumuşak bir tonda, sesimi fazla ykseltmemeye çalışarak.

Tam hayal kırıklığı içinde çığlık atacağımı düşündüğüm anda, seksi klotun ağını kavradı ve kocaman bir çekiştirme yaptı.

Acımasız saldırı altında bedenimden koptular ve Damian'ın ağzı amımı kaplarken hırladığını duydum.

"Evet, evet, evet, evet, evet," diye bağırdım o çok ciddi bir niyetle üzerime inerken.

Artık oynamak yok.

Damian Lancaster artık beni boşaltmaya ya da bunu denerken ölmeye kararlıydı.

Nefes nefese başımı bir o yana bir bu yana salladım, vücudumun talep ettiği serbest bırakmayı bana getirmesini bekledim.

Sessiz kalmak, onun hınzır ağzının ve dilinin bacaklarımın arasında yaptıklarına karşılık olarak boğazıma yükselen çığlıkları bastırmak çok zordu.

"Aman Tanrım," diye tısladım, artık tamamen sessiz kalamıyordum. "Evet, Damian. Lütfen. Beni boşalt."

Daha fazla dayanamadım.

Parmaklarının beni doldurduğunu, klitorisimdeki o inanılmaz dille aynı ritimde çalıştığını hissettiğimde bir sevinç çığlığını bastırdım.

Doruğa ulaştığımı hissettiğimde vücudum patlamaya başladı. Kimin dinlediği umurumda değildi.

Çığlık atmak zorunda kaldım.

Elimi ağzıma kapattım ve orgazmım tüm şiddetiyle devam ederken avucumun içine doğru inlemeye başladım.

Tek yapabildiğim deri koltuğa uzanmak ve sonrasında titremekti. "Beni mahvettin... yine," dedim ona nefesimi tuttuğumda.

Kendime geldiğimde beni ayağa kaldırdı ve kucağına aldı.

"Eğer seni mahvetmeye devam edersem, seninle evlenmek zorunda kalabilirim, kadın" derken kulağımı okşadı.

Bunun bir şaka olduğunu biliyordum ama yine de vücudum biraz gerildi. Karşılığında söyleyecek tek bir esprili şey bulamadım.

Gerçekten mi? Sanki Majesteleri benim gibi sıradan bir Amerikalı kadınla evlenir mi?

Kalbimi bu kadar acıtmasaydı belki de bu yorumuna gülerdim.

BÖLÜM 30

Nicole

Hollingsworth Evi'nin doğu kanadındaki oturma odasına girerken Bella bana, "KESİNLİKLE çok güzel görünüyorsun Nicole," dedi.

Aynadan son bir kez görünüşümü kontrol ettim. "Senin yüzünden," diye hatırlattım ona.

Bu sabah Bella'yla konuşmuştum, gergindim çünkü gala için uygun resmi kıyafetim olduğundan emin değildim.

Kahvaltıdan hemen sonra Hollingsworth Evi'ne gelmem konusunda ısrarcıydı.

İnternette resimlere bakıp birkaç saat sonra bir balo elbisesi teslim alabileceğimizi kim bilebilirdi?

"Bu gece nasıl görüldüğünle ilgili hiçbir övgü almayacağım, canım. Tek yaptığım elbise almanı sağlamak oldu. Makyöz ve kuaför zaten benim için buradaydı."

Evet, ama... o kaynakları bana hiç tereddüt etmeden ödünç vermişti. Kendi başıma hiç bu kadar özenli bir makyaj ya da bu kadar zarif düğümlü bir saç modeli yapmamıştım.

Bella'nın beni ikna ettiği yere kadar uzanan güzel kırmızı elbiseden bahsetmiyorum bile.

Fotoğrafları ilk gördüğümde elbiseyi biraz gösterişli bulmuştum ama şimdi seçtiğim için pişman değildim. Başparmağımın üzerinde bir ilmekle biten dar, şeffaf kollarda resimlerde fark etmediğim zarif, narin işlemler vardı. Korse vücudumu sarmalasa da etek belden genişliyor, yüksek topuklu ayakkabılarımın üstüne kadar zarifçe iniyordu.

Kendimi prenses gibi hissettim. Tamam, belki daha çok balo için temizlenen Sindirella gibi. Ne olursa olsun, kendimi güzel hissediyordum.

Bir de vals yapmayı öğrenmek gibi küçük -ya da belki o kadar da küçük olmayan- bir mesele vardı. Bella bu etkinlik için balo salonunu açmış ve çalması için küçük bir orkestra tutmuştu.

Hazırlanmaya başlamak için yukarı çıkmadan önce Leo imdadıma yetişmişti. Bana adımları göstermiş, kendimi aptal durumuna düşürmeyeceğimden emin olana kadar benimle dans etmişti.

Bella'ya minnettarlıkla baktım. "Siz de çok zarif görünüyorsunuz, Majesteleri," dedim ona.

Yüzünü buruşturarak cevap verdi: "Nasıl görüldüğümün bir önemi yok. Ben zaten hayatının aşkını bulmuş ve onu kaybetmiş yaşlı bir kadıyım. Bir kenarda oturup genç neslin kaynaşmasını izlemekten son derece memnunum canım."

Homurdandım. "Asla kenara itilmeyeceksin Bella, bunu sen de biliyorsun."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Haklı olabilirsin. Muhtemelen bunun için biraz fazla huysuzum."

Yaşlı kadın bir düşes gibi görünüyordu. Giydiği buz mavisi elbise rengini tamamlıyordu ve boynundaki, bileğindeki ve kulaklarını süsleyen safir ve elmas takılar mükemmel aksesuarlardı.

Eğer değerli taşlarla dolu bir servete *gerçekten* "aksesuar" diyebilirsiniz.

Uzandım ve bileziğine hafifçe dokundum. "Bunlar muhteşem."

"Damian'ın babasının yirmi beşinci yıldönümü hediyesiydi. Ben Eylül ayında doğdum, bu yüzden safir benim doğum taşım. Bana o kadar büyük bir sevgiyle verildi ki, bu geceye kadar onları takmak çok zor oldu," dedi hüzünle.

"Onu çok seviyordun, değil mi?"

Başını salladı. "Birini sevmeyi hayal edebileceğimden çok daha fazla. Genç bir kadın olarak kendi ülkemi terk ettiğim ve İngiltere'yi ikinci evim olarak benimsediğim için tek bir an bile pişmanlık duymadım."

"Garip miydi?" Ona sordum. "İspanya'dan İngiltere'ye gelmek?"

"Benim için yepyeni bir dünyaydı ama uyum sağlamamı zorlaştıran şey ülke değil, sosyal sınıflar arasındaki keskin farktı. Ailem fakir çiftçilerdi. Daha iyisini istiyordum, bu yüzden eğitim almak için şehirde yaşıyordum. Daha fazlasını istiyordum ama kesinlikle bir düşes olmayı ya da birdenbire istediğim her şeyi satın alabilecek kadar zengin olmayı arzulamıyordum. Çoğu kadın böyle bir hayat için her şeyini verirdi ama ben... rahatsızdım."

Başımı salladım. "Nedenini anlayabiliyorum." İlk balosuna giden bir prenses gibi giyinmiş olmak bile benim için rahatsız ediciydi. Bella'nın tüm bunları günlük yaşamı haline getirmeye çalışırken nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Cevap verirken koyu renk gözlerinde bir ışıltı vardı, "Alıştım ama bu hayatı harika yapan şey, onu paylaştığım adam ve birlikte kurduğumuz aileydi. Seçtiğim adamla zaten mutlu olmasaydım, tüm paranın hiçbir anlamı olmazdı. Damian'ın babası, onun sosyal statüsüne uyum sağlamak için yapmak zorunda kaldığım tüm çalışmalara değdi."

"Ama neden bu sınıf sistemi ortadan kalkmadı? Yirmi birinci yüzyıldayız. Bunun gerçekten bir önemi var mı?" diye sordum. "Kraliyet ailesi bile göstermelik olarak orada duruyor. Hükümette gerçek bir güçleri yok gibi."

Parmağını bana doğru sallayarak, "Buna inanma küçük hanım," diye uyardı. "İnsanlar toplumdaki rütbe sisteminin öldüğünü söyleyebilir ama aslında ölmedi. Eski paraya ve seçkin unvanlara hala değer veriliyor ve sonradan görme zenginlere sosyal tırmanıcılar olarak bakılıyor. Yıllar içinde daha iyiye gitti ama İngiltere yüzyıllardır süregelen bir geleneğe sahip ve İngiliz halkı miraslarını, özellikle de eski para ve unvanlarını seviyor. Kimse onlara kendilerini kestiklerinde kanlarının mavi akmayacağını söylemeye cesaret edemiyor."

"Damian öyle biri değil," diye düşündüm. "Leo da öyle." Kesinlikle onunla tartışacak değildim. Haklı olduğunu bilecek kadar elit bir kitleyle tanışmıştım.

Bella gülümsedi. "Kocam ve ben oğullarımızın bu şekilde büyümesini istemedik. Onları kameralardan ve üst sınıflar arasındaki saçma dedikodulardan uzak tuttuk. Yine de şu anda oldukları kişi için övgü alamam. Yetişkin olarak kendi değer sistemlerini seçtiler, ancak züppe, elit kalabalıklardan uzak durdukları için üzgün olduğumu söyleyemem. Tıpkı babalarının yaptığı gibi çalışıyorlar, çünkü ç a l ı ş m a z l a r s a inanılmaz derecede sıkılacaklarının farkındalar.

Damian tüm sorumluluklarını biraz fazla ciddiye alıyor, ama onun duygusuz bir toplum budalası olmaktansa bu yönde ilerlediğini görmeyi tercih ederim."

"Çok çalışıyor ve herkesin refahı için tüm sorumluluğu üstleniyor," dedim iç çekerek. "Ama en azından baş ağrıları durmuş gibi görünüyor, en azından şimdilik."

Bella bana sertçe baktı. "Baş ağrılarını biliyorsun."

"Tabii ki. Nasıl fark etmem? Sinir krizi geçirdiğinde yüzündeki stres belirtilerini görebiliyorum ve bembeyaz oluyor. Göletten uçtuğumuz günden beri hiç kriz geçirmedi. Evden çalıştığı için daha rahat görünüyor ve ben yanıdayken yemek yemesi ve uyuması için onu zorladım. Muhtemelen gittiğimi görmekten mutlu olacaktır." Dudaklarımı tam olarak hissetmediğim bir gülümsemeye zorladım.

Bella kararlı bir şekilde, "Sen kalsaydın çok daha iyi olurdu," dedi. "Ama sanırım henüz seninle bu konuyu konuşmaya fırsat bulamamıştır."

"Kalamam Bella," dedim hüznle. "Ben Amerikalıyım. Tüm hayatım Kaliforniya'da geçti. İşim de orada. Ayrıca Damian benden daha fazla kalmamı istemedi. Şimdi tek yapmamız gereken Lancaster International için sözleşmemizi imzalamak ve işim bitti."

"Soracaktır," dedi Bella sinsi bir ses tonuyla. "Damian'ın bir kadın için senin için olduğu kadar deli olduğunu hiç görmemiştim. O ilişki arayan türden bir adam değil, Nicole. Asla evlenmeyeceğine yemin etmişti ama doğru kadını bulduğunda fikrini değiştireceğini biliyordum. En büyük oğlum düştüğünde, sert düşeceğini biliyordum ve haklıydım. Bu yönden babasına benziyor. Kocam için sadece bir kadın vardı ve o kadın bendim. Babası gibi Damian da onunla evlenmeyi kabul edene kadar sizi dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacaktır. Bu tür bir aşk oldukça yoğun, ama aynı zamanda heyecan verici. Bir erkek sizi bu şekilde sevdikten sonra daha azını asla kabul etmezsiniz."

Ne yazık ki Damian Lancaster'ı sevmenin verdiği coşkunun farkındaydım. Tüm o yoğun erkek ilgisinin doğrudan bana odaklanmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Ona aşığım Bella," diye itiraf ettim daha iyi düşünemedim. Artık bir annem yoktu ve bir ebeveyn figürüne sahip olduğum en yakın şey oydu. "Ama Damian hiçbir zaman bir şey istediğini iddia etmedi."

Kalıcı. Beni sevdiğini hiç söylemedi. Tüm bunlar onun itibarını düzeltmek için oynadığımız bir oyun ve kısa bir gezintiydi. Gerçekçi olalım. O milyarder bir dük. Hayatı burada, İngiltere'de."

Bella bana şüpheli bir bakış attı. Nazik bir ses tonuyla, "Eğer duygular varsa tüm bunların çözülebilmesi çok garip," dedi. "Ondan vazgeçme Nicole. Kelimeleri söylemekte biraz yavaş davranıyor olabilir ama Damian senin için deli oluyor. Sadece hissettikleri konusunda o kadar düğümlenmiş ki kafası yerinde değil. Senden kalmanı isteyecektir. Asıl soru şu: Bunu yapacak kadar önemsiyor musun? Eğer evet demezsen, korkarım ki sonunda Amerika'ya taşınacak ve senin kapının önünde kamp kuracak."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bundan çok şüpheliyim, Bella. Damian buraya ait."

Bella, "O zaman belki de İngiltere'yi eviniz olarak kabul edip edemeyeceğinizi düşünmelisiniz," diye talimat verdi. "Ailenle birlikte Amerika'da biraz zaman geçirmek istersen bazen o özel jetler işe yarayabilir, anlıyor musun?"

Başımı yavaşça salladım. "Artık orada gerçekten bir ailem yok. Annem bir yıl önce öldü. Neredeyse sahip olduğum tek şey oydu. Yine de orada harika arkadaşlarım var."

"Sadece bir uçak yolculuğu uzaktalar ve Lancaster'ın servetinin emrinizde olması sizi incitmez." Damian'ın parasını istemediğimi söyleyip itiraz etmeye başladığımda Bella elini kaldırdı. "Onun parasının peşinde olmadığını zaten biliyorum Nicole. Tek söylediğim, bir milyarderi ve Hollingsworth Dükü'nü sevmenin getirdiği güzel bir avantaj olduğu."

Damian ve benim asla evlenmeyeceğimizden emin olduğum için, "Eminim öyledir," diye mırıldanarak onu yatıştırdım.

"Aslında size bunu vermek için gelmişken burada gevezelik edip duruyorum."

Elinde tuttuğu kutuyu ilk kez fark ettim, bana bir açıklama yaparak uzattı.

"Damian beni aradı. İşle ilgili bir meselesi varmış, o yüzden galadan önce gelip bunu sana vereceğinden emin değilmiş."

Elinden almaya gittiğimde dikdörtgen ahşap kutu beklediğimden daha ağırdı. "Nedir bu?" Merakla sordum.

Hediye başıyla onay verdi. "Göreceksin. Aç bakalım."

Kutunun üzerindeki eski moda mandalla uğraştım, sonunda mandal açıldı ve kapağı kaldıradırdım. İçinde tam olarak ne saklı olduğunu gördüğümde ellerim titremeye başladı. "Aman Tanrım. Bunlar çok güzel."

Kolyenin, bileziğın ve uyumlu küpelerin de çok değerli olduğundan hiç şüphem yoktu.

Vintage olmalıydılar ama ışıltılı elmaslar zamansızdı. Kolye, papatya şeklindeki pırlanta işlemeli zarif çiçeklerden oluşan büyük bir diziden oluşuyordu. Bilezik ve küpeler de tasarım olarak kolyeyle uyumluydu. Set birlikte son derece gösterişliydi, tüm elmaslar kırmızı kadife bir yuva içinde parıldıyordu.

"Damian onları senin almanı istedi," dedi annesi, ses tonunda bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Onlar kocamın annesine, Damian'ın büyükannesine aitti."

"O zaman gerçekten paha biçilemezler. Bunları alamam," dedim, sesim biraz daha paniklemişti.

"Saçmalama," dedi Bella kutuyu alıp küçük bir masanın üzerine koyarken ve kolyeyi çıkarıp boynuma takarken. "Bu elbiseyle mükemmel uyum sağlıyorlar ve partideki her kadın kendi mücevher koleksiyonunu sergileyecek. Beğenmedin mi?"

"Elbette beğendim. Ama Kraliyet Mücevherleri'nden bir şey gibi görünüyorlar. Onları giyemem. Bütün gece bir şey kaybederim diye korkarım. Onlar sana ait değil mi?"

"Öyleydi," diye kabul etti. "Ben gençken bana verilmişti, ben de Damian'a verdim. Tasarım benim için çok genç. Onları giymeyi yıllar önce bıraktım. Oğlum onları onun için sakladığım için şanslı. Siz ortaya çıkana kadar onları bir kadına hediye etme arzusu hiç olmadı."

Bileziği bileğime takarken kıpırdayamadan öylece durdum, sonra da küpeleri takmam için bana uzattı.

Takmam için bana el salladı ve ben de direkleri kulaklarıma takmak için tekrar aynaya dönmek zorunda kaldım. Ağırdılar ama dayanılmaz derecede değillerdi,

Bella'ya döndüğümde bana onaylayarak gülümsedi.

"Muhteşem!" diye sevinçle haykırdı. "Bu elbiseyle çok güzel görünüyorlar. Şimdi ışıldıyorsun, canım."

Bella haklıydı. Aynada kendime bir bakış attım. Ama... "Bella, bunu yapamam. Bunları giyemem. Ben mücevherleri bir statü sembolünden başka bir şey değilmiş gibi ve taktığım mücevherlerin Newport Beach'te güzel bir ev alabileceği gerçeğini düşünmeden gösterebilen kadınlardan değilim."

Kadın homurdandı. "Yaklaşamadım bile. Orada tatil evi olan çok sevdiğim bir arkadaşım var ve o mücevher seti peşinatı ödemekten fazlasını yapmaz. Maliyeti düşünme, Nicole. Lancaster'ın serveti çok büyük. Oğlum için maliyeti çok az. Duygusallığı düşün. Damian onlara sahip olmanı istiyor."

Gergin bir şekilde kıpırdandım. "Düşünceli ve tatlı davrandığını biliyorum. Ama bizim öyle bir ilişkimiz yok. Bana cömert hediyeler vermemesi gerekiyor. Bunu yapmasını istemiyorum."

Çok kararsızdım. Yapmak istediğim son şey, bana verdiği bir şeyi giymeyerek Damian'ı incitmekti. Diğer yandan, bu çok fazlaydı.

Bella omuzlarımdan tuttu ve beni aynaya doğru çevirdi. "Kendine bir bak Nicole. Bu takım sana çok yakışmış. Mücevherlerin bir kutuda durup tozlanmasındansa takılması ve değerinin bilinmesi daha iyi değil mi?"

O öyle söyleyince, evet.

Dikkatli bir parmağımı boynumdaki ışıltılı elmasların üzerine koydum. "Hâlâ çok korkuyorum."

Bella, "Korkuyu hisset ve sonra onu görmezden gelmeyi öğren," diye tavsiyede bulundu. "Ben de öyle yaptım. Damian'ın hediyesini sana verdiği ruh haliyle kabul et."

Uzun bir iç geçirdim. "Onları giyeceğim ama gala bittikten sonra Damian'la onları saklaması konusunda konuşacağım."

Büyükannesinin mücevherlerini geri alıyordu ama Bella'yı tartışmanın içine çekmek istemedim.

Bella omuz silkti. "O zaman benim işim bitti. Büyüleyici görünüyorsun. Bundan sonrasını oğlum halledebilir. Çok ikna edici olabilir."

Aynada gözlerini yakaladım. "Otoriter mi demek istiyorsun?"

Göz kırptı. "Bazen Lancaster erkeklerinin biraz otoriter olma eğilimi o kadar da kötü değildir."

Damian'ın bir gece önce tiyatrodan sonra bedenimin kontrolünü nasıl tamamen ele geçirdiğini düşününce kalbim duracak gibi oldu.

O patronluk taslama havasındaiken yatakta ona teslim olmaktan kesinlikle çekinmiyordum.

Ama Bella'nın kastettiği gerçekten bu muydu?

Koyu renk gözlerindeki ışıltıya baktığımda, tam olarak bunu kastettiğinden emindim ama bunu açıkça söylememişti.

"Hepimiz bu partiyi başlatmaya hazır mıyız?" Leo açık kapıdan içeri girerken gürledi. Bir kolunu annesine, diğerini de bana uzattı.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye mırıldandım koluna girerken.

Leo başını bana doğru eğerek, "Çaresiz kedi yavrularına benzeyen kadınlara dikkat et," dedi. "Aslında pençeleri var."

"Miyav," diye cevap verdim küçük bir mırıltıyla, dişlerimin de çok keskin olduğunu bilmesini sağlayarak.

"İşte benim kızım," dedi sırıtarak.

BÖLÜM 31

Damian

Ellerimi nazikçe Nicole'ün omuzlarına koyarken, "GEL BENİMLE DANS ET, güzelim," dedim.

Belki Londra'dan Surrey'e giderken trafiğe takıldığım için biraz geç kalmıştım ama artık kadınıma sahip çıkmak için buradaydım.

Birkaç dakika önce rezidansa girdiğimde, balo salonuna doğru bir adım atmıştım, ancak büyük salonu neredeyse tamamen dolduran büyük bir insan kalabalığıyla karşılaşmıştım.

Nicole'ün sırtı bana dönüktü ve orada çok sayıda güzel sarışın kadın vardı ama *onu* hemen tanımıştım. Kalabalıkta kadınıma her zaman, her koşulda tanırdım. Görünüşe göre doğal olarak ona doğru yönelmiştim.

Belki de onu ele veren şey boyuydu ama ben buna pek dikkat etmemiştim. Beni çağıran daha ince nüanslardı.

Konuşmak için ellerini kullanırken omuzlarının hafifçe kayması.

Dinlerken başını eğmesi.

Her zaman bir topuğu hafifçe yere basarak hareketsiz durması.

Boynunun ve sırtının zarif kavisi.

Genç Baron Whitewood'un Nicole'den tamamen büyülenmiş gibi görüldüğünü ve belki de dilini tekrar ağzına sokmak için biraz yardıma ihtiyacı olduğunu gözden kaçıramazdım.

Yanındaki iki adam da aynı derecede hayran görünüyordu.

Ben de kalabalığın arasından sıyrılıp hak iddia ettim. O üç piç başka bir yere bakabilirdi.

Nicole Ashworth zaten benimdi.

Dönüp beni gördüğünde genişçe gülümseyince nefesimi tutmak zorunda kaldım. "Damian. Endişelenmeye başlamıştım," dedi, sesi şu anda benim olduğum gibi nefessiz çıkıyordu.

"Özür dilerim," dedim gerçek bir pişmanlıkla. "Trafığe takıldım."

"Artık buradasın," dedi usulca. "İyi olmana çok sevindim." Kolunu benimkinin içinden geçirdi.

"Beyler, Nicole ile dans ederken bize izin verin lütfen." Dürüst olmak gerekirse, onların onayını alıp almamam umurunda değildi; onu üçünden de uzaklaştırıyordum.

Baron Whitewood elini dramatik bir şekilde göğsüne götürdü. "Böylesine muhteşem bir kadının arkadaşlığını kaybetmenin hayal kırıklığına dayanabileceğimden emin değilim. Dansın bittiğinde onu bize geri getir Damian."

Evet, cesedimi çiğnemedenden bir daha Nicole'e yaklaşamazsın, Baron.

Ben bir erkektim ve Nicole'ü donundan çekip çıkarmaya çalıştığı çok açıktı. *Piç kurusu.*

Nicole zarif bir gülümsemeyle onlara, "Hepinizle tanışmak çok güzeldi," dedi.

Onu dans pistine götürürken kulağına "O kadar da güzel değil," diye homurdandım.

Şu anda minnettar olduğum tek lanet şey, annemin onu Dylan'ın adını asla anmayacak üç kişiyle bırakmış olmasıydı.

Bunun dışında hiçbirinde kurtarıcı bir özellik görmemiştim ve Nicole'e bakışlarından da hiç hoşlanmamıştım.

Bana bakarken kaşları birbirine yaklaştı. "Hepsi çok hoştu. Sanırım buradaki beylerin arkadaşlığını hanımlara tercih ederim. Kadınlar bariz bir şekilde kaba değiller ama bazıları çok alaycı. Halkımın kim olduğunu bilmek istiyorlar"-serbest eliyle bir alıntı yaptı

- "ve nereden geldiklerini. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir tür geri dönüş gibiydiler."

Bir kolumu beline doladığımda onun değerlendirmesine sııttım. "Öyleler," diye hemen kabul ettim. "Hepsi değil, ama birkaçı kendi statüleri etrafında dönen küçük bir dünyaya kapılmış durumda ve kendilerini yükseltmek için eşit görmedikleri insanları aşağı çekmeye bayılıyorlar. Hepsi oldukça çarpık."

Bu dünyada büyümüşüm ama bu onu sevdiğim anlamına gelmiyordu.

"Annen o insanları gerçekten davet etmek zorunda mı?" Nicole elimi tutarken sordu, ben de onu vals yapmaya yönlendirdim.

Beni bu kadar iyi takip etmesi beni şaşırttı.

"Teknik olarak, hayır, yok. İnanın bana, kedilerin büyük bir kısmını konuk listesinden çıkardı bile. Ama birkaçı kendi arkadaşlarının kızları ve oğulları, o yüzden aslında sevdiği eski nesli gücendirmek istemiyor."

Nicole hafifçe başını salladı. "Bunun neden bir sorun olabileceğini anlayabiliyorum ve o kadınlar önemli değil. Bence içlerinden birkaçı kıskanç olabilir çünkü çok uygun bir bekarı ellerinden çaldığını düşünüyorlar."

"Hiçbiriyle ilgilenmiyordum," diye inkar ettim.

"Belki değil, ama umutlu olabilirlerdi. Bu galadaki en yakışıklı erkek sensin," diye yanıtladı ciddiyle.

"O adam Leo olacaktı," diye düzelttim onu, ama lanet kalbim hâlâ mutlu bir şarkı söylüyordu çünkü onun ben olduğumu *sanıyordu*.

Biraz tökezledi. "Oops. Özür dilerim." Kolayca adımlarını geri aldı. "Leo bana daha bugün vals yapmayı öğretti, o yüzden bazen hata yapıyorum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, kardeşinin buradaki en çekici erkek olduğunu sanmıyorum. Belki sen buraya gelmeden *önce* öyleydi. Ama şimdi...hayır. Üzgünüm. Yakın bir rekabet bile değil."

Tanrım! Ben daha kıskanmaya fırsat bulamadan o beni nasıl dilsiz bırakacağını öğreniyordu. "Umarım Leo bir beyefendidir," diye mırıldandım.

"Öyleydi," diye neşeyle cevap verdi. "Ayağına her bastığımda kibar bile davranıyordu. Hâlâ yürüyebilmesine şaşırdım doğrusu."

"Bu gece ne kadar güzel göründüğünü anlatmaya başlayamam bile," dedim ona dürüstçe.

Keşke ona, orada bulunan her kadını gölgede bıraktığını, peşinden koşmaktan kendimi alamadığım parlak bir ışık gibi olduğunu söyleyecek kelimeleri bulabilseydim.

Nicole ile ne tür bir büyüünün etkisi altında olduğumu bilmiyordum ama bu sorunun cevabını bulmak umurumda bile değildi.

Yetişkin hayatımın çoğunu bir balonun içinde, en büyük yetişkin Lancaster erkeği olarak sahip olduğum role uygun yaşamaya çalışarak geçirdikten sonra kendimi tamamen canlı hissetmemi sağladı.

Daha önce olduğum adama geri dönemezdim; geri dönmek istemiyordum. Sadece *onu* istedim.

"Galadan sonra konuşmalıyız," dedim ona ciddiyetle, kendimi çok suçlu hissediyordum çünkü onun düşündüğü gibi biri değildim. Artık ona yalan söyleyemez ya da gerçeklerden kaçamazdım. Dylan'dan haberi yokken onu yanımda tutamazdım. Henüz kimse ağzından kaçırmadığı ya da adından söz etmediği için çok şanslıydım ama bu bir noktada mutlaka olacaktı ve gerçeğin benden gelmesini istiyordum.

Dylan hayatımın şimdiye kadar saklamayı başardığım büyük bir parçasıydı ve dürüst olmak gerekirse, artık ona söylemekten bile korkmuyordum. Sadece Nicole'ün beni tanımasını istiyordum. Her şeyimi.

Yüzü yumuşadı. "Her şey yolunda mı?"

Boğazımda beni boğmakla tehdit eden kocaman yumruyu yuttum. "Evet. Sana uzun zaman önce söylemem gereken bir şeyi söylemem gerekiyor."

Seçimimi yapmıştım.

Ve bunu yapmam bu kadar uzun sürdüğü için kendimden nefret ettim.

Eğer iş Dylan'ı ya da dünyada herkesten çok sevdiğim bu kadını korumaya gelecekse, Nicole kazanacaktı.

İkizim bu noktada kendi sorunlarını yaratıyordu. Gelecekte neye ihtiyacı olursa olsun ona yardım edecektim ve hayatını geri istediğine karar verdiğinde onu destekleyecektim. Ama ilişkiyi riske atmak istemiyordum.

Gelecekte yaptığı aptalca şeylerin suçunu Nicole'un üzerine atarak.

"Kulağa biraz uğursuz geliyor," diye gözlemledi Nicole.

Vals sona erdi ve onu dans pistinden çıkarmak için elinden tuttum. "Öyle değil," diye onu temin ettim. "Aslında konuşmamız gereken pek çok şey var. Amerika'ya dönmek yerine burada, İngiltere'de benimle kalmak istediğine karar vermen gibi."

Hay sikeyim! Şimdi neden bu konuyu açtım ki?

Sessiz bir köşe buldum ve onu oraya çektim. Açıklamam gerekiyordu ve onu korkutmak istemiyordum. Elini tuttum. "Kalmanı istiyorum Nicole. Lancaster ile anlaşmayı imzalayabiliriz ve sen de burada, İngiltere'de daha fazla iş geliştirmek için çalışabilirsin." Bunu yüksek sesle söylemedim çünkü itiraz edeceğini zaten biliyordum ama kabul edelim, ona gönderebileceğim işlerin sonu yoktu. Hem İngiltere'de hem de Avrupa'da çok sayıda bağlantım vardı.

Sırtını duvara yasladığında gözleri kocaman açılmıştı. "Gerçekten kalmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Ama benim tüm hayatım Amerika Birleşik Devletleri'nde. Benden sonsuza kadar kalmamı istemediğinizi biliyorum ama ACM'den daha fazla uzak kalamam."

Oh, evet, ondan sonsuza kadar kalmasını istiyordum. İstedğim tam olarak buydu ama bunu şu anda söylemem gerektiğinden pek emin değildim. Zaten kafası çok karışık görünüyordu. Ona sonsuza kadar kalmayı reddetmesi için bir şans vermek istiyor muydum gerçekten? "O zaman bir ya da iki ay daha kal," diye önerdim. "Şu anda gitmeni istemiyorum."

Ya da asla! Kesinlikle hiçbir zaman.

Devam ettim, "Kylie ev işlerinizi yürütmekte harika bir iş çıkarıyor. Burada kalın ve büyümek için çalışın."

Sonunda beni sonsuzluğa götürecekse geçici bir süreye razı olurdum. Ona Dylan'dan bahsettikten sonra daha fazla zamana ve temiz bir sayfaya ihtiyacım vardı.

Eğer ona seks partisi ve çıplak resimle ilgili tüm gerçeği söylemediğim gerçeğini unutabilseydi, onu lanetlemek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Bana aşık olduğundan eminim.

Yüzündeki ifadeyi izlerken içim acıdı. O güzel mavi gözlerde çok fazla belirsizlik vardı ve bundan ne çıkaracağımdan emin değildim.

"Londra'da bir ofis açabileceğimi sanmıyorum. Çok pahalı."

Şehirde seve seve devredebileceğim çok sayıda ticari mülküm vardı, ancak dikkatlice cevap verdim, "Bunu daha sonra çözebilirsin. Evin üst katında geçici bir ofis tutabilir ve benimle kalabilirsin."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Gerçekten devasa sarayında kalmamı mı istiyorsun? Üst kattaki yatak odalarından birini ofise mi çevireyim?"

"Tabii ki. Sadece kalmanı istediğimi söyledim."

Evime ne yaptığı umurumda bile değildi. Bize yataklı bir oda bıraktığı sürece her şeyi havaya uçurabilirdi.

"Damian... Ben-"

Cevap vermesini engellemek için parmağımı ağzına götürdüm. "Şu anda cevap verme. Bunu düşün Nicole. Bu saçma gala bittikten sonra konuşuruz."

Bu arada, bir saniye önce neredeyse yaptığı gibi *hayır* demesini engellemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Bunu düşüneceğim. Şu anda gerçekten işemem gerekiyor."

Annemin misafirler için hazırladığı makyaj odasına doğru baktım. "Burada tuvalet için sıra var. Seni yukarı çıkarmamı ister misin?"

Gülümsedi. "Nerede olduğunu biliyorum. Bence anneni bulmalı ve burada olduğunu ona bildirmelisin."

"Gitmeliyim," diye kabul ettim. "Birkaç dakika içinde burada görüşürüz." "Damian?"

Başım hızla yukarı kalktı ve gözlerim onunkilerle kilitlendi.

"Kalmak istemediğimi düşünmeni istemiyorum..." diye devam etti. Durakladı. "Boş ver. Bunu sonra konuşuruz."

Balo salonundan ayrılışını izlerken onun güzel kışını geri çağırarak istedim. Bitmemiş yorumu beni sinirlendirdi, sözlerinin gerçekten büyük bir *hayır* kararının başlangıcı olabileceğinden endişelendim.

Etrafta annemi ararken başımı salladım. Nicole'ün burada kalmaya hayır demesine izin vermek bir seçenek değildi.

Tabii onunla birlikte ABD'ye dönmeme bir itirazı yoksa.

Nicole *benimle* bir yere gittiğı sürece coğrafya meselesinin pek önemi yoktu.

BÖLÜM 32

Nicole

Doğu kanadındaki banyoyu kullandıktan sonra oturma odasındaki buzdolabını karıştırdım ve kendime soğuk bir şişe su buldum.

Biraz terlemiştim, bu yüzden serinlemek ve makyajımı düzeltmek için zaman ayırdım.

Dürüst olmak gerekirse, Damian'ın bana söylediği her şeyi sindirmek için kalabalığın dışında birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Kalmamı istiyor. Gitmemi istemiyor. Bana daha önce söylemediği neyi söylemesi gerekiyordu ki?

Sudan birkaç yudum aldım ve birkaç derin nefes aldım.

Damian burada kalmamı istediğinde kalbim mutluluk dansı yapıyordu ama aklım Damian Lancaster'ın kalbimi kırmasına fırsat vermeden hemen Kaliforniya'ya dönmem gerektiğini söylüyordu.

"Kimi kandırıyorum ben?" Boş odaya yüksek sesle söyledim. "Onu terk etmek *şimdiden* kalbimi kıracak."

Ve bir ya da iki ay daha kalsaydım kesinlikle daha kolay olmayacaktı, çünkü sonun yaklaştığını *biliyor* olacaktım. Muhtemelen her gün kırık kalbim için geri sayım yapıyor olurdum.

Ne bekliyordum ki? Sonsuz aşkını ilan etmesini ve bensiz yaşayamayacağını itiraf etmesini mi?

Damian'ın kalbimi kıracak kadar yakınlaşmasına izin verdiğim için kendimden nefret ederek uzun bir iç çektim.

Çılgınca kaçamaklar yapabilecek türden bir kadın olmadığımı bilmeliydim. En azından onun gibi biriyle.

Sonuç olarak: Damian'ı o kadar çok seviyordum ki, ona veda etmek kalbimi binlerce küçük parçaya ayıracaktı, bu yarın da olsa, bir ya da iki ay içinde de olsa.

Suyun geri kalanını içtim ve şişeyi çöpe attım, Damian'ın yanlış yönlendirilmiş bir minnet duygusuyla kalmamı isteyip istemediğini merak ediyordum.

Zor bir durumdan kurtulmasına yardım ettiğim için mi şirketimin büyümesine yardımcı olmak istiyor?

Bu mümkündü, ancak itiraf etmeliydim ki buralarda takılma teklifinin tüm sebebinin bu olduğunu düşünmüyordum.

İlişkimizde akıllara durgunluk veren bir tutku ve seks vardı ve Damian'ın beni önemseydiğinden hiç şüphem yoktu.

Ne yazık ki, bu yeterli değildi.

Aşağı inmem gerekiyordu. Damian ve ben bunu daha sonra tartışma fırsatı bulmadan hiçbir şey çözülmeyecekti.

Kapıya doğru yönelmiştim ki Damian'ın burada kaldığı zamanlarda kullandığı ana süitten gelen boğuk bir ses duydum.

Neredeyse kadınsı bir kahkaha gibi gelmişti.

Başımı salladım ve derin bir erkek sesi de duyduğumda bunu görmezden gelmeye kararlıyım.

Ne oluyor be?

Kapalı kapıya yaklaştım, eski mülkün bir ya da iki hayaleti olup olmadığını merak ettim ve dinledim.

Bir kıkırdama oldu.

Ve sonra bir inilti.

Ardından o derin ses.

Kelimeleri çıkaramıyordum, sadece boğuk sesler geliyordu.

Gitmeliyim. Birinin üst kata ç ı k m a s ı beni ilgilendirmez, değil mi?

Sorun şu ki, *burada* kimsenin olmaması gerekiyordu. Merdivenler kapatılmıştı ve sadece ailenin üst kata çıkmasına izin verililiyordu.

Bir de ben. Zinciri geçmeme izin verildi ama bunun tek nedeni Barnaby'nin beni tanınması ve daha önce burada misafir olmuş olmamdı.

Biraz daha yaklaştım, ayağımı kapının alt kısmına koyup biraz baskı uygulayabilecek kadar yaklaştım.

Birinin buraya gizlice girip bir şey çalıp çalmadığını bilmek zorundaydım. Her yerde paha biçilmez mobilyalar vardı.

Bella'nın evini korumak için bir şey yapabilseydim, yapardım. Kapı tamamen kilitli değildi, bu yüzden bir aralık açıldı. *Bir peni için içeri, bir pound için içeri.*

Kapı kolunu kavradım ve kapıyı sonuna kadar iterek açtım, baş edemeyeceğim bir şey görürsem kaçmaya hazırdım.

Odada sadece bir erkek ve bir kadın vardı ve ikisi de bir şey çalıyor gibi görünmüyordu.

Eğer öyleyse, bunu yatakta yarı çıplak yapıyorlardı.

Güzel esmer kadın pembe balo elbisesinin yarısını çıkarmıştı, erkek ise belden yukarısı çıplaktı. Vücudunun alt kısmı bir çarşafıa örtölüydü, bu yüzden tamamen çıplak olup olmadığını bilmiyordum.

Ve gerçekten bilmek istemiyordum.

Belli ki çok mahrem bir şeyi bölmüşüm ve kapıyı tekrar kapatmak için kapı koluna uzanırken yanaklarım kızardı.

Damian'a söyleyebilir ve araştırmak isteyip istemediğine onun karar vermesini sağlayabilirdim.

Özel bir anı böldüğüm için çok utanmıştım.
bu durum.

Kapıyı kapatmaya başladığımda kapı gıcırdadı ve yataktaki adam aniden dönüp bana bakınca irkildim.

Yakalandın!

"Merhaba güzelim. Lütfen içeri gel. Yatağımda üç kişi asla çok fazla değildir," dedi misafirperver bir ses tonuyla.

Aman Tanrım!

Bu yüzü tanıdığımı fark edecek kadar utancımı bir kenara bıraktım.

O muhteşem vücudu tanıyordum.

O kendine özgü, peridot yeşili gözlerde hata yoktu.

Ve tonu biraz farklı olsa da İngiliz aksanlı o derin sesi *kesinlikle* tanıdım.

"Damian?" Neden sorduğumdan emin değilim, çünkü o yatakta yatan ve eli kadının pembe elbisesinin eteğinde olan kişinin kim olduğunu zaten biliyordum.

Tüm dünyam alt üst oldu ve sonra dönmeye başladı.

"Neden?" Yaralı bir hayvan gibi haykırdım, gözlerimden yaşlar akarken tek bir kelimeyi mırıldandım.

Damian daha önce hiç görmediğim boş gözlerle bana baktı.

Utanma yok.

Pişmanlık yok.

Sevgi yok.

O anda o güzel gözlerden kesinlikle *hiçbir duygu* yayılmıyordu ve bu beni tamamen yıktı.

Nedenini bilmeme gerek olmadığına karar vererek kaçtım.

Kapıyı çarparak kapattım, gidip çantamı ve giysilerimi kanepeden aldım ve sonra doğu kanadından koşarak çıktım, Damian'ın kendini beğenmiş, kopuk ifadesi hâlâ beynimdeydi.

"Hayır! Bekle bir dakika!"

Kaçarken Damian'ın yatak odasından seslendiğini duydum. Görmezden geldim. Beni *gerçekten* üçlü sekse ikna edebileceğini mi sanıyordu?

Piç kurusu!

Koridordan merdivenlere doğru koşarken sert bir sesle, "Bana ayrıcalık vaat ettiği falan yok," diye fısıldadım. "Hiçbir zaman söz vermedi

Bana hiçbir şey. Hiçbir şey."

Beynim kalbimi kırılmaması için ikna etmeye çalışıyordu. Ne yazık ki işe yaramıyordu.

Yüzümden akan gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ve daha fazla denemeye karar verdim.

Bu benim sorunumdu, onun değil. İsteddiği kadını sikmekte özgürdü. İkimizin arasında bir bağlılık yoktu. Hiç olmamıştı. Bunun bir kaçamak olduğunu hep biliyordum, değil mi?

Belki öyledir, ama... Onu annesinin evinde ya da etkinliklerinden birinde bunu yapacak bir adam olarak görmedim.

Ya da şu anda sikmekte olduğu başka bir kadın aynı lanet yerdeyken!

Tıpkı o lanet olası seks partisi fotoğrafındaki gibi görünüyordu, gözleri şehvetten çılgına dönmüştü.

"Annem bir leoparın asla beneklerini değiştirmediğini söylerdi. Sanırım haklıymış." Merdivenlerden aşağı koşarken nefes nefese kaldım.

Benim neyim var böyle? Seks partisi olayının bir tuzak olduğu hikayesine gerçekten inanmış mıydım?

Evet. Evet, inanmıştım ve ben aptal bir kadın değildim. Damian Lancaster'a inanmıştım çünkü ona inanmak *istemiştim*, gerçekten mantıklı olduğu için değil.

Lanet olsun! Merdivenlerin dibinde zinciri çözemeyince küfrettim. Bu yüzden bariyerin altına eğildim ve kapıdan çıkmak için kalabalığın arasından hızla geçtim.

Tek istediğim kaçmaktı. Bu evden.

Damian ve benim anılarımızdan.

Şu anda çektiğim acıyı asla anlayamayacak olan tüm züppe zenginlerden.

"Nicole. Bekle! Nereye gidiyorsun?"

Bir an için adımı söyleyenin Damian olduğunu sandım ama Leo'ydu ve dışarı çıktığım anda bana yetişti.

"Nicole!" Beni durdurmak için omuzlarımdan tuttu. "Neyin var senin? Ev yanıyormuş gibi koşuyordun."

Ona yalan söyleyemezdim. Muhtemelen berbat durumdaydım. Gözyaşlarım sert ve hızlı akıyordu, bu yüzden makyajımın tamir edilemeyecek durumda olduğunu ve muhtemelen her yere bulaştığını biliyordum.

"Heathrow'a gitmeliyim Leo. Bir şey oldu. Acil bir durum. Sonra açıklarım. Bana yardım edebilir misin?" Sesim kendi kulaklarıma bile acınası geliyordu.

Şu anda tek düşüncem Damian Lancaster ile arama mümkün olduğunca mesafe koymaktı. Çantamda pasaportum, kimliğim ve bu sabah Bella'nın evine giderken giydiğim kıyafetler vardı.

Damian kalan eşyalarımı gönderebilirdi. En azından bunu yapabilirdi. Bir daha asla onun saçma kalesine adım atmak istemedim.

Leo ciddiyetle başını salladı. "Elbette. Üzgünüm Nicole, her ne oluyorsa. Berbat görünüyorsun. Damian'ı bulmamı ister misin? Burada seninle olmak isterdi."

Başımı sertçe salladım. "Hayır! O zaten biliyor. Sadece havaalanına gitmem gerekiyor."

Leo, Damian'ın şoförüne işaret etti ve Fantom ilerledi. "Damian seninle gelmiyor mu?" Ben limuzine doğru koşarken Leo sordu.

"Bu sefer değil," diye geveledim. "Onun işi var ve bu benim için... kişisel bir mesele."

Bu *tam olarak* bir yalan değildi ama açıklamam muhtemelen çamur kadar açıktı.

Neyse ki Leo beni daha fazla sorgulamadı. "Kendine iyi bak Nicole. Gerisini Damian bana anlatabilir."

Kendimi onun kollarına attım çünkü Leo'ya veda etmeden gitmeme izin veremezdim. Bana karşı çok iyiydi ve onu hiç sahip olmadığım kardeşim olarak görecektim kadar aptallaşmaya başlamıştım. Bella'yı daha sonra arayacak ve benim için yaptığı her şey için ona teşekkür edecektim. Bunu yapacak kadar güçlü değildim.

Şu anda kendimi onun kollarına atmadan ve beş yaşında bir çocuk gibi hıçkırı hıçkırı ağlamadan onunla konuşabilirim.

"Oh, bekle!" Kendimi ondan uzaklaştırdığımda Leo'ya söyledim.

Önce küpelerimi, sonra bileziğimi ve son olarak da kolyemi çıkardım. "Lütfen bunları Damian'a geri ver. Sadece bu gece için ödünç almıştım." Phantom'un arka koltuğuna atlamadan önce elmasları eline sıkıştırdım.

Leo, "Dikkatli ol Nicole," diye seslendi ve sonra arabanın kapısını kapattı. "Nereye, Bayan Ashworth?" diye sordu şoför kibarca.

Çantamda telefonumu a r a m a y a başlarken yüksek sesle "Heathrow Havaalanı lütfen," dedim.

Bu gece İngiltere'den nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Londra'ya giderken uçuş ve bekleme olanaklarını araştıracaktım.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve harekete geçtiğimizde şoförle aramdaki bölmeyi kapatmak için hızla düğmeye uzandım.

Ve sonunda, sevdiğim adamı yatakta başka bir kadınla bulduğum andan beri kurtulmak için çığlık atan hıçkırıklarımı bıraktım.

Belki de Damian bana sahip olduğumuzdan daha fazlasını vaat etmediği için kalbimin kırılmasına hakkım yoktu.

Ama öyleydin.

Yıkılmışım ve acıma hakkım olsun ya da olmasın Londra'ya kadar hıçkırı hıçkırı ağladım.

BÖLÜM 33

Damian

"Nicole'u bulmaya gitmek istiyorum." Annem beni *başka bir yere* sürüklemeye çalışmıştı.

Yıllardır görmediğim bir grup insan vardı ama bu sefer onu takip etmedim.

Nicole muhtemelen uzun zaman önce aşağıya inmişti ve ben onsuz insanları selamlamaktan yorulmuştum.

Leo'nun bize doğru geldiğini görünce rahatladım. Belki ben Nicole'ü ararken o benim yerime bakabilirdi.

"Ben de seni arıyordum," dedi Leo bana. "Nicole ile her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ayrılırken pek iyi görünmüyordu."

"Sol mu?" Ben sorguladım. "Hangi cehenneme gitti?"

Leo bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Bildiğini *saniyordum*. Bildiğini söyledi. Neredeyse bir saat önce Heathrow'a doğru yola çıktı. Onu Phantom'a kendim bindirdim. Ağlıyordu, Damian, ve oldukça çılgın görünüyordu. Acil bir durum olduğunu söyledi. Kötü bir şey olmuş ama senin bunu zaten bildiğini söyledi. Bir nedenden dolayı taktığı mücevheri çıkardı ve sana vermemi istedi. Barnaby'ye kilitlettim."

Hay sikeyim! "Hiçbir şey bilmiyorum. Tuvaleti kullanmak için yukarı çıktı ve aşağı indiğinden beri onu görmedim. Birbirimizi yakalayana kadar ortama karıştığını düşündüm. Neden ağlıyordu ki?"

Merdivenlere doğru ilerlerken, zincirin altından geçerken ve basamakları ikiye ikiye çıkarken her bir duyum alarm vermeye başlamıştı.

Doğu kanadına girerken kendime panik yapmamamı söyledim ama mantıklı sesim yanıt vermiyordu.

"Belki de bir not bırakmıştır," dedi Leo makul bir şekilde, annemle birlikte arkamdan gelirken. "Sence Dylan'ı öğrenmiş midir?"

"Siktir! Umarım değildir!"

"Bundan şüpheliyim," diye yorum yaptı Bella. "Üzülürdü ama o kadar da üzülmezdi."

Üçümüz kısa sürede oturma odasını ve Hollingsworth House'da kaldığı zamanlarda kullandığı ana süiti aradık.

Hiçbir yerde ondan bir iz yoktu.

Annem endişesini gizlemeye çalışmadı. "Çantasını ve bu sabah giydiği kıyafetleri almış."

"Lanet olsun!" Sinirli bir şekilde elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Neden hiçbir şey söylemeden gitti ki? Bu onun yapacağı bir şey değil. Uçarı ya da dramatik bir tip değildir ve bir şey söylemeden gitmez."

Leo, "Belki de ailevi bir acil durumu vardı, Damian," diye önerdi.

Başımı salladım. "O tek çocuk ve anne babası öldü. Artık yakın bir ailesi yok. Arkadaşları var, evet. Ama aile değil."

Leo düşünceli bir ifadeyle, "Kişisel olduğunu söyledi," dedi. "Belki de arkadaşlarından biriyle bir şey olmuştur."

"Bu hiç mantıklı değil," dedim kısık bir sesle. "Önce benimle konuşurdu. Kimse onu Amerika'ya benim özel jetimle götürebileceğimden daha hızlı götüremez."

"Senin tam bir otuzbirci olduğunu düşünseydi sana söylemezdi," dedi arkamızdan derin bir ses.

Döndüm ve Dylan'ın doğu kanadındaki ikinci ana süitin kapı pervazına kayıtsızca yaslandığını gördüm. Nicole'le burada kaldığım zaman kullandığım oda.

"Burada ne halt ediyorsun?" Dylan'a doğru yürürken homurdandım. "Kaliforniya'da olduğunu sanıyordum."

"İkiz kardeşimden ne kadar sıcak bir karşılama," dedi Dylan kuru bir sesle. "Seni görmek de güzel Damian."

Leo, "Şimdi onunla uğraşmanın sırası değil Dylan," diye uyardı. "Nicole'den bir iz arıyoruz. Onu gördünüz mü?"

"Kırmızı elbiseli, uzun boylu, güzel sarışın, büyükannemin mücevherlerini mi takıyor?" Dylan sordu.

"Evet," diye mırıldandım. Dylan bana bildiği her şeyi anlatana kadar ona karşı medeni davranmam gerekiyordu.

Devam etti. "Eski bir kız arkadaşım yaşadığım kısa bir ilişkiye daldı. Nicole'u bize katılması için davet ettim, ama sanırım oyun oynayacak tipte biri değil." Dylan'ın umursamaz tonu dayanabileceğimden daha fazlaydı.

Tersledim ve giydiği tişörtü yumrukladım. "Seni *ben sandı*, değil mi? Nicole, kendisi bu evdeyken benim başka bir kadınla yattığımı sandı."

Nicole'ün ikizimin ben olduğuma gerçekten inanmış olması neredeyse akıl almaz bir şeydi ama başka ne düşünebilirdi ki? Tek yumurta ikizim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Dylan kaşlarını kaldırdı. "Teknik olarak sevişmiyorduk. Sadece küçük bir ön sevişme." "Görünüşe göre bu kadın senin için bir şey ifade ediyor." diye eklemekten önce duraksadı.

"Evet, o benim için bir şey ifade ediyor, seni piç kurusu," diye hırladım. "Onu çok seviyorum ve onun bu evden gözyaşları içinde, üzgün ve yalnız kaçtığını düşünmek bile beni çıldırtıyor."

Dylan ellerimi tuttu ve ben de onu bıraktım çünkü bunu yapmak istiyordum. Belki de onu öldürmek istiyordum ama Nicole'e ulaşmakla daha çok ilgileniyordum. Onunla daha sonra ilgilenebilirdim.

"Beni sen sandı," diye itiraf etti Dylan. "Beni gördüğünde senin adını söyledi. Sanki tek yumurta ikizin olduğunu bilmiyormuş gibiydi."

"Bilmiyor," diye mırıldandım. "Hiçbir fikri yok. Eğer ona söylemiş olsaydım, o şekilde kaçıp gitmezdi. Ben olmadığımı bilirdi. Ama sana verdiğim lanet olası söz yüzünden ona söylemedim."

Nicole bir ikizim olduğunu bilseydi, yataktakinin *ben olmadığımı* hemen fark edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Ona hiç söylemediğim için, tek istediğim oyken bir saniye bile başka bir kadınlı yattığımı düşünmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Dylan, gitmeni istiyorum," dedi annem sert bir sesle. "Eşyalarını topla ve Damian seni parçalamadan önce buradan git, biz de onu alkışlayalım."

Dylan kaşlarını çattı. "Beni buraya sen davet ettin."

Annem ona iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Kadınlarla oynaşabilesin diye değil. Ya da kardeşinin başına gelen en güzel şeyi mahvetmek için değil."

"Onu buraya sen mi davet ettin?" Anneme ters ters baktım.

"Evet, ama beklediğimden daha erken geldi. Eve dönmeye hazır olduğunu umuyordum. Belli ki hazır değil. Özür dilerim Damian. Dylan'dan gözlerden uzak durmasını istemiştim."

"Yaptım," diye tersledi Dylan. "zel bir odaya girdi."

Dylan'ı görmezden geldim ve annemden Leo'ya baktım. "Nicole' bulmalıyım. şimdiye kadar Heathrow'a yaklaşmış olabilir. Tüm gerçeği ve onun hakkında tam olarak ne hissettiğimi öğrenene kadar İngiltere'den ayrılmasına izin vermeyeceğim. *ğrendikten* sonra, beni isteyip istemediği konusunda kendi *kararını* verebilir."

"Onu aramama izin verin," diye teklif etti Bella.

Kapıya doğru yönelirken, "Havaalanına giderken onunla temasa geçmeye çalışacağım," diye ona karşılık verdim.

"Orada olup olmadığını ve bu gece uçağı olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım," diye arkamdan seslendi Leo. "Arabayla gitmen gerekecek. Nicole'u Phantom'la gönderdim."

Aşağı inerken cebimden cep telefonumu çıkardım.

Telefonu amayınca küfrettim ve telefonumu cebime geri soktum.

Tabii ki telesekretere düştü. Muhtemelen şu anda konuşmak isteyeceği son kişi bendim.

Benden nefret ediyordu ve daha da kötüsü, bu galada ilk müsait kadını kaparak ona ihanet ettiğim izlenimine kapılmıştı.

onu yatağa.

Nicole daha iyi bilmeliydi, ama onu gerçekten suçlayabilir miydim?

Bu benim hatamdı çünkü ikiz kardeşim söz konusu olduğunda aklım hep kıcımdaydı.

Hollingsworth House'dan çıkarken anahtarlarımı uzandım, buraya Ferrari'mle geldiğim için minnettardım.

Eğer sevdiğim kadın lanet olası kalbimle birlikte Amerika'ya kaçmadan önce onu yakalamak istiyorsam, Heathrow'a gitmek için hızlı bir İtalyan spor arabasına ihtiyacım olacaktı.

"Damian!" Dylan'ın adımı bağırdığını duydum ama durmadım. Arabama vardığımda bana yetişti.

"Özür dilerim," dedi, beni kovalamak için harcadığı çabadan dolayı nefes nefese kalmıştı.

"Yeterince iyi değil." *Tanrım!* Dylan gerçekten şu anda onunla konuşmak istediğimi mi sanıyordu? "Sevdiğim kadını incittin ve eğer bunu bir daha yaparsan, ikiz olsun ya da olmasın, o zavallı kıcını hastanede yatırırım. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, sözümü tuttum, ama bunu iki yıl yapmak yeter de artar bile."

Dylan şaşkın bir sesle, "Onu *gerçekten* seviyorsun," dedi.

Yüzümü ona döndüm. "Bu dünyadaki herkesten daha fazla, buna *sen* de dâhilsin kardeşim. Seni korumaktan bıktım. Ailemize tekrar katılmaya karar verip vermemen umurumda değil. Bu gece bana karşı çizgiyi aştın Dylan, bu yüzden bir pislik olmayı bırakıp bana tekrar kardeş olmaya başlamadığın sürece seni kollarımı açarak karşılamamı bekleme. O zaman bile, Nicole'u kaybedersem seni affetmeyebilirim. Hiçbir şey umurumda olmaz."

Dylan'a söylediğim her kelime doğrudu. Eskiden olduğu adamı sevmiştim, ama şu anki halinden nefret ediyordum ve Nicole beni affetmeye karar verirse, bu serserinin ihtiyaçlarını asla onunkilerin önüne koymayacaktım. *Asla*.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Dylan asık suratla sordu.

"Yolumdan çekil." Şu anda Dylan'ın sorunları umurumda bile değildi.

Onu ittim, arabama bindim ve tüm dikkatimi Nicole onu hayatımdan sonsuza dek çıkaracak uçağı binmeden önce Heathrow'a gitmeye odakladığım için Dylan'ın yüzündeki kasvetli ifadeyi görmek için asla arkama bakmadım.

BÖLÜM 34

Nicole

Ertesi sabah erkenden kalkacak olan Transatlantik Havayolları uçuşu için ekonomi sınıfında bir koltuk bulmuştum.

Ve bonus! Koridor koltuğunda yer ayırtmıştım, böylece her işemem gerektiğinde diğer yolcularımın üzerinden sürünmek zorunda kalmayacaktım.

Kalkış kapımdan çok uzakta olmayan bir yerde bulduğum sandalyede kendimi rahat ettirmeye çalıştım. Şu anda bu kapıdan planlanan herhangi bir uçuş yoktu, bu yüzden sessizdi ve diğer yolculardan yoksundu.

Geceyi kendine acıyarak ve sefalet içinde geçirmek için mükemmel bir yer.

Uçuş rezervasyonumu yaptıktan sonra Kylie ile telefonda bir saatten fazla konuşmuştum. Neredeyse ağlayacak haldeydim ve geriye kalan tek şey ıssızlığım ve normal bir hayata geri dönebilmek için Kaliforniya'ya geri dönme arzumdur.

Ancak hiçbir şeyin benim için bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Damian Lancaster kendimi görme biçimimi o kadar derinden değiştirmişti ki, muhtemelen bir daha asla aynada kendime aynı şekilde bakamayacağımı biliyordum.

Tamam, belki de *bu* iyi bir şeydi, yani kalbimi tekrar bir araya getirdikten sonra, belki Damian Lancaster ile olan kaçamağımda olumlu bir şey bulabilirdim.

Satın aldığım kocaman kahveden bir yudum aldım. Bu gece benim için uyku yoktu. Ne yazık ki, dizüstü bilgisayarım ya da beynimi meşgul edecek başka bir şey olmadığı için düşünmek için çok fazla zamanım olacaktı.

Belki telefonumda yapacak bir şeyler bulabilirdim ama şu anda yanımda şarj oluyordu.

Telefonumun durduğu masaya bakarken, atılmış bir gazete gözüme çarptı. Kraliyet ailesinin dikkatimi dağıtacak bir skandal yaratmış olmasını umarak gazeteyi elime aldım.

Bugünkü gazetenin ön sayfasına baktığımda ve manşeti gördüğümde nefesim kesildi.

MAJESTELERİNİN TİYATROSUNDA AŞK MI VAR?

Sevimsiz başlığı görmezden geldim. Makale de pek umurumda değildi ama gözlerim anında Damian'la benim yan yana çekilmiş iki fotoğrafıma takıldı.

Bir fotoğrafçı, ayak parmağımı çarptıktan sonra Damian'ın beni kucağına aldığı anı yakalamıştı. İlk görüntü neredeyse büyüleyiciydi. Biri deklanşöre basarak Damian'ın gözlerindeki endişeyi yakalamış, bana öyle sevgi ve sıcaklık dolu bir ifadeyle bakmıştı ki kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

İkincisi Damian ve beni hareket halindeyken dondurdu, beni limuzinin arkasına yerleştirmeden önce o kısa ama inanılmaz derecede hassas öpücüğü paylaşıyorduk.

Tamamen boş olduğunu düşündüğüm gözyaşı kanalları aniden gözlerime bir kova dolusu nem itti ve görüşüm bulanıklaştı.

Hayal görmüyorum. Bana gerçekten de hatırladığım gibi bakıyor. Beni nasıl önemsedığını ve hala doğu kanadında olduğu gibi davrandığını anlamıyorum.

İki büyük damlacık yanaklarımdan aşağıya doğru yürüyüşe geçti ve geri kalanı sanki başka bir baraj yıkılmış gibi onu takip etti.

Kâğıdı tekrar masanın üzerine koydum ve resimlerin yüzlerinin dönük olduğundan emin oldum.

Ondan sonra bulabildiği her kadını sikerken bana nasıl baktığının bir önemi yok.

Kendime kızgındım ve Damian'la ilgili tüm anılarımı temizlemeye çalışır gibi gözyaşlarımı yüzümden silerken acımasızdım.

Umutsuzca onu aklımdan çıkarmaya çalışarak, kalabalığın dışındaki koltuğumdan insanların geçitte koşuşturmasını izledim.

Havaalanlarındaki insanların her zaman çok aceleleri varmış gibi görünmesini, gidecekleri yere mümkün olduğunca kısa sürede ulaşmaya çalışmalarını, sadece güvenliğe veya kapılarına varıp... sadece beklemelerini ilginç buldum.

Gözlerimi kapattım ve *her şeyi* zihnimden silmeye çalıştım. Yavaşça nefes aldım ve sonra verdim.

Hiçbir zaman Kylie'nin yapabildiği gibi meditasyon yapamamış olsam da, Damian'ın çıplak ve başka bir kadınla yatakta olduğu görüntüsünü kafamdan tamamen silmek için o anda neredeyse her şeyi denemeye hazırdım.

Elini göz alıcı bir esmerin eteğinin altına sokmuşken bana *güzelim* deme cüretini gösterdiğine inanamıyordum!

Bir grup seks partisinde bir sürü muhteşem çıplak kadınla fotoğraf çektiğini unutmaya mı başlamıştım?

Bunu unutmama ya da her şeyin bir tuzak olduğu bahanesine inanmama nasıl izin verdim?

Neden? Neden mi? Neden?

Damian'ı yarı çıplak, ben olmayan bir kadını baştan çıkarırken gördükten *hemen* sonra istediğim cevap buydu.

Sanırım *hala* o cevabı istiyordum.

Yani, ciddi, adam bir tür nemfoman ya da seks bağımlısı olmalıydı. Damian ve ben bir tür cinsel ilişkiye girmeden birkaç saatin geçmesine neredeyse izin vermiyorduk. Dürüst olmak gerekirse, bütün hafta boyunca tavşanlar gibi sevişmiştik çünkü birbirimizin vücutlarına doyamıyorduk.

"Kahretsin!" Yüksek sesle söyledim. Bütün bu meditasyon olayı işe yarıyor gibi görünmüyordu. Hem de hiç!

Yanımdaki sandalyeden yumuşak bir bariton, "Her ne yapıyorsan rahatsız etmekten nefret ediyorum," dedi. "Ama seninle gerçekten konuşmam gerek, aşkım."

Gözlerim birden açıldı. Başımı çevirdim ve inledim. İnlemediğimden değil. Az önce kimin sesini duyduğumu tam olarak *bilmiyordum* ama doğrulama acı vericiydi.

"Seninle konuşmak istemiyorum." Sesimin kindar bir çocuk gibi çıkmasından nefret ediyordum. "Yetişmem gereken bir uçak var. Gidebilersen çok memnun olurum."

Damian hâlâ smokinini giyyordu, tıpkı benim hâlâ resmi elbisemi giydiğim gibi. Uçağıma binmeden önce bu sabah Bella'larda giydiğim kot pantolon ve üstümü değiştirmeyi planlıyordum.

"Her şeyi duyana kadar gitmene izin veremem Nicole, sonra kendi kararını vermene izin vereceğim. İstediğim gibi bir karar çıkmazsa fikrini değiştirmeye çalışmayacağıma söz veremem ama o uçağa binmeyi gerçekten istiyorsan sana izin veririm."

"Bana *izin* verecek misiniz? İngiltere'nin hâlâ özgür bir ülke olduğu izlenimine kapıldığım için özür dilerim." Sesimden alaycılık akıyordu ama gözyaşlarına boğulmamı engelleyecek tek şey öfkeydi, o yüzden bu öfkeyi kullanacaktım.

Omuz silkti. "Uçtuğunuz havayolu şirketinin sahibiyim, bu yüzden sizi o uçağa binmekten çok kolay alıkoyabilirim."

Bunu gerçekten söylemiş miydi? Onu dinlemem için beni gerçekten tehdit etmiş miydi? Piç kurusu!

Ona ters ters baktım. "Aman Tanrım. Sen tam bir... otuzbircisin." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Aferin, güzelim."

Ugh! "Bana bir daha asla *öyle* deme. Beni üçlü sekse davet etmek için o saçma evcil hayvan ismini kullandıktan sonra olmaz."

"Öyle mi yaptım?" Yüz ifadesi sıkıntılı görünüyordu.

"Evet!" Tersledim. "şimdiden unuttun mu?"

Başını iki yana salladı. "O zaman bir daha asla kullanmayacağım, aşkım. Söz veriyorum."

Bıkkın bir nefes verdim, şimdiki evcil hayvan adının eskisinden daha iyi olup olmadığından emin değildim. *Beni sevmiyordu*, bu yüzden görünüşteki endişesi kadar yapaydı. "Sana beş dakika vereceğim, ama sadece o uçağa binmek istediğim için, sonra işim bitecek. Eğer söz hakkın gitmene neden olacaksa, elbette devam et. Ama beş dakikanız dolduğunda muhtemelen güvenliği bulmaya gideceğim."

"Ve ne yapacaksın, güzelim? Ben bu havaalanının en işlek havayolu şirketlerinden birinin sahibiyim."

şu anda yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. O kadar ciddi bir öfkem olmadığı için çok şanslıydı.

fiziksel şiddete başvurmamı gerektirecek sorunlar vardı, ama bu beni cezbetmediği anlamına gelmiyordu.

Beni gerçekten kızdıran şey ise... onun haklı olmasıydı. Transatlantik Havayolları'nın CEO'su ve sahibinin sözüne karşı benim sözüm olacaktı. Güvenliğin *beni* Heathrow'dan atma ihtimali *Damian*'dan daha yüksekti.

Ve Tanrım, sadece *o kadar* ağırlık ve güç taşınması bile kulaklarımdan buhar çıkmasına neden oldu.

"Bu beni taciz etmeni doğru kılmaz." Ses tonum, hayatım boyunca ağzımdan çıktığını duymadığım kadar öfke ve acı içeriyordu.

Lanet olsun!

"Öyle olduğunu söylemedim," diye kabul etti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Saat işliyor. Dört dakika."

"Beni acele ettirme. Bunu doğru söylemek istiyorum. İçimde bir his sadece

Damian boğuk ve alışılmadık derecede tereddütlü bir ses tonuyla, "Tek bir şansım var," dedi. "Tüm hayatım şu anda bana inanıp inanmamana bağlıymış gibi hissediyorum, Nicole."

"Neden dürüst olmayı denemiyorsun?" Alaycı bir tavırla önerdim. Yüzündeki çaresiz ifadede beni *neredeyse sinirlendirecek* bir şey vardı, ama bunu hemen bastırdım.

"Dürüstlük o zaman," dedi suratsızca. "Tanıştığımız andan itibaren sana karşı *tamamen* dürüst olmalıydım. Doğu kanadındaki o karşılaşma hakkında pek bir şey bilmiyorum çünkü o yatakta gördüğün adam ben değildim Nicole. O benim tek yumurta ikizi kardeşim Dylan'dı."

Ben onun gülünç açıklamasını sindirmeye çalışırken Damian cüzdanına uzandı, birkaç şey çıkardı ve bana uzattı. "Bunlar Barnaby'nin üç yıl önce annemin doğum günü partisinde çektiği birkaç fotoğraf. Daha fazlası var ama yanımda değil. Kanıt olarak istediğin her şeyi sağlayabilirim. Doğum belgelerimiz, daha fazla fotoğraf, hatta ikimizin birlikte olduğu aile videoları."

Küçük fotoğraflara bakarken ellerim titremeye başladı. Senaryosu ne kadar inanılmaz görünse de Bella, Damian, Leo ve Damian'ın hemen *yanındaki* Dylan olması gereken adamın fotoğraflarına bakıyordum.

Damian saçlarını Dylan'dan biraz daha kısa kestirmişti ama onun dışında ikisi birbirinin aynadaki görüntüsü gibiydi.

"Bu mümkün olamaz," diye fısıldadım resimdeki Damian'ın dış hatlarının izini sürerken.

"Hangisinin ben olduğumu biliyor musun?" diye sordu merakla.

"Evet, artık tıpkı sana benzeyen birinin var olduğunu biliyorum." Fotoğraftaki Damian'ı işaret ettim.

Neden anladığımı tam olarak kestiremiyordum ama Damian'ı ele verenin gözleri olduğundan emindim. Yüzünde farklı, şeytani bir ifade olan ikizinin yanında çok ciddi görünüyordu.

Damian resimde gülümsüyordu ama gözleri düşünceli bakıyordu, sanki dünyadaki tüm sorunları çözme sorumluluğuna sahipmiş gibi.

Dylan tam tersi görünüyordu, sanki tüm evrende tek bir endişesi bile yokmuş gibiydi.

"Annem ve Leo bizi genellikle ayırt edebilen tek kişiler." Damian fotoğrafları elimden aldı ve bir kenara koydu. "Dylan'dan birkaç dakika büyüğüm. Her zaman çok farklıydık ama yine de o benim en iyi arkadaşımdı. Yaklaşık iki yıl öncesine kadar. Dylan'a bir şey oldu. Sevdiği birini kaybetti. Kardeşim aniden hayatından çıktı, pervasızlaştı ve daha önce yapmayı asla düşünmeyeceği bazı çılgınca şeyler yapmaya başladı. Çoğu zaman alkol yüzünden aklını kaçırıyor. Başlangıçta onu rahat bıraktım, sonuçlarına katlanmadan hareket etmesine izin verdim. Benden kamuoyunun gözünden tamamen kaybolmasına yardım etmemi istedi ve ben de bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yaptım."

Zihnim allak bullak olmuş, Damian'ın bana anlattığı her şeyi anlamaya çalışıyordum.

Neden böyle bir konuda yalan söylesin ki? Ama Damian'ın bu kez yalan söylemediğini biliyordum. Tüm bu bilgiler gerçek olamayacak kadar kolay doğrulanabilir bilgilerdi.

Yine de beynim bunu kabul etmekte zorlanıyordu.

"Yani seks partisi fotoğrafını çekenin sen değil de Dylan olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Gözlerini okumaya çalışarak yüz ifadesini inceledim.

Başını salladı. "Evet. Dylan'a onu halkın gözünden uzak tutacağıma dair söz verdim. Onu Beverly Hills'teki evimizde gördüğümde iyileşiyor olabileceğini düşündüm, bu yüzden onu ifşa etmek istemedim. Bu Dylan benim tanıdığım kardeş değil, Nicole. Dylan eskiden saygı duyduğum bir adamdı; herkesin güvenine layık bir adam. İkiz kardeşimi geri istiyordum, uçuruma yuvarlanmadan *önceki* halini."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani suçu üstlendin ve gerçek konusunda bana güvenemeyeceğini mi düşündün?"

"Evet... Hayır... Siktir! Ne düşünüyordum bilmiyorum, Nicole. Sen ve ben birbirimizi çok az tanıyorduk. Ve Dylan'a, aklını başına toplamaya çalışırken ortadan kaybolması için mümkün olan her şeyi yapacağıma dair söz vermiştim."

Ne demek istediğini anladım. Damian'ın o zamanlar bana güvenmesi için hiçbir neden yoktu. Medyaya tek bir yanlış bilgi versem, muhabirler kuduz köpekler gibi Dylan'ın peşine düşerlerdi.

"Neden buraya geldiğimizde bana söylemedin? Ya da birlikte mümkün olan her türlü seks eylemini gerçekleştirdikten sonra?" Sesimdeki incinmeyi engelleyemeyerek sordum.

Damian'ı tanıyordum ve verdiği sözü neden asla bozmak istemediğini anlıyordum. Onun gibi bir adam için verdiği söz yazılı bir sözleşmeden bile daha ciddiydi, özellikle de sevdiği birine verdiği zaman.

"O zamana kadar motivasyonlarımın tamamen bencilce olduğunu düşünüyorum," dedi Damian suratsızca. "Çekip gitmenden korkuyordum. Ne kadar bahane bulursam bulayım, gerçek buydu."

Son birkaç saat içinde kalbimin etrafına ördüğüm buzdan duvar birazcık çatladı. Damian'ın Dylan hakkında bana doğruyu söylüyor olması gerektiğini biliyordum. Hikâye kulağa tamamen çılgınca gelse bile mantıklı olan *tek şey* buydu.

Dylan'ı o kadınla yatakta gördüğümde kafam karışmıştı çünkü gerçek Damian'ı *tanıdığımı* sanmıştım. Annesinin galası sırasında başka bir kadınla yatağa atlaması tanıdığım ve sevdiğim adama çok ters gelmişti. Kendim görmeseydim, buna asla inanmazdım.

Kötü şeylerin hiçbirisi Damian'ın işi değil. Yalan söylemek dışında. O oldukça kötü.

Lancaster bulmacasının son parçasının da yerine oturduğunu hissediyordum. Damian'a benzemeyen her şey aslında Damian *değildi*. Damian'a hiç benzemeyen bir adamdı.

Derin bir nefes aldım ve sormadan önce bıraktım, "Neden ikizin olduğuna dair hiçbir işaret görmedim? Hiçbir şey yok. Son birkaç yıldır internette derin bir araştırma yaptım ve ondan hiç bahsedilmiyor."

"İki yıl önce Dylan'ın internetten kaybolması için oldukça bilgili bir şirkete tonlarca para ödedim." Damian'ın sesinden çıkan her kelime pişmanlıkla titreşiyordu. "Seni buraya getirmenin bir risk olduğunu biliyordum ama katıldığımız yardım etkinliklerinde Dylan'ın adını anacak kimseyle konuşmamamı sağlamaya çalıştım. Galada sana gala bittikten sonra konuşmamız gerektiğini söylemiştim. Bir süredir gerçeği benden başka birinden öğrenmen riskini göze alamayacağımı biliyordum."

Bir süre sessizce oturdum, tüm bu hileyi gerçekleştirmek için ne kadar uğraşmış olabileceğini anlamaya çalıştım. "Demek halkla ilişkiler ajanı gerçekten oyuna geldi," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Damian beni temin etmek için aceleyle, "Kasten değil," dedi. "Bütün bunlar senden çok önce başladı Nicole. Kardeşime hayatının en zayıf döneminde bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliydim. Son iki yıldır Dylan için yangınları söndürüyordum, ya basına yansıyan haberleri engelliyordum ya da insanların bazı saçma sapan hareketleri Dylan'ın değil de benim yaptığımı düşünmelerini sağlıyordum. Eğer suçu üstlenirsem, o küçük makaleler sonunda siliniyordu. Ama çıplak seks partisi olayını bu kadar kolay çözemeyeceğimi biliyordum. Çok hızlı bir şekilde ön sayfa haberi oldu ve günün sonunda sosyal medyada büyük bir haber haline geldi."

Tanrım! Tüm bunları kafamda çözmem uzun zaman alacaktı.

"Sana inanıyorum," dedim iç çekerek. "Dürüst olmak gerekirse, kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, gerçekten mantıklı olan tek şey bu. Keşke İngiltere'ye geldiğimizde bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmiş olsaydın. Sanırım Bella ve Leo da bu aldatmacanın içindeydi?"

Rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Evet. Özür dilerim. Hollingsworth Evi'ndeki herkes de Dylan'ın adını anmamaları gerektiğini biliyordu ama

nedenini bilmiyordu. Lütfen ikisini de suçlama. Annem sana tapıyor, Leo da öyle. Kendilerini savunmak gerekirse, ikisi de Dylan konusunda karanlıkta kalmandan nefret ediyordu."

"Nihayetinde onlar *senin* ailen Damian. Hiçbir şey değilse bile, Lancaster ailesinin kendi kanından olanlara sadık olduğunu kesinlikle keşfettim." Damian bunun mükemmel bir örneği idi. Dylan'ı kendi itibarı pahasına desteklemişti ve *iyi* bir halkla ilişkiler için bile olsa göz önünde olmanın onun için ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyordum. "Neden kimse Dylan'dan şüphelenmedi?"

Damian omuzlarını silktilti. "Sanırım herkes onun kaybının yasını tutmak ve bunu atlatmak için dikkat çekmediğini düşündü. Benim yaptığımı inanmak muhtemelen çok daha kolaydı."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmana rağmen mi?"

"Doğrusu Dylan da öyle. En azından kamuoyunun bildiği kadarıyla bilmiyordu. Yaptığın her şey için sana borçluyum, Nicole. Bir erkek fahişesi olmaktansa, aşık bir milyarder düğ olmayı tercih ederim."

Onunla göz göze geldim ve yaptığı şakadan dolayı alaycı bir şekilde gülümsüyor olsa da, o etkileyici yeşil gözlerdeki içsel acıyı görebiliyordum. "Dylan seni incitti. Hem de çok."

Gerçeği saklamaya bile çalışmadan başını salladı. "Yaptı ama bu sefer çizgiyi aştı. *Seni* incitti ve bu benim için kabul edilemez bir şey. Onu korumaktan ve kollamaktan bıktım. İki yıl oldu. Her şeyi yoluna koyması için ona zaman ve alan tanıdım. Bir serseri gibi davranmaya devam etmek istiyorsa kendi başının çaresine baksın. Elimden geleni yaptığımı kabul etmeyi öğrenmeliyim. Artık top onun sahasında."

Ben bozmadan önce birkaç saniye boyunca rahatsız edici bir sessizlik oldu. "Buraya gelip her şeyi açıkladığın için teşekkür ederim. Olanları düzeltmiyor ama daha iyi anlamama yardımcı oluyor. Tam olarak şeytanla yatmadığıma sevindim."

Damian ayağa kalktı. "Bu şekilde gitme Nicole. Şimdi olmaz. Ve Tanrı aşkına, benim havayolumun *ekonomi bölümünde* olmaz. Koltuklar kesinlikle bizim gibi uzun insanlar için yapılmamış. Benimle eve gel. Eğer gerçekten istediğin buysa, seni göletin öbür tarafına kendim uçururum, ama şu anda bitkin görünüyorsun. Biraz uyuyalım. Sana ailemin tüm fotoğraflarını ve videolarını göstereyim ve annem ve Leo ile tanışman için sana bir şans vereyim. Benim

Küçük kardeşim seninle konuşana ve iyi olduğundan emin olana kadar gitmemekte ısrar ediyor."

Damian'ın acı çeken yüz ifadesine baktığımda, kabul etmek istedim. Fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş hissediyordum ve tam olarak kapanış yapmak için istediğim tüm bilgileri aldığıma emin değildim.

Belki Damian'ı asla tam olarak unutamayacaktım ama denemeliydim. Eğer bunu yapmazsam, hayatım boyunca yara bere içinde kalacaktım.

Tereddüt ettim. Belki de onunla gitmeliydim. Her şeyi onun evinde bıraktım, bilgisayarımı bile.

"Gel. Benimle. Benimle." Elini uzatırken sesi bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Lütfen."

Beni Damian'ın elini tutmaya iten şey o lanet olası "lütfen" kelimesiydi. Muhtemelen hiçbir şey istemesi gerekmeyen bir adamdı ama istemişti. Benim için.

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Seninle yatmayacağım, Damian. Kaçamağımız resmen sona erdi."

Sırıttı ve kalbim göğsümün içinde yuvarlandı. "Teknik olarak evimdeki ikinci süiti işgal ediyorsun. Ama seni uyarmalıyım ki duş benimki kadar iyi değil."

Gözlerimi devirdim. "Beni külotumdan çekip çıkarmaya çalışmayacağına söz vermeni istiyorum."

"Bugünden itibaren sana karşı her şeyi dürüst tutmak adına her şeyi açıklıyorum; çok fazla zorlamayacağım ama fikrini değiştirmeye çalışmamamı da bekleme."

Telefonumu ve şarj kablosunu topladım. Günün erken saatlerinden kalma kıyafetlerimin olduğu çantayı aldım ve sonra... Panikledim.

Bunu yapamam! Bunu yapamam! Daha fazla kapanışa ne kadar ihtiyacım olursa olsun, Damian'la bir an daha yalnız kalamazdım.

Onunla *bir gün daha* birlikte olmak muhtemelen beni tamamen mahvedecekti.

Onu çok seviyordum ve kalbim şu anda çok kırılıyordu.

"Özür dilerim." Sesim çığ geliyordu ve acı dolu gözyaşlarımı tutan baraj tekrar ardına kadar açıldı. "Bunu yapamam. Seninle gelemem. Ben zaten kırıldım."

"Aman *Tanrım!* Ağlama, Nicole." Damian'ın sesi yumuşak ve sertti. "Sadece benimle eve gel. Her şeyi yoluna koyacağım. Sen kırılmadın, aşkım."

"Öyleyim." Kelimelerim boğuk bir hıçkırıkla döküldü. "Seninle gelemem. Sabah erkenden o uçakta olmam gerekiyor."

Damian hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarında gezdirdi. "Gitmene izin veremem. Bu şekilde olmaz, muhtemelen hiçbir zaman da olmaz. Bırakacağımı söylediğimi biliyorum ama yalan söylüyordum. Sana değil, kendime."

"O uçağa binmeme izin vermekten başka seçeneğin yok." Ona boyun eğemezdim.

Cevap verirken gözleri vahşiydi. "Bozuk olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman lanet olsun, seni tamir edeceğim. Senin her bir muhteşem parçanı tekrar bir araya getireceğim Nicole. Söz veriyorum."

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Damian Lancaster az önce *bana* bir yemin ettirmişti ama yeminini tutmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bana verebileceğinden çok daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ben daha ağzımı açıp tek kelime edemedi Damian küfretti: "Siktir! Ne yapıyorum ben böyle?" Kararlı bir ses tonuyla devam etmeden önce yüz ifadesinin inatçı bir kararlılıktan tam bir ıssızlık ve umutsuzluğa dönüşmesini izledim. "Buraya af dilemek için geldim Nicole. Bunun yerine, sana boyun eğdirmeye çalışıyorum. Benimle gelmek senin seçimin olmalı, benim değil. Benimle gerçekten birlikte olmak istemiyorsan, zaten bu doğru olmaz. Sana söz veriyorum, hiçbir şeye karışmayacağım. Artık gerçeği biliyorsun. Top tamamen senin sahandayla, aşkım. Benden ne istersen yapacağım. Sabah o uçakla gidebilirsin, gece benimle gelebilirsin ya da ne kadar süre yanımda kalmaya dayanabilirsen, ne zaman gitmek istersen jetimle eve sağ salım dönmeni sağlarım." Ayağa kalktı. "Sadece sen bu sabah sağ salım o uçağa binene kadar çok uzağa gitmemi bekleme ve lütfen bana ne verirsən kabul edeceğimi bil. Bu sefer senin şartlarınla."

Damian Lancaster başka bir şey söylemeden döndü, kalabalığın arasına daldı ve gözden kayboldu.

Ama ben yüzüne son bir kez bakmadan gitmemişti. Tamamen harap olmuş, yıkılmış ve yenilmiş görünüyordu.

Çenemi yerden kaldırdım ve ağzımı kapattım. Az önce ne olmuştu böyle?

Damian kendini bir insanın olabileceği kadar savunmasız hale getirdikten sonra gerçekten çekip gitmiş miydi?

Tam olarak *ne* istediğini açıkça belirtmişti, ancak bunlardan tek bir tanesi bile olmadan benden uzaklaştı.

Böylece benim için neyin doğru olduğuna karar verebildim.

Damian gibi güçlü iradeli bir adam için, gücünü bir başkasına bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Ama vardı.

Benim için.

Kıçım neredeyse bir saat boyunca sandalyemde dikili kaldı, zihnim Dylan'ın varlığını ve daha da önemlisi Damian'a yaşattığı cehennemi özümsemeye çalışıyordu.

Sonunda Damian'ı o kadar da suçlayamadım. Çok sevdiği belli olan kardeşine ve bana olan sadakati arasında sıkışıp kalmıştı. Ve yine de risk alıyor olsa da bana söylemeyi planlamıştı.

Son altmış dakikadır yaşadığım duygusal çalkantı sırasında yüzümden aralıklı olarak akan gözyaşlarımı sildim.

Birdenbire, sabah o uçağa yetişemeyeceğimi ve son birkaç haftayı hiç yaşanmamış gibi unutamayacağımı fark ettim. Damian'ı şu anki gibi hissederken bırakamazdım. Evet, bana her şeyi veremeyeceğinin farkındaydım ama *kahretsin!* Adam bana güvenmeye istekliydi; sadece bu istediğim kadar erken olmamıştı.

Arkasını dönüp gittiğinde yüz ifadesi hâlâ kalbimi sızlatıyordu ve söylediklerinde ciddi olduğu çok açıktı.

Geri gelmeyecekti.

Kaçmak istersem bana karışmayacaktı.

"Kahretsin!" Eşyalarımı toplarken endişeyle mırıldandım. "Onunla konuşmam lazım. Bu şekilde gidemem."

Aramızda ne kadar fark olursa olsun, Damian'a gücünü geri vermek *istedim* çünkü ona ihtiyacım yoktu. Kendi başıma yeterince güçlüydüm. Bunu bana o öğretmişti, bu yüzden onu savunmasız ve savunmasız bırakmak istemedim.

Yapamadım.

Çıkışa doğru ilerlerken her bir yüze bakarak hızla geçide geri döndüm.

Sonunda, aradığım kişinin güvenlikten ve çıkıştan önceki son kapıda oturduğunu gördüğümde, efordan nefes nefese kalarak durdum.

Damian'ın başı eğik, dirsekleri bacaklarının üzerinde, geniş omuzları çökmüştü.

Onu izlerken acı tüm vücuduma yayılıyor, aynı nedenlerle olmasa bile onun da benim kadar acı çektiği gerçeğinden nefret ediyordum.

Oturduğu yere doğru yürüdüm, omzuna dokundum ve elimi uzattım. "Şu anda rahat bir yatak gerçekten işime yarayabilir. Çok yorgunum. Tüm bunları aşmış gibi davranmaya çalışmayacağım bile, ama ikimiz de dinlendiğimizde konuşuruz, sonra giderim."

Başını kaldırdığı anda yüzündeki ifadeyi *asla* unutamayacağımı biliyordum; yüz hatlarına yayılan rahatlama, saniyeler önce yüzünde var olan ıstırapı yok etmişti.

O kadar hızlı ayağa kalktı ki vücudu neredeyse bulanıktı ve uzattığım eli kaptı. "Buna pişman olmayacaksın, Nicole."

İkimiz çıkışa doğru yürürken sertçe yutkundum. "Kalbimi kırdın, Damian."

"O zaman onu da hallederim," diye homurdandı.

Ve işte böyle... Damian Lancaster gücünü geri aldı, sanki en başta bana hiç vermemiş gibi.

Dudaklarım küçük bir memnuniyet gülümsemesine dönüştü.

Bu otoriter, güçlü, iyi kalpli, onurlu adama aşık olmuştum ve ne kadar acı verirse versin, onu bu şekilde bırakmayı tercih ederdim.

BÖLÜM 35

Nicole

Ertesi gün öğlene doğru, taş üstünde taş bırakmamış gibi hissediyordum.

Bella ve Leo ile uzun uzun konuşmuş ve Damian'ın sakladığı tüm resimleri görmüştüm. Ne kadar çılgınca görünürse görünsün, Dylan'ın onun tek yumurta ikizi olduğuna artık tamamen ikna olmuştum.

İçimi çektim, bugün kendimi daha kendim gibi hissettiğim için mutluydum. Dylan'ın varlığına dair kanıtları bana getirdiğindeki birkaç rahatsız edici etkileşim dışında, Damian'la henüz neredeyse hiç konuşmamıştık.

Havaalanından eve dönerken pek konuşmamıştık ve Damian'ın evine varır varmaz yatağa düşmüştüm, zihinsel ve fiziksel olarak o kadar yorgundum ki konuşmaya hazır değildim.

Düşüncelerimin öznesi birkaç saniye sonra oturma odasına girdi. "Sana kahvaltı hazırladım. Bu sabah hiçbir şey yemedin."

Ona temkinli bir şekilde gülümsedim. "Meşguldüm. Kahvaltıda ne var? Neredeyse öğlen olduğunun farkındasın değil mi?"

Tabaklardan birini bana uzattı. "Krep. Gerçekten pişirmeyi bildiğim tek şey bu. Lancaster'ların evinde her pazar aile günüydü. Çocukken ben, Dylan ve Leo sabahı ailemizle birlikte mutfakta geçirir, yiyebileceğimiz kadar çok krep yapardık."

Damian kanepede yanıma oturup kendi yemeğini mideye indirmeye başladığında tabağa baktım.

"Krep gibi görünmüyorlar," diye gözlemledim.

"Kreplerimiz daha çok krep gibi görünüyor," diye açıkladı ısırıklar arasında. "Mayasız ve incedirler ve üzerlerine her şeyi koyarız ve

Her şeyi. Kendinizi evinizde hissetmeniz için akçaağaç şurubu tercih ettim."

Gülümsememeye çalışarak çatalımı aldım. *Kesinlikle* akçaağaç şurubu tercih etmişti ve bu konuda hiç cimri davranmamıştı. Tabağımdaki Amerikan kreplerinin İngiliz versiyonu kelimenin tam anlamıyla şurup içinde boğuluyordu.

Büyük bir ısırık aldım. "Aman Tanrım. Bunlar harika." *Tadı* krepten çok krep gibiydi ama yedikten sonra doğruca kıcıma gitse de krepleri seviyordum.

Başını salladı. "Ye. Gözden kaçırmadıysam, dün sabahtan beri pek bir şey tüketmedin."

Çok acıkmıştım ve krepleri kısa sürede bitirdim.

İşim bittiğinde ayağa kalkıp tabağımyı duruladım ve bulaşık makinesine koydum. Damian hemen arkamdaydı, ben de onunkini yıkadım.

Önceki tavrını tamamen geri kazandığını söyleyemezdim. Hâlâ olanlardan pişmanlık duyuyor gibiydi ama bir gece önceki halinden çok daha az sarsılmıştı.

İşim bittiğinde arkamı döndüm ve Damian'a baktım. "Artık eve gitmeye hazırım. Sanırım ihtiyacım olan tüm cevapları aldım. Bu gece ya da yarın sabah erkenden bir uçak bulmaya çalışacağım."

Tüm cevaplarımı almıştım ve Damian daha kendinde görünüyordu ama onun etrafında olmak beni öldürüyordu.

Bu yüzden bir an önce gitmem *gerekiyordu*.

"Olan biten her şey için tekrar özür dilemem gerektiğini biliyorum." Damian'ın sesi alçak ve hüzünlüydü. "Dün gece de dahil. Kafamı kıcımdan çıkarana kadar sana aşırı güç verdiğimi ya da davranışlarımyın seni daha az insan gibi hissettirebileceğini düşünmedim bile. Seni hiçbir şekilde burada tutmaya çalışmamalıydım. Özür dilerim, Nicole. Sana yardım etmek istedim, seni incitmek değil. O kadar bitkin ve umutsuz görünüyordun ki geçici olarak kendimi kaybettim."

Ve bir anda kalbim eridi. Aslında avantaj elde ettiğı gerçeğini düşünmediğıine inanıyordum çünkü hiçbir zaman Damian Lancaster'dan *başka* bir şey olmamıştı. Adam sorunları çözen biriydi, bu yüzden niyeti muhtemelen doğru yerdeydi, her ne kadar

Dün geceki tartışmanın ilk bölümünde infazı berbattı. "Özrün kabul edildi. Sadece dünyadaki her bir insanın sizinle aynı ayrıcalıklara sahip olmadığını hatırlamaya çalışın."

"Bunu yaptığım için benden nefret etmediğini söyle." Sözleri aslında bir talep değil, bir ricaydı.

İlk kez Damian'ın gözlerinde gerçek bir korku gördüm ve aslında onun üzerinde kendi gücümü kullandığımı fark ettim. Bir sebepten dolayı saygımı kaybetmek istemiyordu ve bu onu savunmasız yapıyordu ama ben bu savunmasızlıktan faydalanacak değildim.

Başımı salladım. "Hayır. O sırada sadece kızgındım."

"Peki yalancı bir otuzbirci olduğum için beni affetmeyi düşünüyor musun?" Sesi biraz daha hafifti, sanki ondan nefret etmediğim için rahatlamış gibiydi.

Onun motivasyonunu ve ikiz kardeşine bakma arzusunu anlıyordum. Damian'ın *her zaman yaptığı* şey buydu. Adam bir bakıcıydı ve en başta ona aşık olma nedenimin bir parçası olan bu özellikte gerçekten bir hata bulamazdım.

"Beni affedip affedemeyeceğini gerçekten bilmem gerekiyor, Nicole," dedi, bu kez daha sabırsızca.

"Sanırım çoktan yaptım." Sesim hüzünlü ve kederliydi. "Bana yalan söylemek *zorunda* hissetmiş olman ve annenle Leo'yu da bu yalanların içine çekmiş olman çok acı verici. Ama sevdiğin bir ikiz kardeşi korumak için bu kadar çabaladığın için seni suçlayamam."

Damian tam önüme gelene kadar sinsice yaklaştı. "İngiltere'ye geldiğimizde *bunun* böyle olmadığını sana söylemiştim Nicole. Dün gece beni duyuyor muydun? Motivasyonlarım değişti. Bir noktada, artık Dylan'la ilgili değildi. Bizimle ilgiliydi. Çekip gitmenden korktum. Daha fazla zaman istedim."

Başımı salladım. "Sırf benimle birlikte olmak için bütün bu numarayı yaptığına inanmakta gerçekten zorlanıyorum. Çoğunlukla Dylan'la ilgili olduğunu biliyorum ve bununla bir sorunum yok."

Vücudumun her iki yanına birer elini indirip beni tezgâha ve kaslı formuna hapsederken yüz ifadesi yoğundu. "Lanet olsun! *Benim* için sorun değil, Nicole. Hem de hiç. *Bunların hiçbirini* kabul etmiyorum.

İngiltere'ye geldikten kısa bir süre sonra, her şey benimle ilgiliydi. Seninle olma arzum. Seni benim yapma ihtiyacım. Sana karşı hissettiklerim yüzünden aklımı kaçırdığım zamanlar oldu ve sen tüm bunların ikiz kardeşimle ilgili olduğunu düşünmekte bir sakınca görmüyorsun, öyle mi?"

Başımı eğdim ve Damian'ın vahşi gözlerinde kayboldum. Acı çeken vahşi bir hayvan gibi görünüyordu ve onu yatıştırma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Sanki bir sel kapısı açılmış gibi devam etti ve kelimelerin ağzından dökülmesini engelleyemedi. "Gitmek mi istiyorsun? Bana sakince benden, bizden, hayatım boyunca hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bu çılgın çekimden uzaklaşmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun? Böyle bir şey olmayacak. Seni sevdiğimi kaç şekilde söyleyebilirim, Nicole? Eğer gidersen, kalbimi de yanında götüreceksin ve ben muhtemelen buna dayanamayacağım. Kelimelerle aram iyi değildir ve kendimi ifade etmeye alışık olmadığımı biliyor, ama seni sevdiğime inandırmak için mümkün olan her yolu bulmaya hazırım. Sana ihtiyacım var ve sen yanımda olmazsan mutlu olmama imkân yok. Sadece bana biraz zaman ver. Tüm bunlara inanman için bir yol bulacağım. Her birine. Her kelimesine. Kelimesi kelimesine."

Sözlerini bitirdiğinde Damian'ın göğsü kabarmıştı. Gözleri fırtınalı bir yeşile dönmüştü ve ben nefes nefese, "*Beni sevdiğini* bir kez bile söylemedin. Evet, aramızda her zaman yoğun bir cinsel ilişki vardı."

"Bu sadece cinsel bir şey değil. Benim için değil," diye hırladı Damian. "Kabul ediyorum, ikimiz de artık hareket edemeyene kadar seni sikmek istemediğim tek bir gün bile yok, ama bunun çok ötesinde. Sen bir odaya girdiğinde ve ben seni gördüğümde, sanki tüm dünya benim için farklı görünüyormuş gibi hissediyorum. Daha parlak. Daha mutlu. Sanki sonunda milyarder düğün Damian Lancaster'ı değil de gerçek beni gören birini bulmuşum gibi. Ve sen de gördüğün adamdan hoşlanıyor gibisin. Bizim hakkımızda bu kadar yanılmış olabilir miyim, Nicole?"

Gözyaşlarım boğazımı tıkamaya başladı ve yüzümden aşağıya kontrolsüzce akan sonsuz akıntıya engel olamadım.

Damian Lancaster beni seviyordu ve bu yüzden dünyam asla eskisi gibi olmayacaktı.

Şu anda acı çekmesinden nefret ediyordum, ama o ne kadar acı çektiğini anlatmak için tüm kalbini ortaya koymuş, tamamen savunmasız ve çığ kalmıştı.

beni sevdi.

Aslında yirmi dört saatten kısa bir süre içinde kalbini iki kez ayaklarımın altına sermişti ama ben bunu göremeyecek kadar korumacıydım.

Başımı salladım. "Yanılmadın Damian. Sanırım o uçakta kucağına yuvarlandığım anda sana sıırıslıklam aşık oldum. Sanırım *o lanet öpücüük* yüzünden. Sadece çok korkuyordum çünkü çok fazla şey hissediyordum."
_"

"Beni asla çok fazla önemseyemezsin Nicole," diye araya girdi. "Asla. *Her zaman* daha fazlasını isteyeceğim. Konu sen olunca iğrenç derecede açgözlü oluyorum."

Üzerindeki düğmeli gömleğin içine hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım ve Damian sadece kollarını bana dolayarak içimi dökmeme izin verdi. "Tanrım! Umarım bu mutlu bir ağlamadır," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Siktir! Boş ver. Sanırım *ne zaman* gözyaşı dökse, mutlu ya da değil, bu beni öldürecek, ama bununla yaşayabilirim. Sadece evlen benimle Nicole ve beni bu ıstıraptan kurtar. Bir daha *asla* kırık hissetmemeni sağlayacağım."

Daha çok hıçkırdım.

Sırtımı okşadı. "Sana evlenme teklif etmek için yanlış zaman mı?" diye sordu endişeli bir sesle. "Bunu bir şekilde halledebiliriz, aşkım. Eğer burada kalmak istemiyorsan seninle Amerika'da yaşayabilirim. Ya da zamanımızı bölerek yılın bir bölümünde her iki ülkede de olabiliriz. Bir yolunu buluruz. Sadece lütfen *evet* de."

Sesi onu reddedeceğim için o kadar gergindi ki geri çekildim ve gözyaşlarımı yüzümden silip süpürmeye başladım. "Evet. Tabii ki seninle evleneceğim Damian. Artık beni sevdiğini bildiğime göre, hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz." Kollarımı boynuna doladım.

Yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı. "Bunu nasıl kaçırdığınızdan pek emin değilim. Çok açık olduğunu düşünmüştüm."

Ona bakmak için başımı eğdim. Belki de tüm ipuçlarını bir araya getirseydim, bana aşık olabileceği sonucuna *varabilirdim*. Sanırım Damian Lancaster gibi birinin bana delicesine aşık olabileceğini hayal etmek çok zordu. "Sen Damian Lancaster'sın, milyarder Hollingsworth Dükü. Ben de sıradan bir orta sınıf Amerikalıyım.

Kadın. Biz tamamen farklı iki dünyadan geliyoruz, Damian. Dürüst olmak gerekirse, normal şartlar altında iki dünyamız asla çarpışmazdı bile."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken sıırttı. "*Teknik olarak* aslında dünyalarımız çarpışmadı. Senin muhteşem, kıvrımlı kış benim acı verici sertlikteki sikimle çarpıştı ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum."

Kıkırdadım. Gerçekten *kıkırdadım*. Yine kıkırdadım. Ama umurumda değildi. Damian etrafımdayken muhtemelen hep sersemlemiş hissedecektim. Beni sevdiğini ve umutsuzca benimle evlenmek istediğini bilmek oldukça baş döndürücü ve sarhoş ediciydi.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Öyle mi? Peki o uçak yolculuğunda benden tam olarak ne istediniz, Majesteleri?"

"Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun, kadın," dedi boğuk bir sesle.

Kot pantolonunun fermuarına uzandım. "Bildiğimden emin değilim," diye takıldım. "Belki de bana göstermelisin."

Ruhumu coşku kapladı ve bedenim de bu aksiyona katılmak istedi. Bu adama yakın olmalıydım, olabildiğince yakın olmalıydım.

Sırf bu özel son asla gerçekleştiremeyecek bir peri masalı gibi görüldüğü için onu neredeyse kaybediyor olduğum gerçeğini düşünmek istemiyordum.

Gerçekten de saçma bir düşünceydi, çünkü Damian'ı imkânsız bir eş yaptığını düşündüğüm tüm tuzaklar sadece... şeylerdi. Koşullar. Unvanı. Sosyal statüsü. Muazzam serveti. Bunlara aşık olmamıştım. Damian sadece bir adamdı. Tamam, *son derece* seksi bir İngiliz aksanına sahip, *son derece ateşli* bir adamdı ama ben servetine ya da gücüne değil, *bir adama* aşık olmuşum.

Ben kotumu ve külotumu çıkarmanın ötesine geçemedim, Damian da sikini serbest bırakmanın ötesine geçemedi.

Beni, bittiğinde ikimizi de nefes nefese bırakan ateşli bir tutkuyla öptü.

"Becer beni Damian," diye mırıldandım boynundaki sıcak tene karşı. "Sana ihtiyacım var."

Aceleyle cebinden bir prezervatif çıkarıp taktıktan sonra kıcımlı kavradı ve beni kolayca tezgâhın üzerine yatırdı. "Sana ihtiyacın *olan her şeyi* vermeyeceğimi asla söyleme, güzelim."

Taşaklarına kadar içime gömülürken inledim. "Tanrım, evet."

"Tanrım, Nicole! Çok ıslaksın. O kadar iyi hissediyorsun ki, şu anda burada mutlu bir şekilde ölebilirim," dedi inleyerek.

İç kaslarım Damian'ın büyük, lezzetli sert sikini kabul etmeye alışırken nefes nefese kalıyordum. "Şu anda ölmüyorsun," diye ısrar ettim. "Becer beni, Damian. Sev beni. Sana ihtiyacım var."

Hareket etmeye başladı ve ikimiz de birbirimizin içinde tamamen kaybolduk. Damian beni deli gibi becerdi: sert, hızlı ve benimkiyle eşleşen çığınca bir aciliyetle.

Damian beni seviyor. Beni gerçekten seviyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve doruğa ulaştığımda gömleğini pençeliyordum. "Damian!" Çığlık attım, sesim tüm evde yankılandı. "Seni seviyorum."

Ona nasıl hissettiğimi *yüksek sesle* söylemek, doruğa ulaşmam kadar zihnimi değiştiren bir rahatlama sağladı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Damian'ın sesi hırıltılı ve gırtlaktan geliyordu. "Bunu asla unutma."

Bacaklarımı beline doladım, anın tadını çıkarmak istiyordum. Damian'ın iri vücudu kendi boşalmasını bulurken titredi. Alnı omzuma düştü ve orgazm sonrası mutluluğun her saniyesinin tadını çıkardım.

Birkaç dakika boyunca mutfaktaki tek ses, kendimize gelmeye çalışırken aldığımız kesik kesik nefeslerdi.

Beni Damian gibi seven bir adamı hak etmek için hayatımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hayatımın geri kalanında her günümü onun bana verdiği mutluluk için minnettar olarak geçirecektim.

"Sana karım diyebilmek için beni çok bekletme Nicole." Başını omzumdan kaldırırken Damian'ın sesi sert ve ısrarcıydı. "Akıl sağlığımı bir an önce geri kazanmak istiyorum. Siktir! Scratch

Bu. Beni her zaman ıldırıracaksın, ama sakıncası yoksa seninle evlenerek aklımı kaçırmayı tercih ederim."

"Tek bir rezervasyonum bile yok," dedim yüzümde mutlu bir gülümsemeyle. "Ne zaman istersen bunu resmileştirebiliriz."

Damian beni bir şekilde sahiplenmek istiyordu ve ben de onun benim olması için aynı derecede huzursuzdum.

Dalgınca saçlarımla oynadı. "Burada yapalım. Eğer senin için de uygunsa Kylie ve Macy'yi düğün için buraya getiririz. Sanırım annemin yardımıyla bir iki ay içinde her şeyi toparlayabilirim."

"Bu çok hızlı." Pek umursadığımdan değil.

Bana hınzır bir gülümseme gönderdi. "Hayatının geri kalanında benimle birlikte olmak konusunda fikrini değıştirmeden önce bu işi bitirmek istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bu muazzam bir görev olacak ama sanırım üstesinden gelebilirim yakışıklı."

Damian gibi bir adamla evlenmek her kadının hayali değil miydi sanki?

"*Beni* idare etmekten mi bahsediyorsun?" diye alay etti. "Sanırım bunu yapmakta çok ustalaştın."

"Seni seviyorum," dedim avuç içimle güçlü çene çizgisini okşarken. "Seni idare etmeme gerek yok. Sizi olduğunuz gibi seviyorum, Majesteleri."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum, aşkım. Düğünü ayarlar ayarlamaz benimle evlenir misin? Jetlerim ve havayollarım Amerika'dan istediğın kişiyi bize getirmek için emrinde olacak. Bugün daha sonra yüzük seçmeye gidebiliriz." Yüzümdeki bir damla gözyaşını yakaladı ve sildi.

"Yüzükler bekleyebilir," dedim kulağını ısırırken. "Şu anda sadece seni istiyorum. Beni yatağı götür, Damian."

"Skandal!" diye mırıldandı seksi, son derece tahrik edici bir tonda, yüzünü boynuma gömüp kıcıımı tezgâhtan kaldırırken. "Daha öğlen bile olmadı, kadın."

"Hava kararana kadar beni becermeni, karnımı doyurmanı ve sonra tekrar yatağı götürmeni istiyorum. Bu planla ilgili bir sorunuz var mı, Majesteleri?" Şakacı bir şekilde sordum.

Beni odasına doğru götürürken, "Hiç de değil, Bekleyen-Grace'in," diye karşılık verdi.

Ne?

Bekle!

Kahre

tsin!

"Seninle evlenirsem *gerçekten* düşes olmak zorunda mıyım?" Ona sordum, sesim paniklemişti. "Bütün bunları annene bırakmayı tercih ederim."

Damian gürültülü bir kahkaha atarak beni yatağa fırlattı. "Düşes olmak istemeyen tanıdığım tek kadın sen olmalısın."

Giysilerimin geri kalanını çıkarmakla meşgul oldu ve sonra açık gömleğini silkerek çıkardı. Görkemli bir şekilde çıplak kalana kadar devam etti ve sonra yatakta bana katıldı.

"Ben Amerikalıyım. Unvan umurumda değil. Umurumda değil. *Gerçekten* umurumda değil. Ciddiyim. Şaka yapmıyorum, Damian." Onun sıcak, çıplak teni benimkine karşı hassas bir şekilde kaydıkça itirazlarım zayıfladı.

Dudakları ve dili boynumun kenarını okşadı ve aniden tüm olumsuz, gergin düşünceler beynimden uçup gitti. "Ah, Damian," diye fısıldadım, kalbim sevdiğim bu inanılmaz adama karşı sevgi ve şefkatle dolup taşıyordu.

"Seni seviyorum Nicole," dedi boğuk bir sesle.

İç çektim. Belki de düşes olmak o kadar da önemli bir şey değildi.

BÖLÜM 36

Kylie

"Sen de kimsin ve neden buradasın? Neyse boş ver. Sadece git ve kapımı yumruklamayı kes."

Dylan Lancaster nihayet bu çirkin evin kapısını açtığına göre, kapıya vurmak için kullandığım yumruğu indirdim.

Kapının zilini iki dakika boyunca aralıksız çaldım ve Dylan nihayet kafasını dışarı çıkarmadan önce birkaç dakika daha kapıya vurmaya başvurdum.

Gitmek üzere değildim. En azından yakın gelecekte.

Yanından geçip Beverly Hills'teki malikânenin fuayesine daldım, yanımda tekerlekli bir bavul vardı ve minyatür beagle'ım Jake vücuduma sarılmıştı.

Yüzümü ona dönerken derin bir nefes aldım. "Dylan Lancaster olup olmadığını sormama gerek yok. Damian'a çok benziyorsun. Yine de kardeşinin çok daha sağlıklı görüldüğünü söylemeliyim."

Dylan'a baktım, kan çanağı gözlerini, bakımsız kıyafetlerini ve genel halsizliğini değerlendirdim.

Gözleri Damian'ınkilerle aynı renkteydi ama Dylan'ınkilerde o güzelim irislerde tek bir yaşam kıvılcımı bile yok gibiydi. Ne yazık, çünkü Damian'ın gözlerinin her zaman en iyi özelliklerinden biri olduğunu düşünmüşümdür.

Dylan kapıyı çarptı. "Sana tekrar soracağım. Sen kimsin lan? Damian'ın daha sağlıklı görüldüğünü söyleyerek ne demek istiyorsun?"

Sırıttım çünkü sinirlerime dokunduğumu biliyordum. Belli ki Dylan büyük ikiziyle kıyaslanmaktan hoşlanmıyordu.

Jake kollarımda kıvranıyordu, ben de minyatür beagle'ı yere bıraktım. İyi bir tuvalet eğitimi almıştı ve çiğneyici değildi. "Anti-ikiz gibi görünüyorsun demek istiyorum. Gözlerin kan çanağı, çok zayıfsın, muhtemelen yemek yerine içmeyi tercih ettiğin için ve genel giyim tarzın korkunç. Saçını kestirmen ve muhtemelen bir duş alman gerektiğinden bahsetmiyorum bile çünkü kokunu ta buradan alabiliyorum."

Tamam, gerçekten kokusunu *alamıyordum* ama temizlik meselesini bir kenara bırakmayı tercih ederdim. Kokan bir erkekten daha kötü bir şey olamazdı ve ben her gün Dylan'ın etrafında olmak zorundaydım.

"Kokmuyorum. Her gün duş alırım." Cevabı kibirliydi ve sesi biraz kırılgan geliyordu.

Kendim koklamak için ona yeterince yaklaşamayacağımdan, yorumunu görmezden geldim. "Burada bakıcılarınız yok mu?"

Nicole'ün burada yaşayan ve mülkü yöneten bir çiftten bahsettiğine yemin edebilirdim.

Dylan bana ters ters baktı. "Karayipler'de bir yerde tatildeler. Buraya bu kadar çabuk dönmeyi beklemiyordum. Şimdi bana kim olduğunu ve ne istediğini söyle, yoksa seni buradan atarım."

"Ah, evet. Unutmuşum. Annen, o gala düzenlerken çatısı altında bir kadınla yatmanın uygun bir davranış olmadığına karar verene kadar Hollingsworth House'da kalıyordun. Nicole'un kalbini kırdığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden mi Nic'e üzgün olduğunu söylemek yerine bir korkak gibi buraya kaçtın?" Cevabını beklerken yüzüme masum bir ifade yerleştirdim.

Piç kurusu!

En iyi arkadaşımı ağlattığı için taşaklarına dizimi vurmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordu.

"Tanrı aşkına, özel bir yatak odasında idaydım. Gelip izleyeceğini bildiğimden değil," dedi sınanırcasına.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama görünüşe göre sana ve kız arkadaşına katılmak istediğinde hiçbir sorun yaşamamışsın."

Dylan bana ters ters baktı. "O bir kız değildi. *Kadın* otuz yaşındaydı ve Nicole'e gelince, ne kadar çok o kadar iyi diye düşündüm. Kardeşimin ona deliler gibi aşık olduğunu nereden bilebilirdim ki? Damian yattığı kadınların hiçbirine aşık olmadı."

Yapma Kylie. O piçin suratına öyle bir yumruk atma ki bir daha konuşamasın.

Genelde daha sabırlı olurdum ama Nicole benim en iyi arkadaşımdı, bu yüzden Dylan'ın ondan Damian için sadece başka bir sikişmiş gibi bahsettiğini duymak kıcıımı kızarttı.

Dylan'a yumruk atarsam iyi bir başlangıç yapamayacağımız için hakarete başvurdum. "Ciddi misin? Bırak iki kadını, bu halinle bir kadınla bile başa çıkabileceğinden şüpheliyim. Bu arada Nicole benim en iyi arkadaşım, onun hakkında kötü bir şey söylersen, soprano söyleyene kadar taşaklarına dizimi geçiririm. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Dylan'ın ifadesi karardı. "İçinde bulunduğum şekil mi? Bu da ne demek oluyor? Otuz üç yaşındayım. Bir gecede istediğim sayıda kadını idare edebilecek durumdayım."

Homurdandım. "Onları gerçekten *tatmin* edebildiğini söylemediğini fark ettim. Muhtemelen onları *mincıklama* yeteneğine sahipsiniz ama bundan fazlası değil."

Tüm bu senaryonun görüntüsü pek de hoş değildi, bu yüzden yüzümü buruşturdum ve Dylan'ın bir harem dolusu kadını okşadığı görüntüsünü kapattım.

Bana doğru ilerlerken alçak, gırtlaktan bir ses çıkardı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Artık kim olduğunu umursadığımı bile sanmıyorum. Sadece gitmeni istiyorum. Seninle neden bu tatsız konuşmayı yaptığımı bile bilmiyorum. Ne düşündüğün umurumda bile değil. Git hadi. O sefil köpeği de yanında götür."

Beni yakalayacak kadar yaklaştığında çenemi yukarı kaldırdım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Dylan beni sıkıştırmaya başladı, ben de geri çekildim. geri çekilmek *istiyor*.

Gerçekten de *çok* sıska değildi ve aşırı derecede uzundu. Ben 1.80 boyundaydım, bir kadın için ortalama boyun üzerindeydim, ama Dylan

Ben. Tehditkar ifadesi de hoşuma gitmedi.

Sırtımı duvara dayayarak, daha fazla yaklaşmasını engellemek için avucumu açtım. "Geri çekil."

Dylan bir adım daha yaklaşırken sırtıttı. "Sadece uzaktan cesur olabilir misin, Red?"

Tanrım, insanların saçımınla dalga geçmesinden nefret ederdim. "Siktir git Lancaster." "Bu bir davet mi?" Sesi alçak ve baştan çıkarıcı bir hal almıştı.

Dylan Lancaster'dan korktuğumu söyleyemem, ama bu yeni, kışkırtıcı Dylan'dan, o pislikten korktuğumdan daha fazla tedirgindim.

Dengemi bozmaya çalışıyor. Piç beni sinirlendirmeye çalışıyor.

Bakışlarına karşılık verdim ve avuçlarını duvara dayayıp beni kollarının arasına hapsettiğinde bile başka tarafa bakmayı reddettim.

"Bu bir davetin yakınından bile geçmiyor," diye alay ettim. "Dünyadaki son erkek olsan ve hormonlarım tavan yapsa bile seninle yatmazdım."

Dylan Lancaster gibi birinden geri adım atarsam lanetlenirim. O bir erkek düşkünüydü, kadınlara tek amaçları seks ve zaten aşırı şişmiş egosunu şişirmekmiş gibi davranan şımarık, çürümüş bir milyarderdi.

"Bu doğru mu, Red?" Derin baritonu artık büyüleyiciydi.

Bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, bir santim bile vermemeye kararlıydım. Ne yazık ki Dylan'ın haklı olduğunu fark ettim. Kesinlikle *kötü kokmuyordu*. Kokusu misk gibiydi, erkeksiydi ve bana seksi, günahı ve sıcak, terli cinsel zevk gecelerini hatırlatan bir şey yayıyordu.

Kahretsin!

"Çekil üstümden Lancaster," diye ısrar ettim, bakışlarımın titremesine asla izin vermeden. "Henüz üzerinde değilim Red," diye cevap verdi boğuk bir sesle.

Gözleri hakkında yanılmışım!

Gözbebeklerinin daha koyu olduğunu ve saf, katıksız şehvete benzeyen bir şeyle dolduğunu fark ettiğimde donup kaldım.

Vay anasını!

"Son şansın. Geri çekil." Sesimin biraz paniklemiş gibi çıkmasından nefret ediyordum.

Beni sinirli yapanın korku olmadığını itiraf edecek kadar kendime karşı dürüsttüm.

Dylan'ın gözleri, seksi İngiliz aksanı ve şu anda bana bakma şekliydi.

Pislikle başa çıkabilirim.

Seksi İngiliz kişiliğinden pek emin değildim.

Derin bir nefes daha aldım ve sonra Dylan'ın seni birden fazla orgazmla becermek istiyorum kokusuyla boğulduğum için bir inilti ısırdım.

Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedene kadar başını eğdi. Bu nefesler naneli ve taze kokuyordu, bu da bende onu saçlarından tutup dilimde nanenin tadını alana kadar başını aşağı çekme isteği uyandırdı.

"Seni öpersem ne yapacaksın Red?" "Sakın

yapma," diye uyardım onu.

Vücudum Dylan'ın dokunuşu için ne kadar istekli olursa olsun, bu pisliğin benden önce sayısız kadına yaptığı gibi beni de kullanmasına izin verecek değildim. Dylan Lancaster benimle oynuyordu. Ben sadece onun eğlencesiydim.

Sırıttı ve bu hareket tüm yüzünü aydınlattı. "İşte bu bir meydan okumaya benziyor," dedi.

Göğsüne doğru ittim. "Öyle değil," diye tersledim.

Ağzı ağzıma değdiğinde tüm vücudum gerildi ve dudakları beni karşılık vermem için ikna etti.

Bir an için çekime karşı koyamadım ve Dylan'ın tembel ama kapsamlı keşfine izin vererek açıldım.

Kollarım boynuna dolandı ve dilinin her bariz okşayışına karşılık verdim.

Alay etti.

Baştan
çıkardı.

Kışkırttı.

Ve aman Tanrım, adam cansız bir nesneden onunki kadar günahkâr bir öpücükle tepki alabiliyordu.

Kylie! Ne yapıyorsun lan sen? O bir erkek sürtük ve sen bunu biliyorsun!

Başımı çevirip dudak temasını keserek ayartmadan uzaklaşmaya çalışırken ciyakladım. "Bırak beni."

Dylan'ın vücudu olduğu yerde kaldı ve tekrar ağızlarımızı birleştirmeye çalıştı.

Eğer hareket etmezse, mahvolurum. Kendimi tekrar onun büyüüne kaptırırım.

Ben de daha önce yapmayı düşündüğüm şeyi yaptım.

Dizim çaresizlik içinde hızlı bir hareketle kalktı ve doğrudan hedefime çarptı.

"*Siktir!*" Dylan beni bırakırken bir inilti çıkardı. "Lanet olsun! Bunu neden yaptın?"

Duvardan uzaklaştım ve arkamda havadan başka bir şey kalmayana kadar ilerledim. Dylan'ın aile mücevherlerine sarılışını ve sanki hayatında yaptığı en zor işmiş gibi ciğerlerine hava çekip çıkarışını izledim.

"Sana bırakmanı söylemiştim." Dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz suçlu hissediyordum. Onu ben yönlendirmiştim. Birazcık. Bilerek değil, ama beni öptüğünde hormonlarım bir saniyeden kısa bir süre içinde sıfırdan aşırı hıza geçmişti.

Beynimin yetişmesi biraz uzun sürdü.

"Bunu benim kadar sen de istedin," diye suçladı Dylan.

"Beni hazırlıksız yakaladın," diye karşı çıktım. "Sonra senin bir erkek fahişesi olduğunu hatırladım ve bunu *kesinlikle* istemedim. Sana *o kadar* sert diz çökmedim. Daha kötüsü de olabilirdi. Sen hâlâ bir baritonsun."

Dylan'ın nefes alış verişi düzleşti ama eli hâlâ koruyucu bir şekilde aletini tutuyordu. "Kim olduğun umurumda değil, bu evi terk et. Şimdi."

Başımı salladım. "Olmaz, koca adam. Tanışma faslını hiç yapmadık ama ben Kylie Hart. En iyi arkadaşım

yaklaşık altı hafta içinde. Hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için buradayım ve bu gerçekleşmeden önce burada ya da İngiltere'de daha fazla olumsuz basın olmayacak. Damian ve Nicole düğünlerini planlamak ve *senin* yarattığın yangınları söndürmek zorunda kalmadan birlikte kaliteli zaman geçirmek için stressiz bir zamanı hak ediyorlar."

Dylan, "Onların geçit törenine katılmayı planlamıyorum," diye homurdandı. Ona gülümsedim. "Güzel. O zaman iyi anlaşıcağız."

Dylan hayati bir şey kırıp kırmadığıma karar vermeye çalışır gibi kasıklarımı okşarken yüzünü buruşturdu ve "Lanet olası bir refakatçiye ihtiyacım yok," dedi.

"Senin yoldaşın olmayı planlamıyorum Dylan." Jake'i kucaklamak için uzandım. "Altı hafta içinde kendine çeki düzen vereceksin, sonra da düğün için Londra'ya uçacaksın. Ondan sonra ne yaptığın umurumda değil çünkü Damian ve Nic balayında olacaklar."

"Düğüne gitmiyorum."

Evet, öylesin.

Parmaklarımı bavulumun sapına doladım. "Yatak odalarının üst katta olduğunu varsayıyorum?"

"Yukarı çıkmayacaksın," diye hırladı. "Git buradan."

"Burası senin evin değil, yani teknik olarak sen bir işgalcisin," diye bilgilendirdim onu. "Burası Damian'a ait çünkü her şeyi ona devrettin. Ve *beni* kapı dışarı edeceğini hiç sanmıyorum. İster inan ister inanma, benden hoşlanıyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Bundan oldukça şüpheliyim. Sen hiç hoşlanılmayacak bir kadınsın."

Güldüm. "Eğer böyle bir pislik olmasaydın tamamen sevinebilir olurdum."

Dylan'ın çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum ve sabrının tükenmeye başladığını biliyordum, tabii eğer sabrı varsa, o yüzden "Ben üst kata çıkayım" dedim.

"Benimle altı hafta geçirebileceğini sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir," dedi.

Sesinde ukalaca bir cevap vermemi engelleyen bir şey vardı.

Çaresiz bir şey. Savunmasız

bir şey. Acı çeken bir şey.

Dylan Lancaster söz konusu olduğunda kalbimi tamamen katılaştıramadığım gerçeğinden nefret ediyordum. Ondan tam olarak hoşlanmıyordum ama önemli bir kayıp yaşamıştı.

Bavulumu yanıma alarak merdivenlere yöneldim. "Bunu kolay ve dostça yapabiliriz ya da sen zorlaştırabilirsin. Seçim senin."

"Nesin sen, annem mi?" diye alay etti.

"Hayır, önümüzdeki altı hafta boyunca yeni bebek bakıcın benim." Ona dönüp bakmadan merdivenlere doğru ilerlemeye devam ettim.

"Yirmi dört saat içinde gitmiş olacaksın!" diye seslendi geri çekilen figürümün ardından.

Kalbim acıyordu çünkü ses tonunda biraz korku duyabiliyordum, sanki benden önceki herkes onu terk etmişti ve o da herkesin terk edeceğini düşünüyordu.

Hiçbir yere gitmiyorum, koca adam.

Buraya sadece Dylan'ın beladan uzak durmasını sağlamak için gelmedim, gerçi bu kesinlikle amaçlarımdan biriydi.

Nicole, satın alacak param olmamasına rağmen bana ACM'de bir ortaklık vermişti.

Karşılığında, bir arkadaştan çok bir kardeş gibi davrandığı için ona teşekkür etmek istedim. Ve annesinin işlerini halletmem için bana güvendiği için. Damian'a kardeşini geri vermek istiyordum. *Gerçek* Dylan Lancaster'ı. Şu anda onun bedeninde yaşayan pisliği değil.

Nicole ve Damian için her şey demek olan tek şeydi bu. Merdivenleri çıkarken gülümsedim.

Bundan daha iyi bir düğün hediyesi düşünemezdim.

EPİLOG

Damian

İki Hafta Sonra...

Belki de farklı ülkelerden gelen iki insanın hayatlarını nasıl birlikte geçireceklerini bulmaları bu kadar kolay olmamalıydı.

Ama hiç de zor değildi.

Benim çılgın kadını İngiltere'yi severdi. Yağmuru bile severdi ve bazen Londra'nın Güney Kaliforniya'ya kıyasla sürekli kasvetli görünmesine aldırılmazdı.

Nicole ACM'yi Kylie'ye devretmek istemişti ama en iyi arkadaşı Nicole'ü satın almaya gücü yetene kadar ortaklıktan fazlasını kabul etmeyi reddetmişti. Nicole'ün bu teklifi ne kadar sevinçle kabul ettiğini ve kendisi İngiltere'de sessiz bir ortak olarak kalırken Kylie'yi yerel ofisleri yönetmesi için serbest bıraktığını görünce şaşırmıştım. Nicole boş zamanlarını geçiren bir kadın olmayı planlamıyordu. Mümkün olduğunca Kylie için daha fazla uluslararası iş yapmak istiyordu ve şirket hukukuna geri dönmeyi planlıyordu.

Nicole'ü kesinlikle mest eden şeylerden biri de Londra'da şirket avukatı olarak çalışabileceği bir iş bulabileceğini öğrenmesiydi. Esasen, Londra'da ABD hukukunu uygulayabilirdi, bu yüzden özgeçmişleri uygun bir fırsatı olan her şirkete gönderiliyordu.

Onu Lancaster International'a yerleştirmeyi teklif etmiştim ama *bu* bana sadece kocaman bir göz kırpma ve tatlı bir teşekkür-ama-teşekkürsüz öpücüğü kazandırmıştı.

Nicole'ün kendi hedeflerinin peşinden gitmesi, kendi yolunu bulması, benden ayrı ve ayrı olması gerektiğini anlıyordum ama çok ileri gitmesini istemiyordum. Hiç şüphe yok ki

Londra'da kazançlı bir iş kapacaktı. İsteddiği pozisyonu elde edemeyecek kadar çok deneyimi ve eğitimi vardı.

Nicole'ün İngiltere'de kalmaya karar vermesinin tek dezavantajı suya olan aşkı ve İngiltere'de ılık plajların olmamasıydı.

Neyse ki müstakbel kocasının tüm dünyaya erişimi parmaklarının ucundaydı ve bizi istediği yere uçuracak özel bir jeti vardı.

Söz verdiği gibi, Leo İngiltere'ye yaptığı kısa ziyaretler sırasında bana dalış sertifikası aldirmek için çalışıyordu, böylece Nicole'u dünyanın istediği herhangi bir yerinde dalışa götürebilecektim.

"Her şey yolunda mı Damian? Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," dedi Nicole oturma odasına girip hemen yanımdaki kanepeye kıvrılırken.

Ona suçlu bir sırıtış attım. "Sanırım çalışıyor olmam gerekiyordu." Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bıraktım. "Ama zihnim beni daha uyarıcı yerlere götürüp duruyor."

Yaklaştı ve ben de onu kucağıma çektim.

Bu kadının gerçekten benim olduğuna inanmakta hala zorlanıyordum, bu yüzden alabileceğim her türlü yakın fiziksel güvence kesinlikle yardımcı oldu.

Yüzünü buruşturdu. "Son birkaç saattir kirli zihninin nerede olduğunu *gerçekten* bilmek istiyor muyum?"

"Benim kirli zihnimi seviyorsun. İtiraf et, kadın." Gülümsedi. "Tamam. Bazen seviyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bazen mi?"

"Tamam, belki biraz daha sık olabilir. Aklından geçen gerçekten bu mu?"

"Hayır. Bizi ve sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum." Nicole'e karşı her konuda tamamen dürüst olmamak için tek bir neden bile göremiyordum.

Yüzü yumuşadı. "Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun."

Biliyordum ve bu gerçek beni her gün şaşırtmaya devam ediyordu.

"Balayımız için nereye gitmek istediğine karar verdin mi?" Ben istedim. Hemen hemen her yere gittiğim için gideceğimiz yeri Nicole seçti. "Çok

fazla yere gitmek istiyorum, bu yüzden nihai bir karar vermek zor."

"Eninde sonunda hepsine ulaşacağız." Gitmem gerektiğinde benimle seyahat edebilecek kadar özgür olmasını umuyordum. Onu geride bırakmak benim için tam bir cehennem olurdu.

İç çekti. "Biraz daha düşünüp sana haber veririm. Dylan'dan haber aldın mı? Düğüne geliyor mu?"

"O davet edildi." İkizim benim için hâlâ hassas bir noktaydı. "Gelmesi için onu zorlayamam. Sanırım gelirse gelir. Düğünümüzü yapmayacak ya da bozmayacak. Bu bizimle ilgili, onunla değil."

"Biliyorum," dedi Nicole, düşünceli bir sesle. "Ama ikinizin her zaman yakın olduğunuzu biliyorum."

"E l i m d e n gelen her şeyi yaptığım için mutluyum, aşkım. Nihayetinde ne istediğine *kendisi* karar vermelidir."

Dylan'la ilgilenmemek beni öldürüyordu ama kendi ayakları üzerinde durmasını istiyorsam başka seçeneğim yoktu. Banka hesabına önemli miktarda para yatırmıştım, muhtemelen ona birkaç yıl yetecek bir meblağdı bu.

"Bence iyi olacak," dedi Nicole yumuşak bir sesle. "Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardır."

Ona ihtiyacı olan tüm zamanı vermeye hazırdım. Yöneticilerimi işe almak ve iş yükümü azaltmak için Lancaster'ın üst kademelerini yeniden yapılandırdım.

Umutlu kalabilirdim ama Dylan'ın Lancaster International'a ortak olarak geri dönmek istemediğine karar vermesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıydım.

"Dylan için endişelenme," derken kollarımı Nicole'e sımsıkı doladım. Bu durum bizim kontrolümüz dışında."

"Dylan için endişelenmiyorum," diye düzeltti beni. "Senin için endişeleniyorum."

Lanet olsun! Kadın içimi görebiliyordu. Bunu aynı anda hem rahatlatıcı hem de korkutucu buldum.

"Ben dünyanın en mutlu adamıyım, aşkım. Bir ay sonra seninle evlenmiş olacağım." Sol elini tuttum ve ona evlenme teklif ettikten birkaç gün sonra parmağına taktığım yüzüğü öptüm.

Nicole sade bir tasarım istemişti, ben de toplam on üç taş olması konusunda ısrar etmiştim.

Ne de olsa bu bizim şanslı sayımızdı.

Elini bıraktığımda "Yüzüğümü seviyorum," dedi.

"Beni sevdiğinden daha mı çok?" Alay ettim.

Tamam, şaka yapıyordum ama belki ben de balık tutuyordum. Bir erkek bu sözleri yeterince sık duyamaz.

"Yanından bile geçemez," diye beni temin etti. "Bu dünyada senden daha çok sevdiğim hiçbir şey ve hiç kimse yok, Damian Lancaster."

Ve... duymayı çok sevdiğim o üç küçük kelime vardı.

Nicole beni öpmek için eğildiğinde yüzünde küçük bir gülümseme vardı, bu gülümseme bana tam olarak ne istediğimi bildiğini söylüyordu.

Onun gibi zeki ve anlayışlı bir kadına aşık olmanın sorunu da bu. Her zaman tetikte olmak zorundayım.

Tereddüt ettiğinde "Öp beni," dedim.

"Otoriter adam," dedi azarlar bir tonda. "Her zaman tam olarak istediğini elde edebileceğini mi sanıyorsun?"

Hayal kırıklığıyla inlememi tuttum. Sırf ben kibarca istemedim diye kendini tutacaktı.

Başının arkasına uzandım. "Evet. Evet, biliyorum."

Bir kez çektim ve dudakları en ufak bir direnç göstermeden dudaklarıma yapıştı. Ve sonra, istediğim *her şeye* ve daha fazlasına sahip oldum.

Son

Damian ve Nicole'un hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Dylan Lancaster'ın hikâyesi *Bana Senin Olduğumu Söyle*, Haziran 2021'de yayımlanıyor.

[Amazon ABD](#)

[Amazon İngiltere](#)

Milyarderin Saplantısı kitabımın teaser'ı için okumaya devam
edin~Simon

Bölüm 1

Simon Hudson zengin lobinin gölgeleri arasında sessizce duruyordu, elleri kot pantolonunun cebindeydi ve bir omzunu caddeye bakan büyük pencerenin çerçevesine dayamıştı. Tüm vücudu gergindi, koyu kahverengi gözleri etrafı tarıyordu.

Bir delinin yoğun ve tam odaklanmasıyla kaldırım.

Hangi cehennemde bu kız? Saat 10:45.

Kara'nın bu gece çalıştığını biliyordu. Son iki akşam hasta olduğunu söylemişti ama Helen's Place'de çalışmaya geri dönmüş, vardiyada garsonluk yapıyordu. Kontrol etmişti. Annesi Kara'nın çalıştığı bistronun sahibiydi ve Simon istediğinde genellikle oldukça açık sözlü davranırdı ama yine de dikkatli davranırdı. Aksi takdirde, tek ebeveyni Kara hakkında neden bilgi istediğini öğrenmek için peşini bırakmazdı. Harika ama meraklı annesi, Simon'ın ilgisinin sıradan bir şey olmadığını düşünürse, bir kokunun peşine düşmüş tazı gibi olurdu. Annesi Kara'yla ilgili niyetinin tam olarak ne olduğunu bilmek istediğinden, ölesiye başının etini yedi.

Simon kaşlarını çattı. Sanki hiç niyeti varmış gibi? Fantezileri vardı ve hepsinde Kara yatağına uzanmış, onu defalarca boşaltırken adını haykırıyordu.

Simon derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verdi, vücudunu rahatlatmaya çalışıyor ve kendi kendine, resmi olarak hiç tanışmadığı bir kadın için her gece aynı pozisyonu almak için deli olması gerektiğini söylüyordu. Ama işte yine buradaydı... sırtı meraklı kapıcıya dönük, dengesiz bir sapık gibi pencereden dışarı bakıyor, Kara Foster'ı bir an olsun görmeyi bekliyordu. Kadınlı ilgili bir şey garip, bölgesel ve koruyucu içgüdülerini ortaya çıkarmış ve onu burada, nöbet tutarak, işten eve dönerken apartmanın önünden geçmesini beklemeye itmişti.

Ve sonra, onu gördüğünde, her zaman yaptığı şeyi yapacaktı. Onu belli bir mesafeden takip edecek, telaşlandırmamaya çalışacak ve

arkasını dönüp eve geri dönmeden önce kendini güvenli bir şekilde dairesine bıraktı.

Onunla konuşmazdı, hatta ona yaklaşmazdı bile. Hiç yaklaşmadı. İstemediğinden değil ama Kara hemşirelik okuluna gidiyor ve annesinin restoranında tam zamanlı çalışıyordu. Annesine göre Kara, bir ilişkiye harcayacak zamanı ya da enerjisi olmadığı için çıkmayı kesinlikle reddediyordu. Muhtemelen bu konuda haklıydı. Deli kadın yeterince uyumuyor, yeterince yemek yemiyordu. Annesi ve Simon dışında onun için endişelenen hiç kimsesi yoktu. Simon geçen yıl Kara'nın iyiliğiyle muhtemelen bir düzine aile üyesinin ilgileneceğinden daha fazla ilgilenmişti ve ona arkadaş bile diyemiyordu. Sorun şu ki... o bir aile üyesi değildi ve duyguları kardeşçe olmaktan çok uzaktı.

Tanrım, çok tatlıydı!

Simon, Kara'yı ilk kez gördüğü anı, mizahla parlayan mavi gözlerini, her zamanki at kuyruğundan kaçan ipeksi saçlarının siyah dallarını ve annesinin restoranında masadan masaya zarifçe hareket eden kıvrak vücudunu düşündükçe hayal kırıklığıyla iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ masumiyetini ve kırılganlığını koruyor, Simon'ı istemeden de olsa ağına düşürüyordu. O zamandan beri orada tutsaktı.

Annesi Kara'dan kızıymış gibi bahsediyordu ve Simon, Kara ile annesi arasında özel bir bağ olduğunu biliyordu: kan bağıyla değil, özel bir dostlukla kurulmuş bir bağ. Kahretsin... eğer Kara

daha genç olsa da, Simon annesinin onu evlat edineceğinden oldukça emindi. Dudakları hafifçe seğiren Simon, annesinin kendisinden Kara'nın kardeşi gibi olmasını beklememesini umdu. Bu gerçekleşmiyordu. Onu her gördüğünde siki taş gibi sert ve hazır bir şekilde hazırda duruyordu. Onu bu kadar sinirli ve huzursuz yapan bu kadın da neyin nesiydi?

Simon kendisinden daha çekici ya da daha sofistike kadınlarla da yatmıştı ama hiçbirinin onun duygularına dokunmamıştı. Sosyal etkinliklere katılmak yerine zamanını bilgisayarıyla geçirmeyi tercih eden yalnız biriydi, ancak fiziksel rahatlama için bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duyduğu zamanlar oluyordu. Arada sırada kendini

sadece yapamıyordu. Simon'ın bu gibi durumlar için bazı kadın tanıdıkları vardı, yatak odasında ona ihtiyaç duyduğu ve sahip olması gereken kontrolü çok fazla talep ya da soru sormadan veren kadınlar. Lanet olsun! Bu onun için yeterliydi... ta ki Kara'yı görene kadar.

Yüzünü buruşturan, gözleri sokaktan hiç ayrılmayan Simon ellerini ceplerine soktu ve kalçasını duvara dayayarak omzunu rahatlatmak şeklinde pozisyonunu ayarladı. Tanrım, gittikçe acınası bir hale geliyordu. Kendisini hiç tanımayan bir kadın için daha ne kadar oyalanacaktı? Hemşirelik okulunu bitirip taşınana kadar mı? Evlenene kadar mı?

Başka bir adamın Kara'nın nefis vücuduna ellerini sürdüğü düşüncesiyle neredeyse hırlayacaktı. Simon, kadınına başka bir erkeğin dokunması düşüncesiyle ortaya çıkan tamamen vahşi bir içgüdüyle savaştı.

O senin kadının değil, pislik. Kendine gel.

Simon hayatında bir kez olsun Hudson Şirketi'nin diğer yarısı olan ağabeyi Sam gibi olmayı diledi. Sam'in Kara'ya hamle yapmakta hiçbir sorunu olmazdı. Büyülemek, fethetmek ve bir kenara atmak her zaman ağabeyinin tarzı olmuştu ve Sam reddedilme ihtimalini hiç düşünmezdi. Muhtemelen Sam hiç başarısız olmadığı için! Tek kardeşi kadın nüfusunu, nezle olmuş birinin mendilleri karıştırması gibi karıştırırdı. Sam Kara'nın savunmasını kırar, onu baştan çıkarır ve sonra bir sonraki fethi için bir kenara atardı.

Oh, kesinlikle hayır. Simon kardeşini seviyordu ama Sam'in Kara'yı baştan çıkarmasına izin verirse lanetlenirdi. İkisini aynı odada bile istemiyordu.

Çünkü o benim.

Simon kendi davranışına şaşırarak başını salladı. Evet... kontrolü severdi, aslında kontrole ihtiyacı vardı ama hiçbir zaman özellikle bir kadını istememişti. Şimdi, bir yıl önce dikkatini çeken güzel garsondan başka bir şey düşünemiyordu.

Ondan korkuyorsun.

Simon bu düşünce karşısında kaşlarını çatı. Hem de nasıl! Hiçbir şeyden korkmuyordu ve Kara Foster'dan da kesinlikle korkmuyordu. O sadece... olası bir sevgili değildi. Neden zahmet etmişti ki?

Becerdi.

Biriyle çıkmadı.

Ve bu şekilde hoşuna gitti.

Kardeşi Sam şirketin yüzü, pazarlamacıydı. Simon bir bilgisayar ineğiydi, arka planda kalmaktan mutluydu. Bir kadını baştan çıkarmak hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir zaman bir kadını yatağına zorlaması gerekmemiştir. Seviştirği kadınlar onunla sadece kişisel çıkarları için birlikte oluyordu. Cömert bir aşık olarak bilinirdi. Kendisine karşı kişisel duygular beslediklerine inanacak kadar aptal değildi. Bunu anlıyordu. Bununla başa çıkabilirdi.

Belki de onu becermenin bir yolunu bulmalı ve bu çılgın takıntından kurtulmalıyım.

Bu yeterli olur muydu? Ona sahip olmanın bir yolunu bulabilirse, bu kadına olan saplantısından gerçekten kurtulabilir miydi?

Tanrım! Bir şeyler yapmak zorundaydı. Kara'yla olan mantıksız meşguliyeti son bir yıldır daha da kötüleşmiş, ondan başka hiçbir kadını istememesine neden olmuştu. Bir yıldan uzun bir süredir kendisinden başka kimseyle birlikte olmamıştı ve bu kaşıntıyı kaşımaya gerçekten ihtiyacı vardı. Yine de yapamıyordu. Harekete geçmeye, başka bir kadını aramak için hamle yapmaya kalksa, Kara'nın güzel komşu kızı yüzünü görüp telefonu kapatacaktı.

Ona o kadar takıntılıyım ki.

Simon yaklaşmakta olan bir figüre baktı, zihni kısa, siyah, deri bir mini etek ve parlak kırmızı bir kazak giymiş olan koyu saçlı kadını neredeyse hemen göz ardı etmeye başlamıştı. Kara'yı kot pantolon ve restoranın logosunu taşıyan bir tişörtten başka bir şey giymiş olarak hiç görmemiştir, annesinin restoranında çalışanlar için standart gündelik kıyafet.

Kadın yaklaştıkça şaşkınlıkla iki kez baktı ve yüzü görüldüğünde ağzı açık kaldı. Aman Tanrım! Bu Kara'ydı. Yüz hatlarını görebileceği kadar yakındı, her gece ıslak rüyalarına giren aynı yüz, ama kıyafet....

O ne giyiyor öyle?

Simon ultra kısa mini elbisenin içinde uzun, ince, biçimli bacaklarının neredeyse her santimini görebiliyordu ve tüm kıyafet göğüslerini, gövdesini ve kışını bir eldiven gibi sarıyordu. Aleti anında hazır ola geçti ve ellerini ceplerinden çıkardı. Yüzünden boncuk boncuk ter akarken elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Ardından bir tane daha. Ve bir tane daha.

Allah kahretsin! Aklından ne geçiyordu? Bu şekilde giyinerek, bir adamın gelip onu sokaktan çekip alması için adeta yalvarıyordu.

Ve Tanrı adına, o adam olacaktı. Bu fırsatı başka bir erkeğe, ona zarar verebilecek birine bırakmayacaktı. Buranın Tampa olduğunun farkında değil miydi? Büyük bir şehir! Geceleri sokaklarında yürüyebileceği küçük bir kasaba değildi.

fark edilmek ya da rahatsız edilmek.

Simon bir yumruğunu açıp destek için pencerenin çerçevesini kavradı, gözleri yaklaşan kadından hiç ayrılmıyordu. Dişlerini gıcırdatan Simon bugün ona daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu hayvani ve azgın duygularla daha fazla başa çıkamazdı. Onları sevmiyordu, onlara alışık değildi. Tek istediği akıl sağlığını geri kazanmak, bilgisayarının başına dönmek ve Kara'nın erotik düşünceleri beynini ele geçirmeden bilgisayar oyunları geliştirme tutkusu üzerinde çalışmaktı. Akıl. Mantık. Kontrol. Bu şekilde işliyordu ve tekrar kendisi olabilmek için buna ihtiyacı vardı.

Bunu başarmak için ne kadar sert önlemler alması gerekirse gereksin, normal ruh haline dönecekti. Bir şekilde, Kara Foster'a duyduğu bu inanılmaz derecede aptalca ve şiddetli arzudan kendini arındıracaktı.

Kararını vermişti, Simon pencere çerçevesini itti ve dik durdu, yüzü duygusuzlaşana kadar "maskesini" indirdi. Bu konuda iyiydi. Los Angeles'in çoğu normal insanın asla giremeyeceği bir bölgesinde, zayıf, yavaş zekâlı ya da herhangi bir şekilde kırılgan olmanın yok edilmek anlamına geldiği bir yerde büyümüştü.

Hiç değilse Simon Hudson hayatta kalmayı başaran biriydi. Kılık değiştirerek bakışlarını pencereden ayırdı, sertçe döndü ve kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Kara Foster cidden kötü bir gün geçiriyordu!

Sırt çantasını omzuna daha sağlam oturması için kaldırdı ve gülünç derecede kısa eteğinin kenarına uzanarak kışını örtmesi için sertçe aşağı çekti. Kıyafetler, Kara'dan birkaç santim daha kısa ve yedi yaş daha genç olan sınıf arkadaşı Lisa'nın üzerinde harika duruyordu. Ne yazık ki Kara'nın daha uzun ve dolgun vücudunda aynı şekilde durmuyordu. Kazak cömert göğüslerini sarıyordu ve etek çok kısaydı, kışının yanaklarını zar zor gizliyordu.

Tampa'nın en kötü bölgelerinden birinde büyümüş ve bu deneyimden sağ salim çıkmış, sokakları iyi bilen bir kadındı. Kara kendini nasıl koruyacağını, istenmeyen dikkatlerden nasıl kaçınacağını biliyordu. Peki başını belaya sokacak bir kıyafetin içinde ne işi vardı? Aptalca, Kara. Gerçekten, gerçekten aptalca!

Kara kaşlarını çatarak kendini yürümeye devam etmeye zorladı. Önemli bir şey değil.
O

iyi bir bölgedeydi. Sneak-ers içinde seks kedisi gibi görünse ne olurdu? Sekiz blok sonra evde olacak ve nihayet bu gülünç kıyafeti çıkarıp kendi rahat kotunu ve tişörtünü giyebilecekti. Kara sadece başka bir öğrenciyle paylaştığı küçük daireye varmaya odaklanırken bir iç çekti. Bacakları üşüyordu ve titriyordu, vücudunu ısıtmak için daha hızlı yürüyordu. Ocak ayıydı

Tampa'da gündüz saatleri güzel olsa da geceleri hava serin oluyordu. Ceketini getirmeliydi ama bu sabah geç kalmıştı.

Bacaklarının çıplak olmasını ve arkasının rüzgârda dalgalanmasını planlamamıştı.

Gün neredeyse bitti.

Tanrıya şükür!

Günün erken saatlerinde kendi kot pantolonuna ve tişörtüne kahve dökmüştü. İşe gitmeden önce eve gidip üstünü değiştirecek vakti olmayan Kara

arabasında hiçbir zaman yedek kıyafet bulundurmeyen sınıf arkadaşı Lisa'nın temiz kıyafet teklifini minnetle kabul etmişti. Kara sınıf arkadaşının nezaketini takdir etmemiş değildi. Kesinlikle takdir ediyordu. Kara sadece kıyafetleri Lisa ile aynı tavırla giyebilmeyi diledi. Ama yapamadı. Dikkat çekmemeye alışkındı ve muhtemelen kötü ayakkabıları olan bir telekızı andırdığı, bütün gün ve akşam boyunca yanaklarında bir parça kırmızıyla çalıştığı ve eğilmemek için umutsuzca çabaladığı için utanıyordu. Vardiyası için restorana geldiğinde, nazik patronu Helen Hudson ona acımış ve Kara'nın dizlerine kadar uzanan ve açıkta kalan arka tarafını örten bir önlük bulmak için çekmeceleri karıştırmıştı. Önlüğü evde giymiş olmayı dileyerek, hayal kırıklığının da ötesinde bir hüsrarla dar eteğinin altını tekrar çekti.

Çıplak bir kalçadan başka bir şey göstermiyordu.

Yorgunluk Kara'nın bedenini sarstı ve midesi guruldadı. İş yerinde o kadar meşguldü ki yemek yemeye zaman ayıramamıştı. Küçük, şirin restoran meşguldü, Cuma gecesi olduğu için normalden çok daha meşguldü. Aslında müşteriler için minnettardı. Sırt çantasındaki bahşiş parası, tamamen boş bir banka hesabıyla arasında duran tek şeydi. Bahşişlerden birkaç dolar kazandığına göre belki birkaç yiyecek alabilirdi. Evdeki dolapları bomboştu ve oda arkadaşının maddi durumu Kara'dan bile kötü görünüyordu. Lydia asla yiyecek almazdı ve Kara ne alırsa alsın çabucak kaybolurdu.

Son dönem! Başarabilirsin.

Kahretsin... Uzun bir dört yıl olmuştu ve Kara kendini gerçek yaşı olan yirmi sekiz yaşından çok daha yaşlı hissediyordu. Aslında, sadece yaşlı hissediyordu. Dönem! Sınıf arkadaşlarının çoğu içki içme yaşına bile gelmemişti ve tek dertleri üniversitede parti yapmaktı, Kara ise sadece her günü atlatıp mezuniyete bir adım daha yaklaşmayı düşünebiliyordu.

Kara on sekiz yaşındayken ailesini bir trafik kazasında kaybetmişti ve neredeyse yapayalnızdı. Birkaç yıl garson olarak çalışıp zar zor hayatta kaldıktan sonra, ya üniversiteye gitmesi ya da görünürde yoksulluğun sonu olmadan hayatla mücadele etmeyi kabul etmesi gerektiğini biliyordu.

Üniversiteye gitme kararından pişmanlık duymuyordu ama zor, çetin ve yalnız bir yoldu ve neredeyse bittiği için şükreliyordu.

Başaracaksın. Neredeyse geldik!

Kara, kaldırım eğilmeye başladığında ve görüşü bulanıklaştığında aniden durdu. Oh, kahretsin. Beyni dönerken ve vücudu titrerken kendini sabitlemek için elini uzatıp bir sokak lambasının direğine tutundu. Baş dönmesi işlev görmesini ve daha fazla ilerlemesini imkânsız hale getiriyordu. Lanet olsun. Yemek için zaman ayırmalıydım.

"Kara!" Alçak, saçma sapan bariton sesini duydu.

sisli beynine. Ses aniden gelmişti ama onu tanıyan, bilen birinin burada olduğunu bilmek güven vericiydi.

Başını sallayarak görüşünü netleştirmeye çalışan Kara, metal direğe tutunuşunu sıkılaştırdı ve vücudu tehlikeli bir şekilde sallanıp kendini düşüşe hazırlarken soğuk taş kaldırımında bayılmamayı diledi.

Okumaya devam et...

[Amazon ABD](#)

[Amazon İngiltere](#)

Lütfen beni ziyaret edin:

<http://www.authorjsscott.com>

<http://www.facebook.com/authorjsscott>

<https://www.instagram.com/authorj.s.scott>

Bana

jsscott_author@hotmail.com

adresinden yazabilirsiniz.

[YazarJSScott](#) olarak

da tweet

atabilirsiniz

[Bültenime](#) abone olun ve daha önce hiç yayınlanmamış üç kısa öykü kazanın.

J. S. Scott'ın kitapları:

Milyarderin Saplantısı Serisi:

[Milyarderin Saplantısı ~ Simon](#)

[Milyarderin Kalbi](#)

[Milyarderin Kurtuluşu](#)

[Milyarderin Oyunu Billionaire](#)

[Undone ~ Travis Billionaire](#)

[Unmasked ~ Jason](#)

[Noel İçin Benim \(Simon ve Kara Kısa Novella\)](#)

[Evcilleşmemiş Milyarder ~ Tate](#)

Billionaire Unbound ~ Chloe

Billionaire Undaunted ~ Zane

Billionaire Unknown ~ Blake

Billionaire Unveiled ~ Marcus

Billionaire Unloved ~ Jett

Billionaire Unchallenged ~ Carter

Billionaire Unattainable ~ Mason

Billionaire Undercover ~ Hudson

Billionaire Unexpected ~ Jax

İngiliz Milyarderler:

Bana benim

olduğunu söyle,

bana senin

olduğumu söyle.

Sinclair'ler:

Milyarderin Noel'i

Sıradan Milyarder Yok

Yasak Milyarder

Milyarderin Dokunuşu

Milyarderin Sesi

Milyarder Her Şeyi Alır

Milyarderin Sırrı Sadece

Bir Milyoner *Kazara*

Milyarderler: Ensnared

Dolaşık

Aşık

Büyülenm

iş Sevilen

Walker Kardeşler Serisi:

Serbest

Bırakma

Oyuncus

u Hasarlı

Sentinel Demons Serisi:

Sentinel Demons: Komple Koleksiyon Tehlikeli

Bir Pazarlık

Tehlikeli Bir Açlık

Tehlikeli Bir Öfke

Tehlikeli Bir İblis Kral

Vampir Koalisyonu Serisi:

Vampir Koalisyonu: Komple Koleksiyon Bir
Vampirin Zorlu Çiftleşmesi (Başlangıç) Ethan'ın

Eşi

Rory'nin Eşi

Nathan'ın Eşi

Liam'ın Eşi

Daric'in Eşi

Changeling Karşılaşmaları Serisi:

Changeling Karşılaşmaları: Eksiksiz Koleksiyon Kurt

Adamın Eşi

Bir Kurt Adam Evlat Edinmenin Tehlikeleri

Noel İçin Tek İstedğim Bir Kurt Adam

Cezasının Zevkleri Serisi:

Cezasının Zevkleri: Komple Koleksiyon

Komşu Milyarder Milyoner

ve Kütüphaneci

Polisle Sürüş

Danışmanın Gizli Arzuları

Patronla Başı Belada
Kovboyla Zorlu Yolculuk
Öğretmen İçin Zorlu Bir
Gün Kovboy İçin Bir Ceza
Tam da Doktorun Emrettiği
Şey Bir Vampirin Hınzır
Romantizmi

Eğri Koleksiyonu: Büyük Kızlar ve Kötü
Erkekler Serisi:

Curve Koleksiyonu: Komple Koleksiyon Eğri Top

Canavar Kıvrımları
Seviyor Curves by
Design Lane Parker
olarak yazıyor Sevgili

Stalker: Bölüm 1
Sevgili Stalker: Eksiksiz Bir Koleksiyon
Bir Noel Rüyası Bir
Sevgililer Günü
Rüyası

Kayıp: Bir Dağ Adamı Kurtarma Romantizmi

Cali MacKay ile Bir Dark Horse Romanı

Bound

Hacked

Bir Trilyoner Tarafından Ele Geçirilenler Serisi:

Trilyoner için Bakire by Ruth Cardello

Prens için Bakire by J.S. Scott

Fethedilecek Bakire by Melody Anne

Prens Bryan: Bir Trilyoner Tarafından Ele Geçirildi

Sunakta Bırakılanlar Serisi:

Geçici Damat (1. Kitap)

Diğer Başlıklar

Well Played w/Ruth Cardello

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.